

Lời của gió

Trần Thị Bảo Châu

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương Kết](#)

Trần Thị Bảo Châu

Lời của gió

Chương 1

Mở rộng cánh cửa sổ nhỏ trên căn gác xép ở tầng trên cùng của ngôi biệt thự rêu phong, Hải Biên lặng người khi thấy chú chim sẻ dạn dĩ đậu dưới mái che và hồn nhiên riu rít. Chắc chắn trong đám se se này không có chú chim ngày nào anh và Phượng Duy đã chăm sóc rồi thả nó về với trời xanh.

Dẫu biết thế, Biên vẫn không sao thôi xúc động khi nhớ về mùa hè ngây dại của tuổi hai mươi...

Nhắm mắt lại, Biên tưởng tượng ra trên khung cửa sổ, chiếc phong linh treo lơ lửng với những âm thanh leng keng như vọng đến từ ngàn xưa. Hồi ức của anh tràn về mạnh mẽ, ào ạt và cũng hết sức lẻ loi, đơn độc. Chao ôi! Ngày đó mới đây mà đã đi đâu rồi?

Bên ngoài cửa sổ, gió vi vu trên những ngọn cây, gió muôn đời không ngừng nghỉ, gió thổi hoài như xuyên suốt một kiếp người.

Biên chồm người ra khỏi vòm cửa . Anh cố tìm nhưng không còn chút gì sót lại của ngày xưa . Cái ngày xưa thơ dại với mối tình trong sáng, với nụ hôn đầu, với tiếng ve râm ran thật gần cũng thật xa ấy đã bị chôn vùi dưới những giấc mơ tro tàn rồi...

Giọng Lan Khuê vang lên thật khê, nhưng vẫn đủ sức kéo anh về thực tại.

- Sau khi anh đi, căn gác này còn nhiều khách trọ nữa, nhưng phải nói những kỷ niệm về anh, không bao giờ phôi pha trong tâm trí em, một con bé mười bảy tuổi.

Môi Biên nhếch lên thành một nụ cười kiêu bạc. Anh khoanh tay ngạo nghễ nhìn cô gái đứng trước mặt mình.

So với hồi đó, Lan Khuê bây giờ thật sự hấp dẫn. Ngày xưa, Khuê cố tình liếc mắt, trề môi, sửa dáng để làm người lớn, bây giờ cô lại vờ vệt ngây thơ quay trở lại thờ trẻ con.

Hơi nheo mắt, Biên hỏi :

- Anh muốn trọ lại căn gác này được không?

Mắt Khuê sáng hẳn lên :

- Chắn chắn phải được rồi . Có điều cần sửa lại nhiều cho phù hợp với người đã quen tiện nghi như anh.

Biên nói :

- Nếu bác Thảo đồng ý cho anh trọ, anh sẽ sửa nó lại theo đúng sở thích của mình, kinh phí sẽ do anh trang trải

Lan Khuê ngập ngừng:

- Em muốn biết tại sao anh thích ở căn gác xếp này hơn ở một căn nhà sang trọng nào đó?

Biên trầm giọng:

- Anh muốn tìm lại chính anh nơi đây . Hồi đó, trên căn gác như tổ chim câu này, chúng ta từng có bao nhiêu kỷ niệm buồn vui, em nhớ không?

Lan Khuê chớp mắt, người nóng bừng vì cái nhìn da diết của Biên. Cô làm sao quên được khi chính nơi đây Khuê đã biết thế nào là hương vị của nụ hôn. Có thể nó không như một người mơ mộng hay tưởng tượng như cô từng nghĩ, dầu sao đó cũng là nụ hôn đầu. Cho dù Biên không yêu và đã rời xa căn gác để đi biệt cả hơn nửa vòng trái đất, Lan Khuê vẫn luôn hy vọng sẽ gặp lại anh, hy vọng đó đã theo cô suốt một thời gian dài.

Sau này dù đã có những mối tình khác dữ dội hơn Khuê vẫn không quên kẻ đã khứa vào tim cô một vết thương. Bây giờ Biên đã trở về. Anh tha thiết được ở lại nơi ngày xưa từng ở. Điều đó nói lên rằng Biên vẫn nghĩ tới Lan Khuê. Vậy mà hồi đó, cô đã trách anh ác với mình.

Giọng xúc động, Khuê thì thầm:

- Nhớ. Em chưa bao giờ quên những kỷ niệm với anh.

Biên tủm tỉm cười:

- Anh... với em thế nào?

Lan Khuê phụng phịu liếc Biên, cô bước tới ô cửa và nghiêng người ra ngoài. Biên kéo tay cô lại.

Khuê dài giọng:

- Em không rơi xuống đâu mà anh lo.

Biên lại cười. Anh nhìn ra bầu trời anh non dại và có cảm giác mình đã đi hết một vòng đời và đang quay lại khởi đầu.

Biên băng khuâng hỏi:

- Họ đâu hết cả rồi hả Khuê?

Đang thả hồn theo mây, Lan Khuê ngơ ngác:

- Anh hỏi ai cơ?

Biên hơi ngập ngừng:

- Bạn của em và... và... Phượng Duy?

Lan Khuê trả lời

- Họ vẫn tới đây chơi như ngày nào, riêng Phượng Duy thì em không biết. Nó biến đâu mất, khoảng hai năm nay ở nhà mất liên lạc hẳn với nó.

Biên buột miệng:

- Biến đâu mất nghĩa là sao?

Lan Khuê chép miệng:

- Nói về Phượng Duy tới mai vẫn chưa hết. Em chỉ tóm lại rằng, Duy bây giờ hư hỏng lắm. Hình như nó có một đứa con. Nhưng cha đứa bé là ai chả ai biết. Phượng Duy luôn là đứa thích nổi loạn nhất trong giòng họ em. Chính vì nó mà bà nội em tức đến chết.

Biên hoang mang nhìn Lan Khuê. Từ xưa, Duy và Lan Khuê đã là khắc tinh của nhau. Anh từng chứng kiến thói đỏng đảnh dễ ghét của cả hai, lẽ nào Phượng Duy lại đúng như những gì Lan Khuê vừa nói.

Biên chống tay im lặng. Một nỗi im lặng rất sâu, rất mênh mông bao phủ chung quanh. Anh đã vượt vạn dặm trở về vì em. Vậy mà..

Biên đón đầu nhếch môi. Gió từ đâu lại thổi tới. Anh thấy như trên khung cửa sổ chiếc phong linh đang rung lên. Những âm thanh trầm bổng ngân vang, văng vẳng, xôn xao lạ kỳ. Những âm thanh ấy đang kéo Biên về những ngày xưa đã từ lâu ngủ yên trong ký ức...

Chưa bao giờ Lan Khuê nén nổi những ý nghĩ ghen ghét trong lòng khi thấy Phượng Duy cười giòn tan giữa đám con trai lối xóm. Mẹ Khuê vẫn bĩu môi bảo:

- Con quý ấy lăng lơ giống mẹ nó.

Và lần nào nghe mẹ nói thế, Khuê cũng thấy hả hê. Hừ. Mẹ con Phượng Duy đúng là như vậy. Chỉ tiếc một điều bọn con trai không hiểu sao có mắt như mù, lúc nào cũng vây quanh Duy, bất chấp các bà mẹ hàm hừ cấm đoán.

Hôm nay cũng thế, bọn chúng đang vây quanh Duy trên cái ghế đá dưới gốc khế già rụng đầy hoa tím li ti. Chẳng hiểu thằng Hoàng đang nói gì mà cả lũ cười như nắc nẻ. Chắc nó kể chuyện tiểu lâm. Hừ. Thằng mặt chuột ấy giỏi nhất là nói bậy. Nó toàn sưu tầm những chuyện tiểu lâm đen, mỗi lần nó mở mồm bọn con gái đứng lên đi một nước. Vậy mà Phượng Duy lì mặt ngồi nghe rồi cười thâm ý nữa. Đúng là dơ dăng dai hình. Con gái trở trên đến thế là cùng.

Lan Khuê cố tập trung học tiếp bài sinh ngữ, nhưng tiếng cười của Duy như xoáy vào đầu, câu không sao nhớ được chữ nào.

Bực tức, cô chạy ra balcon nói vọng xuống

- Làm ơn cười nhỏ một tí để người ta học bài.

Hoàng hất mặt lên :

- Học không chơi, giết mòn tuổi trẻ, xuống đây Khuê. Bọn này có chuyện vui lắm.

Khuê bĩu môi:

- Ai thèm nghe chuyện vui của ông. Vừa rẻ tiền, vừa dơ dáy.

Dứt lời, cô hậm hực trở vào bàn. Hoàng cay cú ré lên:

- Đồ chảnh.

Phượng Duy lắc đầu:

- Không nên nói thế. Tiểu thư nào cũng khó tính. Hoàng phải dùng từ "kiêu kỳ" mới phù hợp với Lan Khuê.

Hoàng cười hề hề :

- Hồng ngờ Duy còn tếu hơn Hoàng nữa nha. Nhỏ Khuê mà kiêu kỳ hả? Hồng dám đâu. Nó..

Duy gạt ngang

- không được nói xấu chị tui nghe.

Hoàng xịu mặt, khiến Ân tủm tủm cười. Trung thì sốt ruột:

- Sao nữa? Kể tiếp đi mà.

Hoàng khoanh tay:

- Con nhỏ.. kiêu kỳ ấy làm tao hết hứng rồi, không kể nữa, dù đang tới hồi hấp dẫn.

Ân nhún vai buông một câu:

- Đồ chảnh.

Hoàng khựng lại:

- Cái gì?

Ân thản nhiên lặp lại:

- Đồ chảnh. Là mà đó, nghe rõ chưa?

Duy và Trung phá ra cười. Đang cười, Duy phải mím môi khi nghe giọng

bà Thảo vang lên:

- Con Duy đâu? Vào đây tao bảo?

Phượng Duy vội chạy vào bếp. Cô khép nép thưa:

- Bác gọi con ạ.

Bà Thảo lừ mắt:

- Mà làm trò quỷ ngoài vườn hả? Có ngại gì cứ theo bọn con trai, đến lúc vác trống ra thì tha hồ đập mắt.

Phượng Duy âm ức :

- Tụi con học chung lớp...

Bà Thảo nạt:

- Thì đã sao? Chung lớp, chung xóm rồi... mấy hồi.

Mặt Duy đỏ ran, cô làm thinh nhưng trong bụng căm tức vô cùng. Bao giờ rầy Duy, bà Thảo cũng sử dụng những từ vô cùng độc địa. Bà luôn cố tình hạ thấp Duy để nâng cao Lan Khuê. Thường thì Duy luôn nhịn nhục, nhưng hôm nay bà nói nặng quá, cô không dẫn lớn được.

Phượng Duy đành giọng:

- Tụi con rất trong sáng, bác nói vậy là không đúng.

Bà Thảo chống nạnh:

- Tao sai chỗ nào? Hừ. Trong với sáng. Có ngu mới tin vào mà. Rảnh rồi không học hành mà lại túm năm túm bảy đùa giỡn, trông thật chướng mắt.

Phượng Duy bướng bỉnh:

- Con đã học xong cả rồi.

Bà Thảo quát:

- Thì làm việc nhà. Nội ngày nay phải dọn cho sạch căn gác xếp sát mái nhà. Sẽ có người tới đó ở vào ngày kia. Mà dọn không sạch sẽ biết tay tao. Tưởng tượng tới màng nhện, bụi đồ đạc cứ nằm đầy trên cái kho mà bà Thảo bảo là căn gác xếp, Phượng Duy kêu lên:

- Một mình con làm sao dọn nổi.

Đôi mắt bà Thảo trợn lên thao láo:

- Chớ trong nhà còn ai rảnh để phụ mà hả?

Phượng Duy đại dột:

- Còn chị Khuê.

Bà Thảo cười nhạt:

- Nó bận học chứ không chơi dài như mày. Để cho con bé được yên. Rõ chưa?

Phượng Duy lâu bầu:

- Không ai phụ, con không dọn.

Bà Thảo khoát tay:

- Vào mà nói với bà nội. Tao phân việc rồi, làm hay không tùy mày.

Rồi không để Duy kịp năn nỉ thêm lời nào, bà Thảo te te ra cổng.

Phượng Duy ngồi phịch xuống bậc tam cấp ngay bếp, trong bụng tức anh ách vì bị xử ép. Ngoài vườn, lũ con trai đã biến cả rồi. Bọn chúng nghe giọng bác Thảo là co giò chạy ngay. Chúng chạy là phải, bác Thảo giữ Lan Khuê rất kỹ, nó chẳng khi nào được nhập bọn với Duy để đùa vui, cười nói thỏa thuê. Lúc nào Khuê cũng ru rú trong phòng riêng và cắm đầu vào việc học. Nó hầu như không có bạn bè. Thằng con trai nào tới đây cũng bị bác Thảo tra hỏi:

- Tìm ai? Có việc chỉ Nhà ở đâu? Cha mẹ đang làm gì? Khuê bận học. Về đi.

Nên rốt cuộc lỡ có thích Khuê, chúng cũng.. co vội. Trái lại, mẹ Duy rất ư thoải mái. Cô vô tư có bạn, vô tư đùa với con trai mà mẹ chẳng hề rầy. Bà chỉ nhắc nhở, dạy bảo Duy cách giao tiếp thế nào cho đúng mực. Điều này khiến bà Thảo chê nhún, bà chỉ trích lối sống của mẹ con Phượng Duy rất dữ. Nhưng cũng chẳng ăn thua gì vì bà và mẹ Duy là chị em bạn dâu, tuy cùng chung mái nhà, nhưng mọi người một cách sống, một cách dạy dỗ con riêng, chả ai nói ai nghe.

Là con dâu trưởng, bà Thảo không bỏ qua bất cứ cơ hội nào để tạo thanh thế cho mình và hạ uy tín mẹ Duy. Tuy nhiên phải nói bà nội cô rất công bằng. Bà thưởng phạt công minh, không hà khắc kiểu mẹ chồng nàng dâu, nên bà Thảo và mẹ Duy đều nể sợ.

Hôm nay, Duy có nên vào mách bà chuyện bị phân công dọn cái kho trên

tầng cao ấy không? Sao lại không, khi đây chả liên quan gì đến gia đình cô hết. Căn gác ấy nằm trong ngôi nhà lớn mà gia đình bác Thân ở cùng bà nội và cô Trâm. Suy ra, bác Thảo và Lan Khuê dọn nơi đó mới đúng, chứ Duy thì dính dáng gì. Khi mẹ con cô ở căn nhà nhỏ xíu kế cái bếp này.

Rõ ràng bác Thảo ép người, Duy không tâm phục, khẩu phục tí nào. Chút nhỏ nhen con gái bùng lên khi nghĩ mình phải làm việc còn Khuê thì không, khiến Phượng Duy tức anh ách.

Chẳng cần biết đúng hay sai Duy bước vội vào nhà lớn băng qua lối bếp. Tới phòng khách cô thấy thấy bà Nhu đang ngồi xem TV.

Phượng Duy dấm dẩn:

- Nội.

Bà Nhu nhướn đôi mắt còn khá sắc sảo:

- Chuyện gì?

Duy âm ự:

- Con phải dọn cái kho trên lầu ạ.

Bà Nhu cau mày:

- Để nội cho người ta thuê. Nội cần tiền lo cho cô Trâm. Con không biết sao?

Phượng Duy xịu xuống khi nghe nội nhắc đến cô Trâm. Lo cho cô Trâm là tất cả bốn phận của mọi người trong nhà, dĩ nhiên cô không thể chối bỏ, nhưng cô vẫn... nhỏ mọn:

- Một mình con dọn hổng nổi đâu nội.

Bà Nhu vô tâm:

- Nhà đâu còn ai nữa.

- Còn chị Khuê đấy ạ.

Bà Nhu chép miệng:

- Nó như cọng bún thiêu. Đụng tới bụi là nó hắt hơi cả ngày trời. Mệt lắm!

Nặng nề đứng dậy, bà Nhu bảo:

- Để nội phụ con vậy.

Duy nhăn nhó:

- Thôi nội ơi.

Im lặng mấy giây cô nói:

- Con sẽ nhờ mấy đứa bạn.
- Có phiền lắm không? tụi nó cũng phải học hành chớ rảnh rang gì.

Duy tự tin:

- Con nhờ thì phải được, chỉ sợ bác Thảo không thích.
- Ồi dào, không thích thì cứ làm lấy. Cứ để nội nói, nếu bác ấy khó chịu.

Phượng Duy cười toe:

- Con sẽ bắt tay vào việc ngay.

Vừa đi, Duy vừa huýt gió. Cô tưởng tượng ra những trò vui nhộn khi dọn dẹp căn gác. Hà! thế nào cô cũng quậy sao cho nhỏ Lan Khuê ở tầng dưới không học hành được à cũng không nói gì cô được nữa thôi.

Ra tới cổng Duy ngoái về phía cuối hẻm và thấy Ân đang đứng bên mấy bụi gà đá của Trung. Không cần tốn công đi tới chỗ bọn chúng đứng. Duy hơi khom người cho tay lên miệng mút chuột thật to.

Nghe âm thanh chói lên tiếng tai đó, ca hai thằng nhóc liền quay đầu về phía nhà Duy. Thấy co toe toét cười hai thằng nhìn nhau rồi đi tới.

Ân nháy mắt:

- Má vợ thằng Hoàng đâu?

Duy cười khì, cô biết Ân ám chỉ ai nên trả lời:

- Bác Thảo đi rồi, mấy ông vào nhà tui chơi.

Trung xoa cằm:

- Chơi trò gì?

Phượng Duy gãi đầu:

- Trò... thỏ dọn nhà.

Ân nhíu mày:

- Nhà ai Lan Khuê hay Phượng Duy?
- Bác Thảo phân công Duy dọn sạch cái kho trên tầng chót hết. Lên trên đó một mình Duy hơi... bị sợ nên... nên...

Trung hùng hồn:

- Hiểu rồi bọn này sẽ phụ Duy, thế bao giờ thì dọn?

Phượng Duy nhanh miệng:

- Ngay bây giờ là nhanh nhất.

Ân phủ tay:

- Chuyện nhỏ, nhưng để mình kêu thằng Hoàng đã, nó phải có trách nhiệm với gia đình... vợ chứ. Đây là cơ hội để nó dập cái thói chảnh của nhỏ Lan Khuê và thằng tiến vào tim nó đấy.

Trung đế vào:

- Và cũng là cơ hội mày lấy điểm với Phượng Duy.

Ân tỉnh queo:

- Với Duy tao lúc nào cũng điểm mười.

Phượng Duy khoác loát:

- Ai giỏi, Duy cũng chấm điểm mười hết.

Trung cau có:

- Trung ứ cần điểm mười của Duy.

Dứt lời, nó bước vào sân và tới ngồi ở gốc khế, trong lúc Ân chạy đi gọi Hoàng. Cả ba đứa đều học chung lớp với Duy và Khuê, đã vậy còn ở chung xóm, nên một ngày gặp nhau không biết bao nhiêu lần mà kể.

Trung rất thích ngôi nhà Duy và Khuê đang ở. Đó là một ngôi biệt thự Pháp đã cũ kỹ, nhưng rộng rãi thoáng mát. Cả ngôi nhà được bao quanh bởi một khu vườn râm mát với nhiều cây ăn trái. Nghe nói ông nội của Duy xưa kia rất giàu. Thời đổi thay, đám con cháu giờ đều suy sụp. Họ phải bán dần của cải để sống, nhưng ngôi biệt thự đáng giá này vẫn còn được gìn giữ chu đáo.

Mà sao Trung lại quan tâm đến chuyện riêng tư của gia đình Duy nhỉ?

Nhún vai, nó thả hồn lên ngọn khế, nơi có những chú se sẻ non đang tập chườn cành. Chúng nhảy nhót qua lại làm rụng bao nhiêu là hoa nhỏ li ti.

Thấy Duy ngồi xuống ghế đá, Trung hỏi ngay:

- Dọn cái gác ép ấy làm gì nhỉ?

Phượng Duy chống tay nhìn lên vòm cửa sổ tít trên cao:

- Nội mình sẽ cho thuê căn gác ấy.

Trung tò mò:

- Ai thuê vậy? Ông hay bà?

Duy lắc đầu:

- Mình không biết.

Trung nhíp chân:

- Phải dọn phòng cho một kẻ chẳng biết là ai ở cũng thú vị đấy chứ.

Phượng Duy liếc nó một cái thật dài:

- Trung không thích giúp Duy thì về đi, nói nhiều quá.

Trung nhấn mạnh:

- Trung không thích người sắp tới ở trên cái chuồng cu ấy vì chắc chắn sẽ là một gã con trai. Mà ở đây con trai thừa rồi.

Duy cãi:

- Thừa đâu mà thừa. Nhà Duy chỉ có mình bác Thân, mà bác ấy là ông già chớ không phải thanh niên.

Trung cướp lời Duy:

- Cho nên Duy mới sai bảo bọn này đúng không?

Phượng Duy hất mặt lên:

- Người ta nhờ chứ đâu dám sai bảo.

Rồi cô bĩu môi:

- Vậy mà Trung nói sẽ làm bất cứ chuyện gì cho Duy. Dóc tổ!

Trung ngẩn ngơ nhìn đôi môi của Phượng Duy, Lúc nào đôi môi ấy cũng đỏ, giờ đôi môi ấy đang phụng phịu mới chết người chứ.

Vội vàng Trung bảo:

- Thì Trung vẫn như đã nói. Duy muốn Trung làm gì nữa sao khi dọn xong gác?

Phượng Duy khoái chí. Cô thích thú trước quyền lực của mình. Cô biết mình là thủ lĩnh của bọn con trai, bởi vậy Duy luôn luôn biết tận dụng quyền lực đó.

Cô lấp la lấp lửng:

- Cái đám bài tập toán mới nhức đầu làm sao ! Duy không thể giải nổi chúng.

Giọng Trung nhẹ tênh:

- Để Trung giải bài giấy rồi mang sang cho Duy chép vào vở.

Rồi nó lại ngập ngừng:

- Hay hai đứa làm chung, nếu không Duy sẽ mất căn bản toán đấy.

Duy xùi mặt:

- Chậc, Trung lại vẽ chuyện, Duy đâu có thời gian ngồi ngồi làm chung bài với Trung. Cứ để Duy ăn trứng ngỗng vậy.

Trung nhăn nhó:

- Lại dối... Duy biết là... là Trung không...

Hoàng lừ lừ bước vào với Ân, khiến Trung không thể nói tiếp, đã vậy nó còn bị Hoàng bắt chẹt:

- Tại sao mặt mày nhăn như khỉ thế. Không thích làm phu khuân vát thì xéo về nhà làm mọt sách đi cho rồi.

Trung làm thinh, nhưng Duy biết nó đang tức nên cô vội nói:

- Hoàng này kỳ Trung nhăn vì chờ hai ông đấy. Nào! chúng ta bắt đầu lên lầu.

Ba thằng con trai hăm hở bước theo Duy. Cô cố tình dậm mạnh chân khi đi ngang qua phòng của Lan Khuê, và biết chắc con bé sẽ không học được vì mình.

Trần Thị Bảo Châu

Lời của gió

Chương 2

Lan Khuê nhăn nhó uống hết ly sữa trong khi mẹ cô đang càu nhàu chì chiết ba cô. Khuê có cảm tưởng mẹ không chấm được ở ông bất cứ điểm nào, nhưng chẳng hiểu sao lại chịu làm vợ Ông. Nghe bà ra rả nói ông Khuê không còn nhận ra đó là ba mình mà là một người đàn ông tồi tệ.

Dẫn cái ly xuống bàn, Khuê mím môi:

- Mẹ nói đủ rồi đấy. Chê cho lắm vào, thiên hạ nghe người ta cười cho con thì không học hành gì nổi.

Giọng bà Thảo dịu xuống:

- Mẹ có nói gì đâu nào.

Khuê lầm bầm:

- Lúc nào cũng điệp khúc "có nói gì đâu nào" nghe phát chán, nhà này có một người điên rồi, mẹ muốn có thêm con phải không?

Bà Thảo la lên:

- Trời ơi sao lại gở mồm thế con, chẳng cha mẹ nào muốn thế. Thôi, con học đi, học đi.

Vừa nói bà vừa vói tay mang cái ly không đi rửa. Lan Khuê khinh khỉnh giở sách, mà không phải sách học mà là một tuyển tập truyện ngắn. Cô muốn rút vào cõi riêng của mình bằng cách thả hồn vào những câu văn viết về tuổi mới lớn, cho những mơ mộng đầu đời.

Khuê đang tập tành làm thơ viết truyện và đã gửi các báo. Cô làm việc này trong bí mật rồi âm thầm chờ đợi. Nếu ngày nào đó bài cô được đăng trên Mực Tím thì còn gì hãnh diện bằng.

Xếp sách lại Khuê cầm bút lên. Ý tưởng ngập ngừng trên đầu bút mãi nhưng không thông thành chữ thành câu. Giận dữ cô gạch ngang gạch dọc

trên giấy. Ra balcon Khuê nhìn xuống vườn và thấy cô Trầm đang thần thờ đi tới đi lui bên dưới. Khuê chép miệng chán chường. Đang tìm thi hứng mà gặp cảnh này... thiệt tình thành nhà thơ không nổi.

Lan Khuê ngao ngán quay trở vào, bước xuống nhà dưới, cô quạu quọ bảo mẹ:

- Lại để bà Trầm lang thang ngoài vườn, quần áo xốc xếch, đầu tóc rối bù trông ghê quá. Mẹ ra kéo bà vào rồi nhốt vô phòng đi ,ông thấy bà con học không được.

Đang rửa rau bà Thảo đứng dậy mặt hầm hầm, vừa đi vừa lầm bầm lầm bầm:

- Đúng là của nợ.

Bước ra vườn bà xăm xăm đi lại chỗ cô gái đang đứng ăn một trái khế non ngon lành.

Giật trái khế vứt thật xa, bà rít lên:

- Gớm! Thứ gì cũng tọng vào mồm, làm như sắp chết đói không bằng. Vào nhà mau.

Vừa nói bà vừa kéo mạnh, cô gái chúi nhủi vì cái kéo của bà. Mặt ngơ ngơ cô ta theo bà Thảo vào nhà. Đẩy cửa một căn phòng rộng, bên trong chẳng có vật dụng gì, ngoài một cái giường. Bà Thảo xô cô gái té sấp lên trên ấy rồi trở ra khóa trái cửa lại.

Bà Thảo đay nghiến:

- Con không lo, lo đi chùa. Hừ! bà nội mày có cúng ba vạn sáu trăm ngôi chùa, cô Út nhà mày điên vẫn hoàn điên. Khổ là tao phải lãnh cái con điên ấy.

Lan Khuê nói:

- Ai bắt mẹ lãnh làm chi rồi cần nhần với con. Cứ giao cô Trầm cho mẹ con Duy thì đã sao. Tự nhiên mẹ nhận cực vào thân.

Bà Thảo giấy nãy:

- Í đâu có được, không chăm con Trầm sau này ba mày không được hưởng căn nhà.

Khuê dài giọng:

- Nhà của nhà nước chứ còn của bà Nội đâu mà ba được hưởng. Mẹ khéo nghĩ xa xôi đến mức hoang tưởng.

Bà Thảo lừ mắt:

- Ranh con, không biết thì đừng nói. Mẹ chưa bao giờ làm việc gì mà không nghĩ tới mục đích. Hừ khi đâu vào đó cả rồi, mẹ sẽ tổng cổ những thứ gọi là cặn bã ra khỏi đây ngay.

Lan Khuê chép miệng:

- Con không thể đợi tới "khi đâu vào đó" của mẹ nói. Con muốn được điều đó ngay bây giờ.

Rồi cô lầu bầu:

- Hừ ! tổng ai đi chẳng biết, chỉ biết sắp có thêm người về ở chung. Miết rồi căn nhà này như cái quán trọ. Ra vào toàn đụng mặt kẻ lạ. Hình như nội định cho thuê tất cả phòng trống trong nhà. Chỉ tưởng tượng con đã phát sợ. Không biết họ có đàn hoàng tử tế không? Lở sống chung với sói thì chết cả giuộc.

Bà thảo ngậm ngừng:

- Nghe đâu chỗ này quen với bà nội, là sinh viên bách khoa, mẹ đã gặp nó rồi. Nó định thuê phòng trả tiền trước cả năm, chắc con nhà giàu. Lẽ ra nó đã tới ở rồi, chả hiểu sao...

Lan Khuê nhếch môi:

- Hay hẳn biết ở chung với người điên nên rút lui rồi.

Bà Thảo hoang mang:

- Nó chưa gặp con Trầm làm sao biết được.

Lan Khuê so vai:

- Con không muốn có người lạ vào. Họ sẽ phá vỡ cõi riêng tư của con.

Bà Thảo ngỡ ngàng nhìn con gái:

- Cõi riêng tư nào hở ?

Lan Khuê dậm chân:

- Mẹ chả hiểu gì hết. Chán!

Bước rầm rầm lên cầu thang Khuê trở về phòng. Bên dưới, ở phía căn nhà nhỏ cuối vườn sát bếp, giọng Phụng Duy vang lên giòn giã như giọng con trai. Nó đang hát. Gớm! hát như thế cũng hát. Xét cho cùng nó không có

điểm nào hơn Khuê hết. Thế nhưng bọn con trai...

Khuê gõ nhẹ vào trán, không được nghĩ tới bọn con trai nữa. Trong lớp chẳng có đứa nào đáng để Khuê quan tâm. Chúng nó rất nít ranh.

Nhìn vào lịch, Khuê sức nhớ sắp tới phiên mình trực lớp. Đó là việc cô ghét nhất trong cuộc đời đi học.

Ở nhà Khuê không phải động tới móng tay, nhặt một cọng rau, rửa một cái ly (như ly sữa cô vừa uống chẳng hạn), hay bất cứ chuyện lớn bé nào, Khuê đều được miễn vì lý do bận học. Ấy vậy mà vào lớp cô phải làm công việc của một lao công. Nghĩ tức thật, mà tức nhất người phân Khuê những việc quá sức ấy lại là Phượng Duy. Nó ỷ là tổ trưởng, ỷ cùng phe cùng cánh với thằng Trung lớp trưởng, nên tha hồ đi Khuê. Nó không hề nghĩ tới chuyện "một giọt máu đào hơn ao nước lã" nên thẳng tay với Khuê. Nó thừa biết cô dị ứng với bụi, vậy mà vẫn bắt cô quét lớp để nó khoái trá cười khi thấy cô hắt hơi liên tục từng tràng trông thật xấu xí.

Lần này Khuê sẽ không ngu dại làm tội tớ cho cả lớp đâu. Tội vạ gì cơ chứ. Lớp có bị trừ điểm vì vệ sinh kém thì cũng cả lớp chịu, nhưng hắt hơi sổ mũi thì chỉ mình Khuê lãnh thôi, thế thì bất công lắm.

Lan Khuê vận dụng tất cả vốn liếng chữ nghĩa để biện minh cho việc từ chối trực nhật của mình.

Rồi khoan khoái sang nhà Phượng Duy, cô sẽ hết sức ngọt ngào, dịu dàng, khôn khéo, để buộc triệt nó, con bé sẽ không thể bắt cô làm những gì cô ghét.

Bàn học của Phượng Duy kê ngay cửa sổ. Nó đang ngồi ở đó nên Lan Khuê không phải vào nhà mà ngừng ngay cửa sổ, hỏi:

- Em đang làm gì vậy?

Nhịp tay trên bàn, Phượng Duy nói:

- Đang phân công trực nhật. Tuần sau tổ mình rồi, chị muốn quét lớp ngày thứ mấy?

Lan Khuê khục khặc ho khiến Duy cau mày. Cô thừa hiểu ý nghĩa cái... sự ho ủa Khuê, nhưng vẫn tỉnh bơ nhịp tay. Những ngón tay lúc nào cũng rã rời mỗi của Duy được nhịp theo thói quen của một người chuyên sử dụng máy đánh chữ, kiến Khuê thấy khó chịu, nhưng cô vẫn thản nhiên nói như

là trách:

- Chị bị ho vì hít phải bụi phấn hôm em và bọn thằng Trung dọn căn gác. Giờ mà phải quét lớp, hít bụi phấn nữa hắc chị lao phổi mất.

Ngón tay Duy vẫn không ngưng gõ nhịp:

- Vậy chị muốn như thế nào? Em ưu tiên cho người trong nhà đấy. Lau bảng nha?

Lan Khuê ngược rũ rượi:

- Chị sợ nhất bụi phấn cơ mà.

- Vậy giặt khăn lau bảng mỗi giờ chơi nhá?

- Vào nhà vệ sinh gôm lăm, chị không thích. Thôi để chị chịu cực lạnh nhiệm vụ kiểm tra số đầu bài mỗi tiết vậy. Chị thấy việc này hợp với mình.

Phượng Duy dặn dò:

- Số đầu bài và phấn. Mỗi giờ chơi phải kiểm tra xem thầy cô đã ký tên chưa.

Lan Khuê gật đầu:

- Chị biết mà.

Phượng Duy nhấn mạnh:

- Nhận là phải làm cho tròn nghe. Làm ba bữa rồi bỏ ngang tụi nó... chửi chị ráng chịu à.

Lan Khuê cau mày:

- Đứa nào dám chửi chị?

- Thằng Trung chứ đứa nào. Lần trước chị không quét lớp, lớp bị trừ điểm thi đua Nó chửi chị quá trời.

- Chị có nghe đâu. Cho nó chửi tha hồ.

Phượng Duy liền nói:

- Nhưng em nghe. Nó nhè em mà chửi chị mới tức chứ. Nó bảo em là tổ trưởng, nhưng không khiến được tổ viên, nó bảo em bao che cho người nhà.

Lan Khuê hất mặt lên:

- Vậy thì đừng chơi với nó nữa.

Phượng Duy gân cổ lên:

- Nó nói đúng chớ bộ.

Khuê cười cười:

- Đùa vậy thôi, chị biết em đâu thể nghỉ chơi với nó được. Hơn nửa lớp trưởng nói gì lại không đúng. Nó chửi là chửi... yêu đó mà.

Phượng Duy nhếch mép, cô thừa hiểu Khuê nghĩ gì khi nói thế, nó giống bác Thảo ở chỗ luôn cho rằng Duy và bọn con trai có mối quan hệ không lành mạnh. Trong khi Duy luôn bên vực Khuê thì nó lại bỏ mặc mỗi khi cô gặp chuyện.

Hừ giá như Duy và nó không phải chị em nhỉ, nếu như vậy chắc chắn cô đã chơi Khuê nhiều cú ra trò, chứ không phải dừng lại ở mức trêu nhẹ nhàng đâu.

Giọng Lan Khuê lại vang lên:

- Chị hỏi thật nhé. Trong lớp em thích đứa nào nhất?

Duy liếm môi:

- Thế chị thích đứa nào nhất?

Lan Khuê nhún vai:

- Chả thích đứa nào hết.

Phượng Duy lại nhíp tay theo quán tính:

- Vậy thì tốt. Em có thích đứa nào cũng không sợ trùng với chị, em có quyền giữ bí mật tên gã trong mộng của mình và nói tên đứa đang si chị cho chị biết nhé?

Cong đôi môi kênh kiêu lên, Lan Khuê ra vẻ con nhà:

- Đừng có vớ vẩn, lỡ nội nghe được thì chết chị đấy.

- Em nói nhỏ xíu, làm sao nội nghe được. Với lại bữa nay, nội đâu có ở nhà.

Khịt mũi Duy lơ lửng:

- Quên nữa. Nghiêm trang đằng hoàng như chị đâu thích mấy chuyện này, chỉ tội nghiệp thằng... thằng ấy. Nó yêu mà không dám nói.

Lan Khuê nuốt nghẹn xuống cùng với tiếng rửa thềm. Con quỷ này thật đáng chết.. treo. Nó úp úp mở mở khiến cô tức tối mà không mở miệng được.

Phượng Duy nói: "thằng ấy" nào nhỉ? Khuê căng đầu lòng sục nhưng không ra. Mà thật sự có thằng ngốc nghếch nào yêu cô song không dám nói không?

Đang âm ức hất mặt ra cổng, Khuê bỗng thấy phía sau những chân song có

một người. Đó là một tên mày râu, hăn đứng nhìn vào nhà cô với vẻ chờ đợi. Trông hăn rất lạ, chắc chắn không phải tìm Khuê rồi.

Lan Khuê gọi khê:

- Nè có người tìm em kìa.

Phượng Duy nhồm người nhìn qua cửa sổ. Cô nheo mắt rồi bảo:

- Em không quen thằng cha này.

- Thì cũng phải ra hỏi xem hăn muốn gì chứ.

Duy lườm biếng:

- Chị ra nhanh hơn em đấy.

Lan Khuê vuốt tóc:

- không phải việc của chị.

Rồi mặc kệ Phượng Duy hậm hực, Khuê lại khoan thai vào nhà. Bên ngoài, tên lạ mặt bắt đầu gõ cum cum vào cổng sắt.

Duy lầm bầm:

- Đồ bất lịch sự.

Mặc cái áo thun thùng thình và cái quần jean short, Phượng Duy bỏ chân không bước ra ngoài.

Tới cổng, cô đứng trong hất mặt ra với tất cả bực tức Lan Khuê dành cho mình.

- Kiểm ai?

Và bắt gặp một ánh mắt nâu lì lợm với cái đuôi dài. Ánh mắt ấy chỉ nhìn phớt qua, nhưng lại kiến Duy xoắn sang. Cô bỗng rơi vãi thế thủ đầy khó chịu. Duy càng khó chịu hơn khi gã lạ mặt mỉm cười thân thiện.

Gã cất giọng thật trầm:

- Xin lỗi, tôi muốn tìm bà cụ Nhu.

Phượng Duy khoanh tay:

- Nội tui không có ở nhà.

Gã lại tùm tùm:

- Vì vậy mà cô bé không mở cửa để đón khách của bà nội?

Phượng Duy trợn muốn té mĩ mắt. Mém chút nữa cô mắng gã xác xược này rồi. Hừ khách của bà nội. Thằng cha này đúng là.. là..

Giọng bà Thảo vang lên cắt ngang suy nghĩ của Duy:

- Con bé ngốc này. Sao còn chưa mở cửa hả?

Phượng Duy xụ mặt. Chưa gì đã bị mắng trước người lạ. Đúng là quê !

Duy nhấn mạnh:

- Con không quen không biết anh ta, nên không dám mở cổng. Nhỡ gặp người xấu rồi sao?

Bà Thảo đẩy Duy sang một bên, vừ te te mở cái cổng sắt đã rỉ sét nhiều chỗ, bà vừa mắng át:

- Anh Biên đây sẽ ở chung nhà với chúng ta không biết thì phải vào gọi bác ngay. Ai lại để anh ấy đứng bên ngoài. Con đúng là vừa ù lì, chậm chạp, lại vừa ngốc. May nhờ có Lan Khuê, nó nhanh miệng gọi bác, nếu không thì... thì... chắc! Đừng buồn nhé Biên.

Phượng Duy đứng trâm mình chịu trận những lời của bà Thảo trong khi cái gã "anh Biên" trời đánh lại ngọt như đường.

- Dạ có gì đâu ạ, cô bé đây kỹ lưỡng như thế là đúng. Thời buổi bây giờ người xấu đầy rẫy ra. Đa nghi một chút mà yên tâm.

Bà Thảo vẫn chưa chịu chuyển đề tài:

- Nhưng nó đã biết cháu sắp tới ở nay mai. Hừ ngốc đến thế là cùng. Lớn xác thế khi chẳng hề không phân biệt được người tốt người xấu.

Rồi bà lên giọng quyền hành:

- Còn đứng đực ra đó hả? Mau khiêng phụ đồ đạc trên xích lô xuống.

Biên vội vàng:

- không cần đâu ạ, cháu tự làm được rồi.

Bà Thảo nói không liền miệng:

- Cháu đừng ngại con nhỏ này khỏe như... trâu . Nó chuyên môn làm việc nặng trong nhà mà. Nào, khiêng phụ đi chớ, đừng thấy người ta lịch sự nói thế rồi phớt lờ ghen.

Đến nước này thì Phượng Duy hết chịu nổi rồi, cô ngúng nguẩy:

- Cháu không phớt lờ, nhưng đây không phải là việc của cháu.

Mặc kệ bà Thảo... xanh mặt ngó theo mình, Phượng Duy đi chân không ra ngoài ngõ. Vừa đi, cô vừa nghiêng răng trèo trẹo. Sao cô ghét bà Thảo đến thế. Hôm nay ngoài bà, cô còn ghét thêm thằng cha Biên gì đó nữa. Hừ! mới vác mặt tới nhà người ta đã cà chớn. Mai mốt ở chung đi ra đi vào

đụng nhau làm sao chịu được đây.

Phượng Duy xuýt xoa đau khi bàn chân giẫm phải mấy hòn sỏi xanh sắc cạnh. Mà cô đi đâu thế này? Lỡ ra khỏi cổng, trở vào ngay thì kỳ, Duy tới nhà Trung, đứng bên ngoài cô í ới gọi nó.

Bác Sương, mẹ Trung ra cho biết nó đi học thêm chưa về. Thế là Duy lúi thủi quay đi. Cô cố bước thật nhẹ thật chậm nhưng lòng chân vẫn ê ẩm đau. Nếu lúc này dừng vội đến mức bỏ dép, bây giờ Duy đau đau như vậy. Tất cả cũng tại thằng cha Biên. Cô thì sẽ không đội trời chung với gã cà chớn ấy.

Trần Thị Bảo Châu

Lời của gió

Chương 3

Mắt nhướng lên Phượng Duy cố đọc cho ra hàng chữ viết hết sức cầu thả trên trang giấy manh bôi xoa lung tung, trong khi đôi tay vẫn gõ liên tục trên phím chữ.

Duy đang đánh máy bản thảo. Đó là công việc cô phụ mẹ rất nhiều năm nay và sẽ còn tiếp tục nữa, nếu người ta tiếp tục thuê.

Duy không nhớ trong đời mình đã đọc và đánh máy bao nhiêu bản thảo rồi. Từ truyện ngắn đến tiểu thuyết, rồi chuyển dịch tới luận văn tốt nghiệp đại học vào bậc khó nhai, khó hiểu đều từng qua tay cô. Duy đánh máy thuộc loại giỏi. Nhanh nhưng ít sai sót, cô luôn hoàn thành tốt công việc được giao và ít sai sót, cô luôn hoàn thành tốt công việc được giao và rất yêu thích việc mình làm vì Duy vốn mê đọc. Chính sự mê say ấy khiến cô không ngán khi ngồi trước những chồng bản thảo dày, bôi xoa tùm lum. Cũng chính sự say mê ấy, khiến Duy cảm thụ được từng ý, từng lời, từng câu của tác giả nên đánh máy ít khi sai, dù họ có viết dối đến đâu.

Đã có nhiều lúc Phượng Duy mơ mình sẽ là nhà văn, mơ được thả trí tưởng tượng của mình trên những trang giấy với các nhân vật đẹp như công chúa, hiên ngang như hoàng tử, cùng những cuộc tình thật lãng mạn, nhưng chỉ để mơ thôi. Cô luôn dúi thời gian. Một ngày sau khi họ ở trường, học ở nhà, vật lộn với cái máy đánh chữ xong. Duy nằm xuống là ngủ. Ngủ rất say vì mệt. Cô không thể thành nhà văn được. Nghe đâu những nhà văn luôn mất ngủ vì bận trần trở với đứa con tinh thần. Phượng Duy chưa bao giờ phải trần trở, cô ăn ngon, ngủ dễ và thích chơi ngang hàng bình đẳng với tụi con trai. Người tầm thường như cô sao là nhà văn được. Bà nội bảo Duy thiếu nữ tính lại bặm trợn. Cô không biết dịu dàng, e ấp, mộng mơ, lãng mạn là gì. Lời phê bình thẳng thắn đó ủa bà làm Duy vỡ mộng văn chương. Duy nghĩ ô không thể là nhà văn vì cô không biết tưởng tượng, suy tư. Thôi thì làm độc giả sướng hơn. Thế là cô thoải mái đọc, tâm trí chẳng vướng bận chuyện viết lách, dù rất nhiều lần vừa đọc vừa đánh máy bản thảo

Phượng Duy vẫn chắc lưỡi tiếc sao tác giả không viết thế này mà lại viết thế kia. Nếu là Duy, cô đã giải quyết vấn đề theo cách của mình và chắc cách đó là hay nhất.

Nghe tiếng huýt gió ngoài cổng, Duy vương vai đứng dậy. Chẳng hiểu thằng Trung kiếm cô làm chi. Vừa bước đi, cô vừa co duỗi mười ngón tay đang mỏi nhừ

Thấy Duy còn ngồi trên xe, Duy mở cổng:

- Vào đi

Nó lắc đầu:

- Mình phải về liền nhà không có ai hết

Đưa cho Duy mảnh giấy gấp tư, Trung nói:

- Học thêm, thầy Cư cho biết sẽ kiểm tra những phần này. Duy chịu khó học đi.

Rồi nó ngập ngừng:

- Đừng bật mí với Lan Khuê đó.

Duy hất hàm

- Sao vậy?

- Mình không thích nó

Duy khinh khỉnh:

- Nhỏ mọn như đàn bà. Trả lại ông nè.

Vừa nói Duy vờ dúm tờ giấy vào tay Trung:

- Ông phải nhớ Lan Khuê là chị tui, tui tui chung một mái nhà mà.

Trung kêu lên:

- Ai không biết thế, nhưng Lan Khuê được học thêm nhiều món, nó thừa thời gian để ôn bài còn Duy thì không

Duy nheo mắt:

- Nhưng khuê đâu có học thêm thầy Cư để được biết trước như Trung. Tui thích một cuộc chơi công bằng giữa hai chị em. Cám ơn ông đã tốt với tui. Giá như ông cùng tốt với Lan Khuê thì hay biết mấy.

Mặt Trung chảy dài ra. Nó không ngờ mình làm ơn lại bị chê "nhỏ mọn như đàn bà". Phượng Duy đúng là ác khẩu. Nó đã mắng đứa nào xem như đứa đó ngốc đầu hết nổi. Đường đường lớp trưởng như Trung mà bị nó net, quê

thật. Giá như Phượng Duy là đứa khác chắc Trung đã.. đã...

Nuốt nghẹn xuống trung đầu dụi:

- Duy muốn đưa cho Lan Khuê thì đưa nhưng đừng nói là của mình đó.

Phượng Duy chộp lại tờ giấy:

- Nói thế còn ra dáng đại trượng phu một chút. Cuối năm Lan Khuê mà được "học sinh giỏi" nó sẽ đời đời nhớ ơn ông.

Trung càu nhàu:

- Xì, mình chả muốn giúp nó chút nào, Duy đừng mĩa mai nữa.

Duy bóp bả vai mỗi như vì ngồi làm việc:

- Sao Trung không vào nhà nhi?

- Chuyện gì nói phứt cho rồi.

Duy tựa lưng vào cửa:

- Định nhờ Duy đọc bản thảo cho mình đánh. Người ta đòi phải giao gấp mình sợ không kịp.

Trung ngần ngừ, Phượng Duy xua tay:

- Thôi về đi. Lợi dụng lòng tốt của bạn bè là tồi. Mình sẽ cố gồng suốt đêm nay vậy,

- Còn bài vở thì sao?

Duy hấp háy mắt:

- Thì liếc Trung chớ sao. Nhớ viết chữ to đó.

Trung ngao ngán lắc đầu:

- Năm thi đấy Duy đừng ỷ y

Phượng Duy vuốt nếp gấp tờ giấy:

- Mình phải phụ mẹ kiếm cơm, mình chỉ cần điểm năm mỗi lần kiểm tra thôi. Nè! sáng mai ghé ngang chở mình ghen.

Trung gật đầu nhưng mặt vẫn một đống. Duy lại xua:

- Thôi biến đi cho tôi còn làm việc.

Đóng cổng lại Duy phe phẩy tờ giấy. Nhìn lên ô cửa sổ tò vò cô thấy Biên.

Gã cười giơ tay lên chào cô.

Duy bĩu môi, tiện chân đá trái khế dưới gốc vào ngay gốc của nó. Hư! Duy cố chấp lắm, đã ghét ai, cô khó mà ưa trở lại. Gã ở trên tổ tò vò đó thuộc hạng cô ghét. Dầu gã có ngày ngày cười, tháng tháng cười với Duy, cô vẫn

ghét như đã ghét ngay phút đầu đụng mặt.

Vào nhà Duy nấu một tô mì gói để bồi dưỡng, trước khi tiếp tục sự nghiệp văn chương của người khác.

Chưa kịp ăn Duy đã thấy cô Trầm, chà! cô Trầm lại sống nữa rồi. Nghĩ mà tội từ ngày có thằng cha Biên ở đây, cô Trầm bị nhốt suốt. Trong căn phòng tắm tối thiểu khoảng trời trong xanh, thiếu cỏ cây hoa lá của khu vườn, chắc cô Trầm càng điên hơn.

Lòng đầy bất nhẫn Duy dắt cô Trầm vào nhà mình. Như một đứa bé lên ba Trầm hồn nhiên bước theo Duy.

Kéo ghế, ấn Trầm ngồi xuống Duy bảo:

- Cô ăn mì với con nha.

Sốt mì ra chén, dùng muống dầm dứt những cọng mì ra cho ngắn, Duy đưa cho Trầm.

- Ngon lắm đó cô phải thổi cho nguội mới ăn.

Trầm chẳng nói tiếng nào. Cô lọng cọng múc từng muống đưa lên miệng.

Duy cười hỏi:

- Ngon không cô?

- Ngon

Hai cô cháu cùng cười toét miệng. Khuôn mặt trắng xanh của Trầm lem luốt thấy mà thương. Phượng Duy xì xụp húp nước mì rồi xuống bếp mang một cái khăn ướt lên.

Cô tần mẩn tỉ mỉ lau mặt cho Trầm, lau xong, cô chải đầu cho cô Út của mình một cách trù mẫn. Nghiêng đầu ngắm, Duy khen:

- Cô Trầm đẹp ghê !

Trầm mân mê cái lược trên tay, Duy hào phóng:

- Con tặng cô đó nhớ cất nhen.

Trầm tươi nét mặt:

- Cám ơn

Phượng Duy tròn mắt:

- Cô Trầm lịch sự hết sảy. Cô ngồi đó chơi cho con làm việc.

Trầm ngoan ngoãn ngồi kể bên, cô nhìn không chán những con chữ nhịp nhàng đưa lên gõ xuống theo những ngón tay của Duy. Giá như cô Trầm có

thể đọc hộ cô nhỉ? tội nghiệp cô xinh đẹp nhưng lại không bình thường.

Bà nội kể, hồi nhỏ, cô rất thông minh, nhanh nhẹn, nhưng sau một trận viêm não, cô đã trở nên như bây giờ:ngớ ngẩn thích lang thang, đến khi lên cơn cũng xé quần xé áo rồi la hét. Bởi vậy nhà Duy luôn kính cổng cao tường. Ai ra ngoài mà quên khoá trái cổng là sẽ bị mắng te tua. Đã một một lần cô Trầm đi lạc, cả nhà hồn vía lên mây đi tìm mất hai ngày sau mới gặp cô ở một cái chợ cách nhà mười mấy cây số.

Lần đó, ba Thảo đã lơ lửng chép miệng:

- May là nó không sao.

Đành rằng cô Trầm không sao nhưng cho tới bây giờ, Duy vẫn chưa hiểu ý bà Thảo muốn gợi điều gì trong cái chép miệng đó.

- Trầm ơi, Trầm!

Nghe bà Nhu thảng thốt gọi mình, Trầm đứng lên. Tay cầm cái lược cô đi về nhà. Duy lại một mình với thế giới văn chương mà có lần Lan Khuê đã đọc thoáng qua rồi quệt mũi chề.

- Đồ ba xu

Hừ! cái con chị khinh người ấy cần được dạy dỗ nhiều thứ. Nhưng ai sẽ cho Khuê những bài học để đời Duy chưa tìm thấy.

Lại có tiếng huýt gió. Phượng Duy nhìn ra. Cái nón kết màu cam của đội tuyển Hoà Lan chỉ thẳng Ân mới dám đội vì nó là fan của David bốn mắt. May quá Duy sẽ nhờ nó đọc bản thảo giùm. Thằngng cốt đột này cũng khoái văn vẻ lắm.

Hớn hở cô chạy ùa ra cổng:

- Ông vào đây tôi có chuyện nhờ

- Đọc bản thảo chứ gì !

Duy ngạc nhiên:

- Sao ông biết?

An tỉnh queo:

- Thần giao cách cảm. Duy cần gì Ân cũng biết hết, vì lúc nào Ân cũng nghĩ tới Duy.

Phượng Duy khịt mũi:

- Vừa xạo vừa sến.

Ân vừa cười, vừa lách cái xe leo núi vào khoảng cửa, Duy mới hé mở
Nó xa xôi:

- Đôi khi người ta hạnh phúc nhờ ba cái sến đó em.

Phượng Duy xoa cằm:

- Hình như câu này tui đọc ở đâu rồi.

Ân nheo nheo mắt:

- Trong những bản thảo Duy từng đánh máy chớ đâu. Trong đó ước tỹ câu
very good.

- Vậy ông ráng nhớ để ứng dụng vào việc cua đào.

-Không cần nhớ như học bài, câu nào hay tự nhiên mình nhậm tâm hà.

Phượng Duy lắc đầu, mắt tình cờ hướng về cửa sổ tò vò. Biên đang chống
cằm và đang cười với cô. Sao lúc nào hăn cũng ở đó để cười nhỉ? "Đọc
ngang nào viết trên đầu có ai". Duy quơ tay lấy cái nón cơn lốc màu da cam
của Ân chúp lên đầu mình. Vào tới nhà rồi, cô vẫn không hiểu tại sao mình
làm thế.

Thằng Ân hí hửng:

- Mình còn một cái y chang cái này. Duy giữ lấy đội cho hai đứa giống
nhau.

Duy vút phịch cái nón lên bàn:

- Hồng dám giống Ân đâu. Nào Bắt đầu làm việc.

Ân cười nhắm híp mắt. Nó tăng hăng giọng và đọc rõ từng chữ. Duy gõ lia
gõ lia trên bàn phím, những đầu nón tay cô đã tê buốt, nhưng cô không thể
nghĩ khi chưa xong việc.

Giọng Ân chọt hạ thấp xuống:

-"Anh vuốt mái tóc con trai của cô bé. Đôi môi ngậy thơ biết buồn. Đôi mắt
hồn nhiên đã biết khóc và bảo: Anh yêu em"...

Phượng Duy đánh xong rồi mà vẫn chưa nghe Ân đọc tiếp. Cô hỏi nó:

- Tiếp đi!

- Anh yêu em. Yêu thiệt đó

Phượng DUY đưa tay lên định gõ tiếp, nhưng sao cô nghe giọng thằng Ân
kỳ kỳ. Duy quay sang nhìn và bắt gặp ánh mắt rực sáng của Ân. Phượng
Duy ngỡ ngàng khi nó lặp lại:

- Anh yêu em. Thiệt mà Duy

Lấy lại vẻ tự nhiên thật nhanh, Duy khô khan bảo:

- Câu này không có trong bản thảo. Chắc Ân mệt rồi nên đọc sai. Thôi mình nghĩ.

Dứt lời cô đẩy ghế bước nhanh ra sân và đưa tay lên xoa gương mặt nóng bừng. Thằng quý này hôm nay đùa dai thật. Đã vậy, còn ngồi ly không chịu về nữa chứ.

Duuy cắn môi, nói vọng vào:

- Ngày mai kiểm tra Ân về học bài đi.

- Duy vẫn chưa đánh máy xong mà.

- Tối nay mẹ, mình sẽ đánh tiếp. Giờ mình oải quá rồi

Dứt lời, Duy đi ra phía cổng. Mở khoá cô lăm lăm khoanh tay chờ tổng tiến

Ân lúng túng dắt xe ra:

- Đừn giận nghẹn

Mặt Duy tỉnh như ruồi:

- Mình cảm ơn ông không hết sao lại giậ, cho dù Ân cố tình đọc sai để được về.

Ân gan cùng mình:

- Anh cố tình nói thế để Duy hiểu là... anh yêu em.

Phượng Duy nổi khùng lên:

- Cái gì? Ông tin tui tui... búp ông không? Đừn có mà bậy bạ. Hừm! Anh cái con khi?

Bỏ mặt Ân đứng như cột đèn, Duy ùng ùng trở vào. Ngồi phịch xuống ghế rồi, nhưng tim cô vẫn đập thình thịch.

- Cái thằng trời đánh.

Duy tức tối rửa thành lời. Cô không ngờ Ân trở chứng dám biến tình bạn vô tư thành tình yêu đôi lứa với cô. Nó có từng không nhỉ?

Lâu nay Ân luôn là đứa nghe lời cô nhất. Thằng Trung đôi khi còn trái ý cô chớ Ân thì không. Nó rất chiều Duy và cô rất khoái được chiều. Nhưng đâu phải vậy rồi nó có quyền tỉnh tò với cô.

Ồi giờ ơi! nhớ tới đôi mắt của Ân lúc này, Duy gai cả người. Nó vừa rực cháy vừa khờ dại thế nào ấy. Duy không thể diễn tả được. Chỉ biết cái nhìn

của thằng Ân không hề làm cô xúc động, trái lại nó khiến Duy bị xúc phạm. Cái thằng quỷ ấy đã phá vỡ tình bạn trong sáng của hai đứa suốt mấy năm ròng thời đi học. Sao nó không cứ như thằng Trung hay thằng Hoàng cho khoẻ khoắn cuộc đời nhỉ.

Ồi trời! Sao Duy buồn thế này. Cô gục đầu vào đôi tay đang rả rời và nghe giọng bà Thảo oang oác:

- Đứa nào lại không khoá cổng? Con Duy đâu rồi? Nó chứ không ai vào đây. Đồ con gái đoảng !

Nhóm dậy Duy bỏ chân không chạy ra đóng cổng. Như một thói quen, mắt Duy lại nhìn về ô cửa tò vò. Biên không có đó. Nhún vai, cô ngồi xuống cái ghế đá dưới gốc khế già.

Dầu chẳng muốn nghĩ tới, như sự việc nóng hổi vừa xảy ra vẫn quay mòng mòng trong tâm trí Duy. Sao nó dám nói thế chứ? Đã bao giờ cô lãng lơ ờm ờ với nó đâu? và cũng có ai ghép Duy với nó như từng ghép thằng Hoàng với Lan Khuê, thằng Trung với Kim Tú đâu. Sao thằng Ân lại lộn xộn thế nhỉ? và sao Duy ghét nó thế.

Giận dỗi mà cũng chẳng biết giận dỗi ai. Phượng Duy leo tuốt lên tót lên cây khế. Hái một trái, cô há mồm cắn một miếng thật to và chảy nước mắt vì chua.

Bỗng đứng trong đầu Duy ngân nga hai câu thơ:

"Hãy là hoa xin hãy khoan là trái

Hoa nồng hương mà trái lắm khi chua"

Bà nội bảo dù chua cỡ nào, khế cũng không làm người ta ê răng. Vậy thì Duy phải xơi hết trái này như để phi tang lời lỏ tình non èo của thằng Ân mới được.

Mắt mũi bận nhăn nhó, nhắm híp vì chua nên Duy không thấy một con thằn lằn đen xì đang phóng về phía mình.

vốn rất sợ loại máu lạnh này, nên Duy hét lên kinh hoàng. Quên mình đang trên cây, cô vừa phui vừa nhảy... và rơi đánh ầm xuống đất, chân trúng ngay con thằn lằn khiến nó mình bò một nơi, đuôi lại nằm giãy tê tê sát bên Duy, trông thật kinh dị.

Người đau điếng như cô vẫn cố sức đứng dậy, mắt không rời cái đuôi thằn

lần. Ngay lúc đó cô nghe giọng Biên:

- Ôn Chúa em vẫn không sao.

Vừa quê vừa cáu, Duy hát hàm:

- Anh thích người khác có sao lắm à?

Biên từ tốn:

- Tôi đâu có ác dữ vậy. Này! tay em trầy hết cả rồi kìa.

Phượng Duy nhìn cùi chỏ nó bị rướm máu một khoảng khá lớn, nước vàng chảy ra, cô bắt đầu rát. Không nói với Biên thêm lời nào, Duy khập khểnh bước về nhà. Hư! chân cô không trầy xước nhưng nó lại nhức khi đi. Cầu trời nó đừng bị trặc trẹo gì.

Nhón tay lấy chai alcohol trên đầu tủ, Duy la trời khi chai thì còn nhưng alcohol đã bốc hơi khô queo.

Họa vô đơn chí là thế đấy. Không khéo Duy bị nhiễm trùng máu mà chết vì vết thương này lắm. Chỉ tượng tượng thôi mà cô đã run. Nhiễm trùng máu đâu phải chuyện đơn giản, mà cô thì không muốn chết một chút nào.

Dù Biết thế nào cũng bị bà Thảo chì chiết, Duy cũng phải lên nhà lớn nhờ tủ thuốc ở đó cứu mạng.

Nhưng mới bước khỏi cửa cô đã thấy Biên. Chắc anh ta vừa chạy lên gác xếp rồi chạy xuống ngay nên mặt mày xanh mét.

Biên nói trong tiếng thở:

- Em sát trùng vết thương rồi bôi thuốc đi. trong đây có oxy già, dầu mù u và băng cá nhân.

Duy chớp mắt, cô không ngờ Biên lại quan tâm đến mình. Nhớ tới những lời vừa nói lúc nãy Duy thấy ngỡ ngàng.

Cô cầm cái bịch nilông anh đưa và ấp úng cảm ơn.

Biên cười. Cái miệng rộng đàn ông mới quyến rũ làm sao. Phượng Duy ngỡ ngàng với nhận xét của mình. Một con bé nhiều nam tính như cô mà cũng biết xử dụng từ quyến rũ nữa sao? chắc Duy lạm tiểu thuyết rồi.

Giọng Biên vang lên:

- Để tôi giúp em.

Duy từ chối giọng dụi dàng hơn:

_ Tụi tụi làm được. Cám ơn anh

Biên dặn dò:

- Em rửa vết thương bằng oxy già. Chắc là sẽ rát đấy. Sau đó, bôi dầu mù u vào, vết thương sẽ rất mau lành.

Đợi Biên... khuất dạng. Duy mới bắt đầu làm theo lời anh ta. Cô mím chặt môi để không phải xuýt xoa kêu đau. Hử! nỗi đau này do thằng Ân gây ra. Ngày mai vào lớp nhất định Duy sẽ mắng nó một trận ra hồn.

Nhưng mà mắng nó tội gì đây? Phượng Duy khựng lại, ánh mắt Ân cùng những lời quý quái của nó làm Duy rối trí. Đã thế, cô sẽ nghĩ nó ra luôn cho khỏi phiền phức.

Cầm mảnh giấy để kiểm tra của Trung lúc nẩu Duy vào nhà lớn, leo cầu thang với đôi chân còn ê ẩm tới phòng Lan Khuê và gõ cửa.

Con nhỏ Khuê thò đầu ra:

- Nhờ vả gì đây?

Duy... sôi máu vì giọng điệu xách mé của nó. Nhưng cô đang làm ơn chớ đâu có nhờ vả gì nó đâu. Đã làm ơn thì phải dịu dàng một chút.

Xoè tờ giấy ra, Duy bảo:

- Chị đọc thử xem làm được những câu này không?

Trán hơi nhú lại, khuê lướt mắt trên tờ giấy. Đọc xong nó không trả lời mà hỏi:

- Những câu này là gì vậy?

Phượng Duy từ tốn nói:

- Đề kiểm tra ngày mai đó

Lan Khuê vẫn không rời mắt khỏi tờ giấy:

- Ở đâu ra thế này?

Duy gãi đầu:

- Thằng nhái thầm yêu chị nhờ em đưa đấy. Nó muốn chị được điểm mười.

Lan Khuê liếc Duy một cái thật bén:

- Vớ vẩn!

Duy liền nói:

- Em đùa. Nhưng đây là đề kiểm tra thật đấy.

Khuê nhúng vai:

- Cám ơn. Chị đã học hết rồi.

- Cả những câu này sao?

- Dĩ nhiên. Chị thừa sức đạt điểm mười nên đâu cần cái đề của thằng mắc dịch nào đó.

Phượng Duy cút hứng. Lẽ ra cô phải tính tới việc bị rơi vào tình thế này chứ. Lan Khuê đúng là tự cao. Cô đã lo cho nó một cách vô ích để bị nghe những lời phách lối dễ ghét.

Lấy lại tờ giấy Duy mệt mỗi bước xuống lầu. Về nhà Duy ngáng ngẫm ngồi vào bàn và thèm được ngủ hơn bao giờ hết.

Trên ô cửa tò vò cao tít, Duy nghe có tiếng nhạc. Cô thả hồn mơ mộng và quên bằng cảm giác đau rất ở tay.

Ngoài kia, chiều bắt đầu xuống. Chiều xuống dần theo những nốt nhạc ngân vang từ chiếc chuông gió treo trên ô cửa sổ.

Sáu giờ sáng Duy khá tha thướt trong bộ áo dài trắng. Cô đi ra đi vào trước nhà miệng không ngớt nguyên rủa

- Cái thằng quý này ngủ quên hay sao mà tới giờ vẫn không thấy bóng dáng đâu hết. Hừ! mai nốt không thèm đi chung với nó nữa.

Nhìn vẻ nóng nảy của con gái bà Hiệp nói:

- Ngồi một chỗ chờ vẫn hơn đi tới đi lui với cái chân cà nhắc. Nhìn con, mẹ chóng mặt quá.

Duy nhăn nhó:

- Ngồi chờ con không chịu nổi.

Bà Hiệp bỗng nói:

- Cái nón màu cam của đứa nào? Mang vào lớp trả nó

Nghe nhắc tới cái nón, Duy nổi nóng:

- Đem vứt luôn chớ con không trả?

- Sao lại thế? Con gái gì mở miệng cứ như thằng lưu manh.

Phượng Duy di di đầu mũi giày trên mặt sân, giọng hơi dỗi:

- Ai biểu mẹ không sinh con là con trai làm chi, rồi bây giờ cứ mắng con giống thằng lưu manh.

Bà Hiệp cao giọng:

- Chớ không phải sao? mẹ chỉ con được một nửa dịu dàng, thùy mị của Lan

Khuê thôi là đủ mừng rồi.

- Dịu dàng, thùy mị kiểu giả dối như nó con ứ thèm. Thà cứ là một thằng nghịch quậy nhưng tâm hồn thanh thản, bạn bè quý mến.

- Bạn bè nào ngoài mấy thằng đực rựa hay tới đây. Nhưng cái nón của đứa nào, sao con lại muốn vứt?

Phượng Duy nói:

- Của thằng Ân ạ. Nó còn một cái y chang như vậy, cái này nó đưa con để đội cho giống nó... Xí ai mà thèm... giống nó.

Ngay lúc đó, có tiếng kèn xe ngoài cổng. Duy vội chào mẹ rồi ào ào ôm cặp bước ra

Giọng Duy hầm hừ:

- Làm gì tới trễ dữ vậy.. lớp trưởng?

Vấn thái độ trầm tĩnh ung dung của lãnh đạo lớp, Trung từ tốn:

- Trễ đâu mà trễ tại mấy người ham đi học sớm, nên mới thấy trễ. Mà Duy đã học xong những câu hôm qua chưa?

Duy tỉnh bơ:

- Chưa, đã bảo trăm sự nhờ Trung rồi mà... học làm chi nữa.

Trung kêu lên:

- Đành rằng vậy, nhưng ít ra Duy phải học sơ sơ Trung mới nhắc được chứ.

Phượng Duy thở dài:

- Ngày hôm qua, Duy đánh máy suốt. Tối bây giờ hai vai còn ê ẩm. Đã vậy còn bị té nửa chứ.

Trung nhíu mày:

- Sao lại té? té ở đâu?

Duy khựng lại rồi nói dối:

- Làm việc tối tăm mặt mũi, vấp té ở bậc thềm cửa chứ ở đâu nữa.

- Hôm qua Ân không tới đọc bản thảo cho Duy sao?

- À thì ra Trung bảo nó tới. Vậy mà...

Trung tò mò:

- Vậy mà thế nào?

Phượng Duy phẩy tay:

- Không nhắc tới nó nữa.

Trung càng tò mò hỏi:

- Nhưng sao kỳ vậy? Nó nói gì làm Duy giận?

Phượng Duy âm ự:

- Không

Rồi cô trở đi:

- Sợ Ân không học kịp bài vì... vì mình

- Duy không phải lo. Nó cùng lò thầy Cư với trung cơ mà

Vào lớp, Duy vội lấy tập ra dò bài chứ không huyền thuyên với bọn con trai như thường ngày.

Lớp Duy vốn vẹn có chín... mống con trai, còn bao nhiêu là gái hết, nhưng chỉ vài đứa chơi được, khổ là trong số chơi được ấy không có bà chị Lan Khuê, nên dù muốn Duy vẫn chơi thân với chín thằng đực rựa hơn. Ngoài chúng ra Phượng Duy chỉ còn thân được với Tú Nhi, con bé quê tận Quảng Bình vừa chuyển vào học năm vừa rồi.

Bọn con gái xanh xệ của lớp chê Tú Nhi quê mùa, nói tiếng trọ trọ khó nghe, nên không thèm chơi, thế là Duy chơi với nó vì cô vốn hào hiệp mà.

Mẹ vẫn nói:

- Đời người ta bạn bè thì nhiều, nhưng tri âm tri kỷ chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Điều ấy quá không sai. Chẳng hiểu thằng Ân có phải là tri âm tri kỷ của Duy không? Sao bỗng dưng nó trở chứng như thế?

Lớp bỗng ồn ào hẳn lên. Bọn con gái vây Lan khuê đòi khao náo nhiệt cả một dải bàn. Mà chúng đòi khao về chuyện gì nhỉ?

Tò mò nhìn, Duy thấy Hải My, Hà Giang, Thu Mai rồi thằng Hoàng, thằng Ân đang giành giật nhau tờ mực tím mới còn Lan khuê đang cười tít mắt gần đó.

Khuê vỗ tay như để thuyết lập trật tự rồi hùng hồn tuyên bố:

- Các bạn đừng giành nhau nữa. Ngày mai mình sẽ mua tặng mỗi bạn một quyển mực tím kèm theo chữ ký của mình hẳn hoi.

Cả lớp trừ Duy vỗ tay rầm rầm. Nghiêng đầu về phía Tú Nhi, cô hỏi:

- Có gì hay mà tụi nó giành nhau thế?

Tú Nhi lơ lửng:

- Không những hay mà còn đặc biệt nữa.

Rồi nó thắc mắc:

- Răng mì lại hỏi tau? mì là em con khuê răng mì chẳng biết mô tê chi rứa?

Phượng Duy nổi cáu vì cái giọng nặng trịch của Tú Nhi:

- Mà chuyện gì mà nói đại đi. Mô tê răng rứa hoài tao mệt quá.

- Nhỏ khuê có bài đăng báo. Một truyện ngắn và lời giới thiệu của trường nhóm Me Xanh đang hoàng.

Duy buột miệng:

- Lạ à nghe. Đúng là tao chả biết mô tê gì thiệt.

Tú Nhi trầm trồ:

- Lan Khuê đẹp, lại có tài văn chương bọn con trai chết mệt với hần mì hê.

Phượng Duy làm tỉnh:

Chuông vào học. Giờ kiểm tra đã tới, cả lớp im phăng phắc khi thầy bước vào.

Chấp tay sau lưng, thầy đảo mắt nhìn cả lớp rồi đưa tay chỉ:

- Em, em, em, em... Đổi chỗ

Tim Duy muốn rớt ra khi Trung đứng dậy lên tận bàn nhất. Tàn đời rồi, phen này chắc xơi trứng.

Người ngồi xuống chỗ của Trung là Ân. Chẳng biết Duy nên mừng hay nên tiếp tục giận nó nữa đây.

Giọng Ân thì thầm:

- Có mình Duy không phải lo l

Cô nuốt nghẹn xuống. Hử! Nó biết Duy đang lo, giỏi lắm...

Thầy cho hai đề khác nhau, mỗi đứa làm một đề, khỏi đứa nào dòm liếc hoặc làm chung với đứa nào.

Duy đổ mồ hôi hột. Cô găm đầu vẽ đủ thứ hoa trên giấy nháp. Thầy đi tới đi lui như duyệt binh. Sao hôm nay thầy làm căng thế nhỉ? Đã đổi chỗ, cho hai đề lại còn gác cho thật chăm nữa. Chắc Duy tiêu rồi.

Ân cầm cúi viết. Thầy vừa quay lưng là nó đẩy qua cho Duy tờ giấy ngay.

Nhớ tới trò "tĩnh tò" hôm qua của nó Duy thấy bực nên đẩy ngược trở lại với vẻ ta đây không cần.

Thằng Ân lại đưa tờ giấy qua. Thầy quay xuống bắt gập liền quất:

- Hừ ! mỗi đứa một đề mà còn trao đổi. Hai em đứng lên xem.

Người Duy nóng bừng vì mấy chục cặp mắt đang hướng về phía mình.

Thằng Ân lên tiếng:

- Lỗi tại em em hỏi bài bạn ấy.

Thầy cầm tờ giấy bằng chứng lên:

- Anh hùng cứu mỹ nhân! ai hỏi bài ai tôi biết mà. Nhưng em muốn làm anh hùng, tôi sẽ cho hai con zero chia ra cho mỗi em một con làm kỷ niệm. Cứ đứng đó... chơi, khỏi làm bài tiếp.

Phượng Duy rầu rĩ nhìn bàn tay mình. Nó chai ở những đầu ngón. Người ta bảo đánh máy dễ bị đau tim, hôm nay cô thấy đúng như vậy. Cô đang đau tim, lẫn đau khổ vì công việc đánh máy để kiếm sống của mình. Vì nó, cô không thuộc bài, vì nó mà Duy và Ân phải đứng suốt tiết học, khi cả lớp cặm cụi làm bài kiểm tra.

Liếc Ân Duy thấy mặt nó chảy dài chắc không thua gì cô. Hừm! dù chẳng muốn hai đứa cũng rơi vào hoàng cảnh giống nhau rồi.

Duy nghe thằng Ân thì ào:

- Đúng là ý trời. Có họa cùng chia...

Phượng Duy muốn cãi lại... ý trời... đánh của nó, nhưng sợ thầy mắng nên đành làm thinh.

Hết giờ, Trung trở về chỗ. Nó chép miệng:

- Duy đúng là xui. Cả thằng Ân cũng vậy. Lẽ ra hai đứng nên thận trọng một chút.

Bỗng dưng Duy giận dỗi:

- Lỗi tại tui. Ông khỏi lên lớp nữa.

Rồi Lặng lẽ khoanh tay nhìn Lan Khuê đang khua môi múa mép với lũ con gái thường ngày hay nói sau lưng nhưng hôm nay lại xum xoe từng bấc nó. Duy cũng không ngờ Khuê lại viết truyện và lại được đăng báo. Nó đúng là một tiểu thư đáng được ái mộ chứ không phải như Duy.

CÓ chút gì tủi thân chận ngang cổ Duy, cô muốn bỏ ra hành lang cho đỡ ngột ngạt một chút, nhưng cô không nhất nểchân, thôi thì ngồi đây vậy.

Tú Nhi quan tâm tới cô:

- Mi mần răng trông nhợt nhạt rứa Duy. Chuyện qua rồi đừng thèm buồn

nửa.

Duy gượng gạo:

- Tao có chuyện gì đâu, chỉ có cái hơi mệt.

Nhi gật gù:

- Mi chắc đánh máy suốt đêm qua hì?

- Ờ ! sao mà biết

- Tau nghe Ân nói, hẳn nói mi cực lắm, không có thời gian học bài.

Duy chớp mắt. Tú Nhi lại trợ trợ:

- Nhìn mi và Lan Khuê khó ai biết rằng tụi bây là chị em. Đứa sướng như tiên, đứa cực như ở đợ, lạ thiệt đó.

Nó bùi môi:

- Lan Khuê rảnh rồi tới mức thừa thời gian mơ mộng, thừa thời gian tưởng tượng để viết truyện. Ní chắc chắn là đứa chưa bao giờ biết cực khổ là chi. Bởi rứa tao dám cá truyện của nó dở ẹc

Duy lại bênh Lan Khuê như một thói quen:

- Sao mà lại nghĩ vậy, khi Khuê có tài mà.

Tú Nhi tài khôn:

- Nhà văn phải chịu nhiều đau khổ mới rứt ruột cho ra tác phẩm. Sướng như Khuê mà rảnh viết hay được.

Duy ngáp ngừng:

- Khuê có thể đau bằng sự cảm thông nỗi đau của người khác.

Tú Nhi gân cổ lên:

- Xi! mi nói đứa mô tao còn tin chớ con Khuê ấy hì? còn lâu! Nó khinh người tặc cao răng mà biết thông cảm với ai. Trong lớp ni được mấy đứa thích nó. Tụi đó giả vờ khen, nó hình to mũi tướng thiệt. Nghĩ mà tội ! mà không nghĩ mà đáng đời.

Chuông vào học. Trung là đứa vô lớp với vẻ thắc thỏm:

- Thầy phê tiết C trong sổ, đã vậy còn nêu đích danh Duy và Ân nữa. Thế nào cô chủ nhiệm cũng mời phụ huynh vào.

Nghe Trung nói thế Duy nẫu cả người. Mấy tiết học còn lại Duy chả típ thu được chữ nào. Cô buồn chán chưa từng thấy.

Cũng một ngày Lan Khuê lên chín từng mây của sự tán dương, còn cô rơi

xuống chín từng địa ngục của chê trách. Mà cô đáng trách thật chứ bộ. Phải như hôm qua cô chịu khó học thuộc cái đề Trung đưa thì đỡ khổ rồi. Thầy đổi chỗ, cho hai đề, nhưng thật ra là cái đề đó thầy cắt làm hai. Ôi thầy ơi là thầy! Con sợ thầy thật rồi.

Ra về, Duy lằm lũi ôm cặp ra sau chót. Cô tưởng tượng cảnh mẹ giận dữ thế nào khi nhận được giấy mời của cô chủ nhiệm mà rầu. Rồi bà Nội nữa. Lan Khuê ở cùng bà để gì nó không méc... moi cho bà lên máu vì tức.

Từ nhỏ Lan Khuê đã là người mang vinh quan về cho giòng họ. Nó được cử đi thi văn giỏi cấp thành, cấp quốc gia và lần nào cũng mang giải về. (Giờ Duy mới nhớ ra giỏi văn như Khuê, viết truyện đăng báo là đúng sở trường rồi)

Duy không bao giờ quên năm vào lớp mười, Lan Khuê được giải nhì giải văn toàn quốc (mà trong lớp bọn nhiều chuyện bảo là giải giải văn toàn nước). Truyền hình đã cử phóng viên tới làm một phóng sự về "con ngoan trò giỏi Lê Lâm Lan Khuê"

Lần đó, Lan Khuê đã diễn xuất sắc vai con ngoan, cháu hiếu thảo của mình. Nó đã cầm chổi quét hết cái sân rộng, ngồi nhặt rau muống, rửa chén, nấu cơm và nhổ tóc sâu, đấm lưng cho bà nội. Ai nhìn cũng phải cảm động. Nếu lần đó nó chịu khó nhúng khăn lau mặt, chải tóc cho cô Trâm chắc vai diễn của nó càng thuyết phục hơn, nhưng vì nội không muốn nên vai ngoan của nó chỉ ở mức độ đó.

Còn vai "trò giỏi" thì công phu hơn. Người ta vào tận lớp quay cảnh nó quét lớp (cảnh này hơi bị lặp lại cảnh nó quét hết cái sân rộng ở nhà). Cảnh nó giơ tay phát biểu ý kiến liên tục. Rồi cuối cùng đoàn làm phim cũng trở về với gốc học tập của nó.

Lan Khuê trình bày phương pháp học của mình, trình bày cách giúp các bạn yếu kém trong lớp tiến bộ hơn, và đưa ngu dốt được nó giúp học tốt lại chính là Duy.

Giờ nhớ lại, Phượng DUY vẫn còn tức sao mình lại chịu nhập vai học dốt. Có lẽ lúc ấy cô muốn giúp đoàn làm phim quay cho nhanh cảnh này, chớ cô không nghĩ xa xôi. Đến khi ngồi vào bàn nghe Khuê lép nhép hướng dẫn cách giải một bài toán, Duy mới thấy mình ngu vì Khuê đang dạy thật lắt,

nhưng cô vẫn phải vờ gạt đầu ra vẻ hiểu rất hiểu

Phóng sự ấy đã làm nội vui mấy năm luôn. Bao giờ có khách tới nhà, bà cũng lôi Khuê ra khoe. Cũng may lúc chiếu lên TV khuôn mặt Duy chỉ thoáng qua nên chả ai để ý tới cô. Dù vậy Duy vẫn không thể nào quên, và lúc này, cảm giác khó chịu ấy cứ lớn dần, lớn dần trong cô vì bây giờ cô đúng là một học trò dốt cần được giúp đỡ để tiến bộ hơn.

Giọng Trung vang lên khi nghe Duy thở dài:

- Duy đừng lo, nếu cô chủ nhiệm gửi giấy mời, Trung sẽ nhờ mẹ vào thay bác Hiệp. Cô chủ nhiệm chưa gặp mẹ Trung lần nào.

Phượng Duy lắc đầu:

- Vào là để cô mắng vồn, Duy không muốn phiền bác gái. Với lại, thế nào mẹ cũng biết.

Trung gạt gù khen:

- Duy... chì lắm. Chỉ có tội thằng Ân, ba nó cực kỳ khó. Nó bảo sẽ nhờ ông xe ôm nào phong độ một chút đóng vai ba nó.

Duy kêu lên:

- Trời đất ! nó dám à? Và Trung ăn cắp ý tưởng của nó để định giúp Duy, đúng không?

Trung ấp úng:

- Nhưng Trung... Trung nhờ mẹ ruột của mình chớ đâu nhờ ông xe ôm.

Phượng Duy chớp mắt:

- Hai bạn tốt với mình quá, làm mình ngại.

Trung lập lại một câu cũ rích:

- Có gì đâu. Tụi mình là bạn thân mà.

Trung nấp ngừng:

- Duy nên dành thời gian học một chút.

Phượng Duy nói:

- Biết rồi. Hết đợt bản thảo này, công việc không dồn dập nữa. Duy sẽ học.

Trung hớn hờ:

- Vậy thì tốt rồi.

Nó bỗng ngật ngừng:

- Ân và Duy không có gì chứ?

Duy cúi kính:

- Có gì là có gì?

Trung nói nhanh:

- Mình thấy hai bạn sao sao ấy. Tú Nhi nói tại hai bạn đùn qua đẩy lại tờ giấy nháp nên thầy mới trông thấy.

Duy thẳng nhiên:

- Mình không thích xem bài của nó.

- Lý do?

Duy lấp liếm:

- Tại mình không chuẩn bị tinh thần.

Trung bật cười:

- Trời! Đúng là cãi chày cãi cối, Duy không thành thật thì thôi, mình sẽ hỏi Ân nó chắc đang cần người tâm sự.

Duy chuyển tông hình sự:

- Tui cấm ông hỏi nó những gì có liên quan tới tui.

- Kể cả chuyện thầy cho đôi uyên ương trứng để chia sầu cho hai người à?

- Ông giỏi nói bậy lắm.

- Trung đùa một chút mà. Sao bữa nay Duy quạu thế?

- Trước những chuyện vừa xảy ra, được mấy người không quạu chứ?

Trung xoa tay:

- Thôi bỏ qua đi. Ngày mai có thể kiểm tra mười lăm phút môn anh văn.

Duy nhớ xem bài nha.

- Ừ

Trung ngừng xe trước cổng. Duy luồn tay vào trong nhấn chuông. Người ra mở cửa cho cô là Biên.

Anh mỉm cười:

- Chào Duy

Cô chớp mi:

- Cám ơn anh đã mở hộ cửa

Biên bước song song với Duy:

- Vết thương thế nào rồi?

Duy nhúng vai:

- Chỉ là vết trầy thôi. Anh gọi đó là vết thương nghe buồn cười quá.

Biên lơ lửng:

- Hình như lúc nào Duy cũng đi học về trễ hơn Khuê, dù đi một mình hay hai mình.

Phượng Duy nói:

- Tại tôi thích lê lửng, la cà chớ không ngoan hiền, tan học là về nhà ngay như chị Khuê.

Biên nheo nheo mắt:

- Trông Duy không giống một người lê lửng, la cà tí nào.

Duy cười khẩy:

- Tại anh chưa biết về tôi đó thôi. Tôi và chị Khuê là hai thái cực. Nếu chị Khuê là thiên thần thì tôi trái lại.

Ngay lúc đó Khuê xuất hiện ở hàng hiên nhà lớn. Với gương mặt rạng rỡ sáng như trăng. Khuê nghiêng người điệu hạnh gọi:

- Mời anh Biên vào xơi cơm ạ.

Phượng Duy bước nhanh:

- Chúc anh ngon miệng

Biên nhìn theo vẻ vội vàng như biển chạy của cô rồi bước vào nhà lớn.

Lan Khuê nghiêm giọng:

- Mai mốt anh đừng mở cổng cho Duy nữa.

- Tại sao vậy?

- Đó không phải là việc của anh. Anh là khách kia mà. Nội mà thấy sẽ rầy bọ em đấy.

Biên lắc đầu:

- Đừng nghĩ như vậy tôi luôn mong được Khuê và mọi người xem là người nhà.

Khuê vui vẻ:

- Vâng, xin mời người nhà vào xơi cơm

Biên ngạc nhiên vì thái độ hơi khác thường của Khuê.

Mới ở đây khoảng nửa tháng nhưng Biên cũng nhận ra hai cô gái ở trong ngôi nhà này, cô nào cũng rất có cá tính và đẹp. Nếu bàn về sắc thì Lan Khuê đẹp hơn, song khiến người khác muốn chinh phục thì chính là

Phượng Duy, một cái tên lạ. Cô bé này trông bướng bỉnh gai góc hơn cô chị họ với điểm mạnh là lúc nào cũng có con trai vây quanh. Trái lại, Lan Khuê thì kính công cao tường, suốt ngày rút rong phòng, cô bé mơ mộng lắm thì phải. Đã đôi ba lần Biên bắt gặp Khuê chống cằm xa vắng ở balcon tầng một thật lâu. Với quyển sổ màu đỏ trên tay Khuê hí hoáy viết rồi hí hoáy bôi xoá. Chắc cô nàng làm thơ. Không biết ai là nhân vật chính trong thơ của Khuê đây? Dù là ai Biên tin mình có cơ hội là nhân vật mới của Khuê. Anh tin như vậy.

Vào bàn ăn Biên lịch sự mời một dĩa từ ba Nhu, ông thân, bà Thảo Lan Khuê rồi mới cầm đũa.

Bà Thảo gắp cho Biên miếng thịt gà rôti:

- Con trai phải ăn mạnh bạo vào. Bác thấy ngại nếu cháu cứ khách khí mãi.

Biên nói:

- Cháu không làm khách đâu ạ.

Ông Thân bỗng nói:

- Trưa nay con Duy ăn cơm một mình à?

Bà Thảo thản nhiên:

- Hầu như trưa nào nó cũng một mình. Dạo này thiếm Hiệp ở lại cơ quan buổi trưa.

Ông Thân càu nhàu:

- Lạ thật! từ chỗ đó về nhà có xa xôi gì. Sao lại bỏ con nhỏ một mình như vậy chứ. Ngày mai bà gọi nó lên đây ăn cùng cho vui.

Lan Khuê lễ phép:

- Dạ con đã gọi rồi, như Duy không chịu nó bảo..bảo...

Thấy Khuê ngập ngừng bà Nhu hỏi:

- Nó bảo sao?

- Duy không thích ăn chung với người lạ ạ.

Bà Nhu ngừng đũa:

- Con nhỏ buồn cười thật. Trước lạ sao quen chớ có gì đâu. Đây không giống tánh của nó chút nào.

Lan Khuê thoáng bối rối một chút, nhưng bà Thảo đã kịp dãi vây cho cô:

- Ổi dào ! cái con mưa nắng ấy thì nói làm gì. Suốt ngày toàn chơi với con

tra. Đã không có bố mẹ nó lại bỏ bê không quản lý, rồi chả biết đi tở đâu.

Bà Thảo định bêu rếu tiếp nhưng thấy chồng lừ mắt, nên thôi.

Lan Khuê lên tiếng phá bầu không khí coo phần nặng nề:

- Bữa nay ở lớp con vui lắm

Bà Thảo hỏi ngay:

- Được điểm mười hả?

Khuê thủng thà thủng thỉnh:

- Dạ chưa, nhưng con làm bài kiểm tra rất tốt, chắc sẽ được điểm mười.

Con vui chuyện khác kìa.

Bà Nhu tò mò:

- Chuyện gì vậy?

Lan Khuê liếc về phía Biên:

- Báo mực tím giới thiệu về con...

Bà Nhu buông đùa:

- Thật à? họ vẫn còn nhớ con là "con ngoan trò giỏi" sao?

Lan Khuê khoe:

- Con viết truyện ngắn, gửi cho họ xem coi thế nào. Không ngờ được đăng kèm theo lời giới thiệu.

Ông Thận cũng cười tít mắt:

- On gái tôi thành nhà văn cơ đấy.

Biên cũng cười:

- Chúc mừng em, phiến lá mới.

Khuê hành diện:

- Anh cũng biết từ phiến lá mới nữa sao?

Biên nói:

- ANh cũng thường đọc Mực Tím. Nhưng số mới này anh chưa mua.

Lan Khuê cao giọng:

- Em sẽ tặng anh một quyển.

Biên đẩy đưa:

- Kèm với chữ ký đấy.

Khuê hình mũi:

- Đương nhiên

Bà Thảo phẫn khởi ra mặt:

- Bạn con có đòi khao không?
- Dạ có chứ. Con hứa sẽ tặng mỗi đứa một quyển. Tụi nó võ tay quá trời.

Ông Thân gật gù:

- Phải tặng chứ. Ba cũng cần vài quyển tặng bạn bè nữa.

Lan Khuê bỗng thở dài:

- Niềm vui của con sẽ thật trọn vẹn nếu Phượng Duy không bị thầy phạt.

Bà Nhu nhíu mày:

- Sao cơ? Nó bị phạt vì chuyện gì?

Khue buồn hiu:

- Quay cóp trong giờ kiểm tra ạ.

Bà Thảo chép miệng:

- Ủ hự! đúng là nhục.

Lan Khuê nhỏ nhẹ:

- Cũng tội nghiệp, hôm qua nó bận đánh máy suốt. Ý là con đã đoán trước phần thầy cho, chép sẵn vào giấy bảo nó học, nhưng nó vẫn không học nổi, đến khi làm kiểm tra, nó giật bài của thằng Ân, khiến thằng nhỏ cũng bị thầy bắt đứng hết giờ vì tưởng hai đứa trao đổi. Lớp bị phê tiết C, hai đứa bị ghi tên vào sổ đầu bài. Thế nào cô chủ nhiệm cũng gửi giấy mời phụ huynh.

Bà Nhu nói như than:

- Con không cha là thế đó.

Ông Thân vỗ bàn:

- Không cha vẫn còn bác mà...

Bà Thảo bùi môi:

- Thím Hiệp bệnh con chầm chậm. Anh đừng đụng vào con gái vàng gái ngọc của người ta. Tâm trí để lo cho con Lan Khuê kìa.

Ông Thân xìu xuống:

- Lan Khuê đâu có gì đâu để lo
- Sao lại không? Ông... Ông...

Lan Khuê kêu lên:

- Mẹ...

Bà Thảo kịp nín lại. Ngượng ngập nhìn Biên bà giả lá:

- Chuyện nhà bác chắc làm cháu ăn mất ngon?

Biên nói:

- Gia đình nào cũng có chuyện vui lẫn với những chuyện không vừ ý mình nhưng được như gia đình... chúng ta đây là quý lắm rồi ạ. Nếu phải ở nhà trọ đơn thuần của sinh viên hoặc ở ký túc xá, cháu sẽ rất lẻ loi, cô độc, chớ đâu được ấm áp tình cảm gia đình như thế này.

Giăng lấy cái chén trên tay Biên, Khuê nói:

- Vậy anh phải ăn thêm chén nữa.

Biên mỉm cười:

- Anh đâu dám từ chối.

Cơm xong, Biên không rút lên căn gác của mình mà lang thang quanh vườn râm rạn tiếng gió. Anh lắng nghe cái phong linh trên cửa sổ lạnh canh reo vui và thấy chỗ trọ này quá lý tưởng. Bước gần tới căn nhà nhỏ của Phượng Duy, chân anh bỗng ngại ngần. Biên không tin lắm về những gì Khuê nói lúc nãy, nhưng lòng anh vẫn có một nỗi buồn. Nỗi buồn ấy rất mơ hồ, song Biên vẫn biết anh buồn vì nghĩ tới Phượng Duy.

Biên vẫn nghe bạn bè ngâm nga:

Trăm năm Kiều vẫn là Kiều

Học trò quay cóp là điều hiển nhiên

Đó là lời nguy biện khi sợ rớt nên phải làm liều. Đó cũng nói lên rằng quay cóp là chuyện phổ biến trong giới còn đi học. Nhưng giật bài của người khác thì là hành động quá ư... xấu. Đáng sợ hơn người có hành động đó lại là một cô gái như Phượng Duy.

Biên ngồi dưới gốc khế và nghe tím ngắt một màu thất vọng.

Trần Thị Bảo Châu

Lời của gió

Chương 4

Biên nhìn đồng hồ đã quá giờ hẹn 15 phút nhưng vẫn không thấy ai. Ly cà phê cạn rồi, có lẽ anh về thôi.

Định gọi tính tiền, Biên chợt nghe có người gọi mình. Đó là một người đàn ông trạc ngoài ba mươi có gương mặt dễ gần gũi, mà Biên từng gặp ở những lần hẹn trước.

Anh ta mỉm cười:

- Cậu Biên định về à?

Biên im lặng như đang đánh giá người gọi đúng tên mình, xem anh ta muốn gì.

Anh ta tự nhiên ngồi đối diện với Nhiên:

- Ông chủ bận họp đột xuất, nên không tới gặp cậu được. Ông ấy nhờ tôi đưa cho cậu.

Đặt xuống bàn một phong bì, ông ta nói:

- Cần nhắn gì cậu cứ nói với tôi.

Biên lầm lì:

- Tôi chẳng có gì để nhắn hết. Cảm ơn ông đã đến đây thay ông ấy.

Người đàn ông bắt tay anh:

- Vậy tôi về.

Ngồi lại một mình, Biên mở phong bì ra. Bên trong có hai trăm đô la và một tờ giấy gấp đôi. Ông ta không thèm gặp anh thì thôi còn thư từ làm gì chứ.

Cất tiền xong, Biên ngần ngừ định xé tờ giấy, nhưng không hiểu sao anh lại cho nó vào túi rồi đứng lên.

Giờ này, chắc mọi người đã ăn cơm. Đây là lần đầu Biên về nhà muộn như vậy, anh chợt thấy ngại khi tưởng tượng đến đôi mắt trách móc của Lan Khuê.

Cô nàng kiêu kỳ, kiêu cách ấy đang ở trên chín tầng mây vì những lời ngọt

ca có phần quá đáng của gia đình và có lẽ cả Biên nữa. Lan Khuê đang sống với ảo tưởng mình là người rất nổi tiếng.

Trong những bữa cơm, Khuê huyên thuyên khoe có nhiều cái đuôi bám theo cô về tận cổng, sau khi Khuê trở thành phiến lá mới của vòm me xanh. Những cái đuôi ấy làm cô bực bội mà chưa biết cắt đuôi bằng cách nào. Khuê bảo cô muốn chuyên tâm học hành, chớ không muốn nghĩ tới chuyện bồ bịch yêu đương.

Cô làm Biên hơi bị ngại một chút. Anh không muốn có tên trong đám... đuôi ấy, bởi vậy dạo này Biên tỏ vẻ dửng dưng với Khuê. Anh muốn giữa hai người có một ranh giới rạch ròi. Nếu không, với sự tưởng tượng phong phú của mình, Lan Khuê lại cho rằng Hải Biên cũng là một cây si thì phiền phức lắm.

Tới cổng, Biên thấy Duy mặc áo dài, ôm cặp đứng với một thằng nhóc. Anh nhận ra đây là đứa vẫn thường tới chở con bé đi học mỗi ngày. Đã về tới nhà rồi, sao không vào mà đứng đây thế kia.

Biên mỉm cười thay câu chào. Phượng Duy ngượng ngạo chào đáp lễ, dù mắt con bé đỏ hoe như đang khóc.

Trung vội lên tiếng trước:

- May quá ! anh gọi Lan Khuê mở cổng cho Duy vào luôn thế. Nãy giờ bọn em bấm chuông ê cả tay mà nó làm như không.

Biên buột miệng:

- Sao lại thế?

Trung nhún vai:

- Nó quy định giờ giấc mở cổng cho Duy, về trễ thì khỏi vào nhà. Hồi nãy xe em xì bánh thế là đứng đường.

Biên chép miệng:

- Chà! Anh cũng về trễ, không biết Khuê chịu mở cửa cho anh không đây.

Duy làm thinh, Trung lại nói tiếp:

- Khuê không dám như thế với anh đâu.

Biên ngần ngừ vài giây rồi nhấn chuông. Hai ba lần, anh mới thấy Khuê xuất hiện ở balcon, rồi gần năm phút sau nó mới nhớn nhớn ra mở cổng.

Biên lịch sự:

- Chắc đã làm lỡ giấc ngủ trưa của em.

Khêu giăng mạnh ổ khóa:

- Mở cửa cho anh thì em nào có ngại gì. Ngặt nổi, nội đã quy định giờ giấc cho Phượng Duy và cả em nữa. Đứa nào về trễ là bị nhốt.

Trung lên tiếng:

- Cũng phải tìm hiểu vì sao Duy về trễ chứ. Trung thấy Khuê...

Duy đá nhẹ vào chân Trung làm nó stop:

- Mình vào đây Trung về đi để bác trông.

Rồi không nói thêm tiếng nào, cô ôm cặp đi một mạch. Biên cũng dắt chiếc citi cũ của mình vào.

Vừa đi, anh vừa nghe Khuê phân bua:

- Khổ ghê! em đâu muốn thế nhưng Trung cứ nghĩ em cố tình để Duy đứng đường. Tất cả cũng tại nhờ Duy đi đứng không giờ giấc, nội giận nó nên mới ra quy định đó.

Rồi Khuê tò mò:

- Anh bận chuyện gì à?

Biên gật đầu:

- Vâng chắc cả nhà đã dùng cơm rồi?

Khue nói:

- Có mình em ở nhà thôi.

Biên nhíu mày:

- Thế à? cô Út Trâm cũng đi vắng sao?

Lan Khuê bật cười:

- Dạ không. Nhưng cô Trâm thì kể làm gì.

Biên nhếch môi:

- Không phải cô Út là nhân vật của em sao?

Lan Khuê im lặng. Một lúc sau cô mới nói:

- Cô Út đang là nhân vật của em, nhưng cũng không hẳn thế. Điều em muốn nhấn mạnh đâu phải là cô Út.

Biên cười nhẹ:

- Anh hiểu mà

Rồi Biên lẳng sang chuyện khác:

- Anh muốn làm thêm một chìa khoá cổng để khỏi phiền mỗi khi đi, về phải có người mở cửa cho mình.

Lan Khuê nói:

- Chẳng biết Duy có phiền không, chớ em thì không sao cả. Chạy ra chạy vào một tí như tập thể dục vậy mà. À Anh ăn cơm đi.

Biên gật đầu. Ngồi vào bàn anh xơi một loáng là xong. Biên dọn bàn, rửa chén một cách chu đáo, thần thực. Từ trên lầu bước xuống Lan Khuê phải kêu lên:

- Trời ơi! anh động tay động chân làm gì. Để đó mẹ em sẽ làm. Việc này không phải của anh.

Biên nháy mắt:

- Có sao đâu. Cứ như tập thể dục vậy mà.

Khuê phụng phịu:

- Lại trêu người ta. Rửa chén và tập thể dục khác nhau xa lắc.

Ngay lúc đó, Duy bước vào, cô hơi khựng lại khi thấy Biên và Khuê trong bếp.

Thấy Duy bưng tô cơm, Khuê nhú mày, cô chưa kịp lên tiếng, Phượng Duy đã nói:

- Em mang cơm cho cô Út, chắc cô Út chưa được ăn.

Khuê khó chịu:

- Ai bảo với em bà ấy chưa ăn?

Duy đồng dạc:

- Em biết chắc như vậy.

Dứt lời, cô tới căn phòng sát chân cầu thang mở chốt bước vào. Biên tò mò nhìn theo, nhưng Duy đã đóng cửa lại.

Giọng Lan Khuê lạnh tanh:

- Ba trợn như nó mới hiểu cô Út, và khác thường như cô Út mới hiểu nó.

Biên hỏi với một chút mỉa mai:

- Em nghĩ vậy à?

Lan Khuê khinh khỉnh:

- Rồi anh xem. Lát nữa hai cô cháu sẽ hát vang trời Cái âm điệu của người diên nghe gai cả người. Lần nào mẹ và nội đi vắng, Phượng Duy cũng dạy

cô Út hát. Cứ nghe em muốn điên theo.

Biên tò mò:

- Ở nhà không chữa trị cho cô Trâm sao?

Khuê trả lời:

- Có chứ. Trước kia, nội cho cô đi học ở trường dành cho người chậm phát triển, nhưng có thấy khôn ra chút nào đâu đành thôi.

Biên ngỡ ngàng trước cách nói của Khuê. Nó hoàn toàn khác hẳn với cách viết của cô. Người ta bảo vẫn là người. Nếu đúng thế thì Khuê ở đâu trong cái truyện ngắn khiến cô nổi đình nổi đám?

Mượn cố mình cần học, Biên rút lên gác. Bên dưới bắt đầu vang lên những bài hát, anh dễ dàng nhận ra giọng cứng như con trai của Duy, và giọng ngượng nghịu đót đát của cô Trâm. Cả hai cùng hát nhạc Trịnh Công Sơn mới... ghê chứ.

Nhìn lên trần nhà, Biên nhịp chân theo bài hát có ngờ ngợ.

"tôi đi bằng nhịp điệu

một hai ba bốn năm

Em đi bằng nhịp điệu

Sáu bảy tám chín mười

Nhịp điệu không giống nhau

Nhịp điệu sao khác mau.."

Cứ thế hai người hát đi hát lại rồi cười. Đưa tay lên túi áo, anh lấy hai tờ trăm dollar ra. Đó là tiền ăn học của anh trong một tháng, quá thoải mái và dư dả cho một người không ham chơi bởi lâu lóng. Anh thừa tiền để khao bạn cà phê một tháng mười lần. Trong lớp bọn hăn trêu anh là con trai phú ông, hoặc ông từ hai lúa vì chúng cho rằng gia đình anh thuộc hạng giàu có nhất nhì miền Tây, với những vườn trái cây dọc cù lao Tân Thới, những vuông tôm, bè cá, rồi ruộng lúa bạc ngàn.

Mặc kệ chúng đoán mò, đoán trạc, Biên thản nhiên xài tiền, thản nhiên

nhận mỗi tháng như một lễ đờng phải có.

Anh đã đổi chỗ ở đằm ba lần cho vừa ý ông ta. Chấn hiểu sao lần này ông ta lại bảo Biên ở chỗ này.

Chung nhà với chủ là điều anh rất ghét, Bởi vậy thay vì dọn tới đúng hẹn, Biên đã ngần ngừng khéo dài đến một tuần sau mới đến ở.

Hẳn nhiên ông ta có lý do và lý đó chỉ xoay quanh một vấn đề.

Biên lấy tờ giấy ra đọc:

Biên con,

Ba không thể đến gặp con vì nhiều lý lẽ. Mong con hiểu và đừng giận ba, ráng ăn uống và giữ gìn sức khỏe cho tốt. Ba đã dặn bác Thân phải có chế độ ăn uống, bồi dưỡng cho riêng con. Hãy cố gắng cho tương lai sao này, ba sẽ...

Bặm môi Biên vo tròn tờ giấy cho liệng giỏ rác ngay lúc giọng Lan Khuê cất lên hết sức quyền hành:

- Nè làm ơn ngừng hát dùm. Hùm! mấy người định tra tấn người ta đấy à?

Phượng Duy đáp lại:

- Thì lâu lâu chị cũng phải để cho cô Út đùa vui, hát hò một chút chứ. Suốt ngày bị giam lỏng trong phòng làm sao chịu nổi.

Khue gắt gỏng:

- Vẽ chuyện, bả điên, biết gì cơ chứ?

- Không biết em mới tập cho cô Út biết.

- Đủ rồi. Em không phải bác sĩ tâm lý, luyện tập bậy bạ, cổ lên cơn thì chết.

Phượng Duy nói:

- Không hát thì em dẫn cô Út ra vườn chơi.

- Thôi suốt ngày bả lang thang ngoài vườn chó đâu. Giờ này có anh Biên ở nhà thả bả ra hay ho gì.

Duy... chua lét:

- Có thằng cha Biên thì đã sao? cô Út có nhát ma thằng chả đâu mà chị sợ. Thuê nhà tí trên cao thì cứ yên thân mà ở trên, xuống đây thì ráng chịu hà.

Lan Khuê giận dữ:

- Trời ơi ăn nói như phường mất dạy, vậy mà cũng nói. Chị sẽ mách nội cho mà coi.

Duy ngang ngược:

- Em đã bị mang tiếng du côn từ kiếp nào rồi, giờ thêm tội mất dạy cũng chả sao.

Biên khẽ lắc đầu vì những câu đối đáp vừa nghe. Anh ra cửa sổ đập nhẹ vào cái phong linh. Nó kêu leng khen như đáp lại anh.

Dưới vườn Duy đang đi với cô Trầm, chẳng biết con bé đang huyền thuyên gì mà cô Út ngô nghê cười. Nhìn cô ấy Biên lại nhớ tới truyện ngắn của Lan Khuê. Cái truyện có tựa khá kêu "cõi tâm linh". Nhân vật chánh làm một cô gái trẻ bị điên vì thất tình. Không biết cô Út Trầm có điên vì thất tình không nữa, như qua nét tả, Biên thấy nhân vật ấy có nhiều nét giống cô Trầm, đang được thi vị hoá cho lãng mạn hơn.

Dưới sân Duy đã dụ được cô Trầm ngồi trên ghế đá, con bé chạy vội vào nhà mang ra kéo lược.

Vẫn giọng dụ dỗ trẻ con, Duy nói:

- Cô Út ngồi yên con cắt tóc cho đẹp.

Trầm lim dim mắt để mặc Duy... múa kéo trên đầu mình. Cô cắt tóc khá thuần thục, có lẽ Duy đã làm việc này nhiều lần và làm với tất cả yêu mến. Xem ra Duy đúng là cô em trong truyện cõi tâm linh của Lan Khuê. Cô gái rất thương người chị điên của mình chỉ có thể là Phượng Duy. Trước đây, anh chưa nhận ra điều đó nhưng bây giờ thì rõ rồi.

Tự nhiên Biên có cái nhìn khác về con bé lăm lăm thói hư của Duy. Đường như tồn tại trong Phượng Duy là hai nhân cách.

Một, đĩnh đoảng hư hỏng như bà Thảo vẫn mắng kể cả những khi có mặt Duy.

Hai, hồn nhiên trầm lắng và nhân hậu như hiện giờ Biên đang nhìn thấy.

Thật ra Phượng Duy là người thế nào nhỉ? Bỗng nhiên trong anh nhức nhối nổi tò mò.

Lan Khuê đồng đánh chấp tay sau lưng đi ra. Nghiêng đầu nhìn Trầm cô noi:

- Theo chị nên cạo trọc đầu bả cho tiện.

Đang lim dim như ngời thiên. Trầm bỗng ré lên:

- Hông chịu, hông chịu

Khuê cười đanh ác:

- Điên mà cũng điệu nữa.

Phượng Duy nói:

- Cô Út chậm phát triển chớ không phải điên vì thất tình như nhân vật của chị.

Khuê biau môi:

- Cũng vậy thôi. Nhưng nhân vật của chị xịn hơn bả nhiều.

Duy nhún vai:

- Đó chỉ là nhân vật ảo, chị muốn tô lục chuốc hồng kiêu nào mà không được. Nhưng tôi cấm chị nói với bạn bè, chị viết truyện ngắn côi tâm linh là vì xúc cảm từ số phận của cô Út Trầm.

Lan Khuê khinh khỉnh:

- Chuyện đó chẳng có liên quan gì tới em hết. Chẳng qua chị muốn bạn bè có một cái nhìn đẹp về bà Trầm. Điên vì tình, lãng mạn cực kỳ.

Phượng Duy lâu bầu:

- Tui nói không lại nhà văn rồi

Khuê huênh hoang:

- Điều đó chứng tỏ chị đúng. Nhà văn có quyền hư cấu cơ mà. Nhờ chị cô Trầm nổi tiếng đấy.

Duy phủi tóc dính trên vai Trầm:

- Vào tắm nghen Út.

Rồi bỏ mặc Khuê ở lại, cô dắt Trầm đi. Biên nhún vai, anh không hứng thú nhìn Khuê lang thang tìm thi ứng dưới sân.

Mở mái vi tính, anh dán mắt vào màn hình. Anh phải làm một lập trình viên xuất sắc, và anh phải đạt được mơ ước đó. Mục đích Biên đang vươn tới là đi du học. Ông ta đã hứa sẽ làm tất cả để anh thể hiện được ước mơ.

Nhưng mọi cái vẫn còn là lời hứa. Bất giác Biên thở dài.

Tiếng máy đánh chữ lách cách vang lên đều đặn nghe êm êm như tiếng mưa rì rả trên mái ngói. Phượng Duy cũng đang ngồi vào bàn như anh, nhưng con bé không được học mà phải làm việc. Tự dưng Biên không có tâm lý muốn học. Anh ngọ ngoạy tay điều khiển con chuột không chút hứng thú. Cuối cùng anh bỏ xuống vờn.

Tối khung cửa sổ nơi Duy đang ngồi, Biên nhỏ nhẹ bắt đầu chuyện làm quen, dù hai người đã quen rồi.

- Hy vọng là không làm phiền em.

Đang gõ phím Phượng Duy ngược lên với một ngữ ngữ:

- Cũng không... không phiền, nếu anh nhờ tôi đóng hoặc mở hộ cổng.

Biên cười cầu tài:

- Chẳng lẽ chúng ta không có gì để trò chuyện với nhau sao?

Duy so vai:

- Tôi nghĩ là có, nhưng anh thấy đấy, tôi đang làm việc, mà công việc này cần phải tập trung...

Biên dụ dỗ:

- Cứ thư dần một chút rồi hãy làm tiếp. Tôi sẽ giúp em.

Phượng Duy thẳng thắn:

- Cụ thể là anh cần gì?

Biên nhìn trả lại ánh mắt cố làm nghiêm của Duy:

- Ở chung một nhà nhưng chúng ta chưa có sự hiểu biết về nhau. Tôi muốn chúng ta là bạn. Điều đó đâu phải xấu đúng không?

Phượng Duy nhát gừng:

- Có thể với anh là tốt, nhưng với tôi thì ngược lại. Anh làm bạn với chị Khuê là đủ rồi, không nên thêm tôi làm chi cho thừa. Hơn nữa tôi biết chắc bà nội tôi, bác Thảo sẽ không thích.

- Đó là suy đoán của Duy và chắc rằng suy đoán ấy sai.

Duy nhếch môi:

- Tôi biết những người thân của tôi hơn anh.

Biên châm chọc:

- Người mạnh mẽ như Duy muốn kết bạn với ai phải thông qua sở thích của bà nội, ông bác sao?

Phượng Duy lắc đầu:

- Không, như đó là lý do tế nhị để tôi từ chối, thay vì nói thẳng tôi không thích.

Biên bật cười, con bé này khá lăm. Chanh chua và kiêu ngạo, nhưng anh đâu có ngán. Anh thích trêu con gái dữ hơn ngọt ngào với các tiểu thư ngoan hiền. Từ hồi tới đây ở tới nay, Biên chỉ nói chuyện với Lan Khuê, con nhỏ đó thích kiểu cách, đẩy đưa mãi với Khuê cũng chán. Anh nhất định phải khám phá Duy xem thật thật chất cô bé là người thế nào, điều đó có thể khó vì với Biên, Phượng Duy luôn đứng dưng và khép kín.

Mặc kệ Biên đứng bên ngoài, Duy tiếp tục gõ máy chữ.

Anh buông một câu đại dột:

- Nếu sử dụng máy tính em sẽ đỡ cực hơn sử dụng máy đánh chữ cổ lỗ này.

Liếc anh một cái đầy căm ghét, Phượng Duy cộc lốc:

- Tui biết, thưa anh. Nhưng tui chỉ có cái máy đánh chữ cổ lỗ này thôi.

Biết nuốt xuống:

- Đành vậy nhưng tương lai người ta sẽ không cần máy chữ nữa.

Rồi anh huyên thuyên giải thích những ưu điểm của máy tính. Phượng Duy kiên nhẫn nghe mà trong bụng ghét cay ghét đắng Biên. Cô ghét Biên vì nhiều lẽ. Trong đó có lý do tiên đoán của anh là đúng. khoảng thời gian gần đây số người thuê Duy đánh máy giảm xuống rõ. Nếu có họ luôn hối cô phải cực kỳ nhanh. Bởi vậy khi nhận việc Duy phải làm trối chết.

Người ta xa xôi bảo rằng họ sẽ không nhờ Duy nữa, Họ muốn bản thảo lưu vào đĩa, in ra bản máy vi tính, vân vân và vân vân.

Phượng Duy đang lo sẽ mất thu nhập, giờ Biên lại khuấy nổi lo ấy cho nó loạn hơn nữa mới ghét chứ.

Một máy vi tính dù đời cũ xì chỉ phục vụ việc nhập tin thôi cũng là một giấc mơ Phượng Duy không dám mơ tới.

Nếu công việc yêu cầu, Duy sẽ đi học vi tính, đi thuê máy để làm theo yêu cầu của khách. Nhưng như thế thì rõ bỏ công ra như lời không bao nhiêu vì

tiền thuê máy đã hết rồi.

Giọng Biên khá chân thành:

- Tôi có thể hướng dẫn Duy cách sử dụng máy tính, cách sử dụng một số chương trình thông dụng bằng cái máy bùi đời tôi tự ráp.

Phượng Duy kêu lên:

- Anh tự ráp thiệt hả?

Biên gật đầu với một chút tự đắc:

- Cũng dễ thôi mà

Duy tò mò:

- Sao gọi là dễ chứ

Biên giải thích:

- Ví dụ tôi muốn mua một chiếc xe đạp. Nếu nhiều tiền tôi sẽ mua xe Nhật, xe Pháp, xe Mỹ, xe Đức chẳng hạn. Nói tóm lại, tôi sẽ có một chiếc xe xịn nếu tôi có tiền.

Phượng Duy gật gù:

- Một chiếc xe chất lượng cao, nhưng nó đâu liên quan gì tới máy tính?

Biên phật ý:

- Tôi chưa nói hết mà.

Duy phẩy tay:

- Nói tiếp đi.

Biên liếc xéo con nhỏ:

- Không tốn thời gian vàng bạc của Duy chứ

Phượng Duy vênh mặt lên:

- Tốn, nhưng đôi khi cũng phải phung phí một chút vàng bạc để có được một cái gì đó.

Biên tần hăng:

- Tôi sẽ nói tiếp về xe đạp. Một chiếc xe đạp nhà nghèo được ráp bởi ba thứ phụ tùng hỗn lộn vừa mua, vừa xin, thậm chí chôm chĩa miễn sao ráp vào chạy được thì thôi. Hiểu không?

Phượng Duy lắc đầu:

- Hoàn toàn không hiểu.

- Vậy thì nghe tiếp đây. Nếu có tiền, ta sẽ ra tiệm bê về nhà một máy tính

đời mới nhất.

Duy ngắt ngang:

- Nói chuyện không tiền đi cho dễ ước mơ hơn.

Biên dỗi mắt xa xôi:

- Nếu có trong tay một món tiền nhỏ, ta sẽ dạo chợ trời mua từng món, à không, một món phụ tùng của máy về nhà cất, lần sau có món tiền nhỏ nữa, ta sẽ mua món khác, món khác, rồi món khác... khác nữa..

Phượng Duy lại ăn cơm hớt:

- Kiểu kiến tha lâu đầy tổ. Giờ tui hiểu rồi. máy vi tính giống chiếc xe đạp, ta có thể mua nguyên chiếc của Nhật, Pháp, Mỹ sản xuất nếu ta nhiều tiền. Nếu không tiền thì cứ mua hoặc xin từng món phụ tùng rồi từ từ ráp lại. Người ta thường nói "nghèo còn mắc cái eo". Chỉ sợ để dành cả đời vẫn chưa đủ phụ tùng để ráp thành máy tính ấy chứ.

Biên hùng hồn:

- Không đến nỗi... bi quan vậy đâu.

Duy nói:

- Một cái máy tính nhà cực nghèo khoảng bao nhiêu tiền?

Biên lấp lửng:

- Không bao nhiêu đâu

Phượng Duy nhún vai, Biên lại nói tiếp:

- Bọn tôi vẫn kiếm tiền để trang trải chi phí ăn học bằng việc ráp máy tính. Rồi tôi sẽ ráp cho Duy một cái với giá cực mềm.

Phượng Duy vội vàng:

- Cám ơn, nhưng tôi chưa có nhu cầu.

Thấy mặt Biên xìu xuống:

- Thật ra, tôi không có quyền quyết định chuyện này. Tôi hiểu dù mềm cỡ nào cũng ngoài khả năng của mẹ tôi. Tôi không muốn tạo áp lực cho mẹ tôi.

Biên lắc đầu:

- Tôi lại nghĩ bất cứ làm việc gì, ta cũng phải đầu tư. Sớm muộn gì cái máy đánh chữ của em cũng bị xếp xó. Dù khó khăn, em cũng phải tìm cách. À tôi có thể cho em trả chậm.

Phượng Duy hơi mĩa mai:

- Tốt đến thế sao? Hơi bị lạ nghen.

Biên thoáng đỏ mặt, anh giận mình đã hấp tấp để con nhỏ độc mồm này nghi ngờ lòng tốt của mình.

Anh tự ái:

- Em chưa có nhu cầu thì thôi. Đừng nghĩ tôi đang tiếp thị sản phẩm để kiếm lời nhé. Không làm phiền Duy nữa.

Nhìn vẻ mặt giận dữ của Biên khi anh ta bước đi, Phượng Duy hơi bất nhẫn, nhưng suy cho cùng cô chả có lỗi gì ngoài tật đa nghi.

Tự nhiên Biên tốt đến mức lân la trò chuyện đề nghị ráp máy tính trả góp cho Duy, bảo sao cô không nghi nhờ được. Thường ngày Biên chỉ nói chuyện với Lan Khuê. Hai đứa nó có vẻ tâm đầu ý hợp, sang hôm nay lại chuyển hệ sang cô vậy.

Nhún vai, Duy gõ mạnh con chữ và nghe một nỗi gì mơ hồ dội ngược vào tim.

Trần Thị Bảo Châu

Lời của gió

Chương 5

Bà Hiệp uể oải mở lồng bàn ra. Trên mâm là một đĩa rau muống luộc, bát canh nước rau pha chanh và một miếng trứng rán. Bữa cơm trưa của bà là thế. Phượng Duy chắc cũng ăn như bà. Tội nghiệp con bé đang sức lớn và đang thèm ăn biết bao thứ quà vặt, nhưng bà lại không đủ điều kiện để đáp ứng những điều tưởng chừng rất đơn giản đó.

Xí nghiệp bà làm đang trên đà phá sản, họ sa thải nhiều nhân viên, trong số đó có bà. Cả nửa tháng nay sáng bà cắp ô đi, chiều cắp ô về như một công chức gương mẫu nhưng thật ra, bà đi lang thang tìm việc, đi để cho ở nhà mọi người tưởng bà vẫn còn đi làm đó thôi.

Phượng Duy cũng chưa biết bà đang thất nghiệp, bà không muốn con bé phải lo lắng hơn nữa. Khi dạo này, việc đánh máy để kiếm thêm của nó cũng gặp nhiều khó khăn.

Bây giờ mọi bản thảo, tài liệu, căn hoá giấy tờ người ta đều thích làm bằng vi tính. Nghề đánh máy chữ đang lụn bại. Những người khách quen với bà cũng đã từ chối giao bản thảo cho Duy. Bà biết họ đã chuyển sang đánh bằng vi tính. Giá như mẹ con bà sắm được máy vi tính thì hay quá. Dạo còn đi làm bà chưa dám mơ tới nó, hưởng hồ chi hiện giờ.

Ngồi vào mâm bà Hiệp cố ăn cho đủ khẩu phần. Ngoài sân, Duy và mấy thằng con trai ngồi chụm đầu tán dóc. Nếu so với Lan Khuê, Duy chịu thiệt thòi hơn nhiều. Đúng là con không cha như nhà không nóc, cơ khổ trăm bề. Bà đâu thể để con bà khổ hơn nữa, bởi vậy có lẽ bà sẽ nhận giúp việc nhà cho người ta. Có một gia đình cần chăm sóc người bệnh. Công việc này rất nhọc nhằn, nhưng vì con bà sẽ nhận làm. Khổ nỗi, nếu nhận việc, bà phải ở luôn tại nhà chủ, mà bà thì chưa biết nói dối thế nào khi đi làm và không về nhà. Thở dài bà dọn dẹp mọi thứ rồi dắt xe đạp ra. Người ta hẹn bà trưa nay đến thử việc, và bà đã hết cách lựa chọn rồi.

Thằng Trung là đứa đứng dậy chào bà Hiệp trước tiên. Sau đó tới thằng Hoàng, đứa nào cũng lễ phép đến tức cười.

Duy vừa mở công vừa căn nhắc:

- Trời nắng như đổ lửa thế này mà mẹ cứ đạp đi đạp về. Mẹ ở lại chỗ làm buổi trưa như trước kia có đỡ khổ hơn không.

Bà lừ mắt:

- Thì cũng phải về để trông chừng con chứ. Hừ! thích mẹ vắng nhà để làm quỷ lắm à?

Phượng Duy cười, cô quay vào với lũ bạn. Thằngng Hoàng chót chét:

- Tui nghe đồn xí nghiệp của bác Hiệp đang giảm biến chế dử dội lằm. Duy có nghe bác Hiệp nói gì không?

Duy hơi khựng lại:

- Xạo! người ta quảng cáo trên tivi rần rần thế kia mà ông nghe đồn này đồn nọ. Họ cạnh tranh nên đồn ác thế đó.

Hoàng trợn mắt:

- Mợ Út tôi bị sa thải rồi đây nè.

Duy nói đại:

- Đôi khi người ta phải giảm biến chế để... để bộ máy... gọn nhẹ, thì mới đẩy mạnh sản xuất.

Hoàng bủi môi:

- Duy nói mà tui tưởng nhà kinh tế học nào không hà. Biết thì thừa thì thốt. Không biết dựa cột mà nghe. Hiểu chưa... thím Ân?

Phượng Duy đỏ mặt:

- Tui hổng có đùa đâu nghen. Ghép đôi bậy bạ là không được à.

Hoàng cười hì hì:

- Ghép cây còn phải lựa, huống hồ chi ghép người. Tui với Trung thấy Ân xứng với Duy nhất. Thầy đã không nói, anh hùng cứu mỹ nhân là gì? Công nhận nó anh hùng thật đó.

Duy liếc thẳng Hoàng muốn tét mí mắt, cô nghiêng răng:

- Hai ông xéo ngay cho tui nhờ.

Hoàng bẻm mép:

- Cây ngây đâu sợ chết đứng, Duy làm gì dử vậy?

Duy hằm hằm đứng dậy:

- Về đi.

Trung âm ức:

- Này giờ mình chả nói tiếng nào. tự nhiên bị đuổi.

Duy kết tội:

- Im lặng là đồng lõã. Lúc này Trung làm thính, nhưng trước đây cũng từng chọc. Mình không thích hừm! càng lúc mình càng ghét thằng Ân.

Hoàng bạo mồm:

- Tại nó dám can đảm nói... iêu Duy chớ gì? cái thằng liều mạng gớm, vậy mà mình tưởng nó... nó không dám. Ai dè...

Phượng Duy nuốt nghẹn xuống:

- Thằng Ân nó nỡ... với ông?

Hoàng vờ ngơ ngác:

- NÓ chewiggum chớ nỡ gì?

Duy quắt mắt:

- Về...

Hoàng xoa tay vào nhau:

- Mình vào tìm Lan Khuê một tí.

Rồi không đợi Duy kịp nói thêm câu nào, nó phóng vèo tới tam cấp bước vào nhà lớn.

Trung ngập ngừng:

- Mình thấy Ân rất tốt với Duy sao lại ghét nó?

Duy cúi lên:

- Muốn ghét là ghét à. Cái kiểu tốt của Ân không phải như Trung, nó làm mình khó chịu.

Trung chép miệng:

- Khó tính quá, sẽ không còn bạn bè nào chơi.

Phượng Duy giận dỗi:

- Tui là vậy đó. Trung nghỉ chơi tui ra cho rồi.

Nhún vai, Trung đứng lên:

- Chán! rốt cuộc cũng lòi cái đuôi con gái ra. Hở một cái là làm eo làm sách, làm tình làm tội người ta.

Hai đứa đứng dựa hai gốc cây, chả đứa nào thèm nói với đứa nào câu nào.

Một lát sau, Duy mới nói:

- Tối giờ học hoá rồi kìa, không gọi thằng Hoàng đi cùng cho người ta còn khoá cổng.

Mặt Trung tươi tỉnh trở lại. Nó hạ giọng:

- Mình có mang phần bài tập học thêm hoá tới. Duy học cách giải đi, thế nào thầy cũng cho Duy làm bài lại để gỡ con không hôm kiểm tra.

Phượng Duy gật đầu:

- Mình sẽ học! dạo này dẹp nghề đánh máy rồi. Thật không ngờ lần đánh máy dồn dập ấy lại là lần sau chót. Mình bây giờ thừa thời gian học.

Cô chép miệng:

- "Tay làm hàm nhai, tay quay miệng trẽ" người xưa nói phải. Mình bị thất nghiệp rồi.

Bỗng dưng cô lại lo lắng khi nhớ những lời thằng Hoàng nói lúc nãy.

- Không biết xí nghiệp của mẹ Duy có sa thải công nhân thiệt không, hay thằng Hoàng nổ bậy?

Trung trấn an cô:

- Rõ ràng bác Hiệp vẫn còn đi làm đó thôi. Duy lo học vẫn hơn lo chuyện bao đồng.

Duy cãi:

- Duy lo chuyện sống chết của hai mẹ con chớ không phải chuyện bao đồng. Mà thôi. Chắc Trung không hiểu đâu. Đi gọi thằng Hoàng đi.

Trung lẳng lặng tuân lệnh. Nó đoán rằng giữa Duy và Ân đã xảy ra chuyện gì đó khá trầm trọng nên dạo này Duy... cấm cửa thằng Ân và tỏ thái độ bực dọc khi nghe nhắc tới nó.

Chẳng lẽ Ân dám nói... yêu nhỏ Duy và bị con nhỏ nghĩ chơi vì lý do đó? Nếu đúng vậy, thằng Ân quá là gan hơn Trung nhiều.

Thằng Hoàng bước ra với Lan Khuê. Trước kia nhỏ Khuê ghét thằng Hoàng ra mặt, nhưng kể từ hôm nó có truyện đăng báo tới nay, thằng Hoàng chẳng hiểu đã uốn ba tấc lưỡi, tán dương, ca tụng con nhỏ thế nào mà Lan Khuê đã đổi thái độ với nó. Con nhỏ hết chê thằng Hoàng vừa rẻ tiền vừa dơ dáy rồi. Cũng đúng vì một đứa vừa rẻ tiền vừa dơ làm sao biết thưởng thức văn chương tuyệt tác của nó được. Cái gì cũng có thể đổi thay để hợp ý con người hết.

Giọng Lan Khuê vừa ngọt vừa nhã:

- Hoàng nhớ giúp Khuê nhanh nhanh nghe.

Thằng Hoàng hí hửng gật đầu:

- Khuê yên tâm, mai vào lớp Hoàng sẽ đưa lại cho Khuê sạch đẹp không sai dù một dấu chấm OK?

Nhỏ Khuê ra chiều bí mật:

- Cấm không được cho ai xem đấy.

Hoàng cười:

- Đương nhiên.

Dứt lời, nó hiên ngang ra cổng nơi Trung đang ngồi chờ trên xe.

Duy đóng cổng, khoảng sân lại im vắng như chưa hề có ai làm ồn ở đây.

Duy ôm vở ra gốc khế học bài. Sau vụ xảy ra trong giờ kiểm tra, cô hết dám thờ ờ với chuyện học. Lần đó mai mà cô chủ nhiệm không mời phụ huynh vào lớp, nhưng Duy biết chỉ cần mình có một sai phạm khác, cô chủ nhiệm sẽ triệu mẹ vào ngay.

Không còn bao lâu nữa là tới ngày thi tốt nghiệp, cô nhất định phải đậu để sau đó tìm một việc làm hầu đỡ đần cho mẹ, chớ không hy vọng mình sẽ vào đại học như Lan Khuê.

Tiếng chân người bước nhẹ trên lá, khiến DUY nghe tim đập nhanh khi đoán được đó là ai.

Biên mỉm cười thay câu chào:

- Khu vườn này quả là một nơi học bài lý tưởng.

Duy cũng cười đáp lễ, nhưng nụ cười của cô đầy vẻ cảnh giác. Với Biên, cô vẫn lạnh lùng khép kín dù cô khám phá ra một điều hết sức dễ ghét là cô lỡ có thói quen quan tâm đến những sinh hoạt trên tầng cao của hẻm ta.

Một ngày Biên có thời khoá biểu làm việc khá nghiêm túc. Sáng dậy sớm hắt ra sân chạy, nhẩy dây, tập tạ (cái tạ bé bằng nắm tay) ăn sáng rồi đến lớp khoảng cùng thời gian với Duy.

Đã mấy lần Lan Khuê nhờ Biên sang đưa đến lớp, trưa đón về nhà. Bọn con gái thắc mắc "bồ hả". Khuê cười không trả lời trả vốn gì hết. Duy ghét cái thói lập lờng của nó, và ghét cả Biên mà không biết tại sao.

Ghét, nhưng để ý đến người ta rồi bùi môi là tật của bọn con gái cơ mà.

Buổi tối, sau khi ăn cơm xong, Biên hay lấy harmonica ra thổi. Những lúc ấy, cả khu vườn như chìm vào trong tiếng nhạc buồn và quyến rũ kỳ lạ của Biên.

Cô thích nhất bài:

"Tội nghiệp thằng bé lỡ yêu cô em rồi... giàn thiên lý đã xa, xa mù khơi... "

Nghe mà buồn cho "thằng bé" và "cô em" nào đó trong bài hát

Vườn nhà cô không có giàn thiên lý, nhưng có mấy cây ngọc lan cao to. Tối gió đưa hương thơm của chúng bay tới tận nhà thằng Trung và len nhẹ vào từng giấc mơ của Duy, Những giấc mơ ấy đã có mặt Biên. ANh ta cũng dễ ghét như ngoài đời, như đang bây giờ.

Biên tự nhiên ngồi xuống kể Duy:

- Sao không thấy em đi học thêm như Khuê?

Phượng Duy lật lật những trang vở:

- Mỗi người có một điều kiện khác nhau. Tôi không thể như chị Khuê được.

- Chính vì vậy nên em không thích thi đại học?

Duy thẳng thốt:

- Sao anh biết?

- Vì tôi sống chung với gia đình em.

- Gia đình chị Khuê chứ không phải gia đình tôi.

Biên nhẹ nhàng:

- Em phân biệt quá đấy. Theo tôi nghĩ thì đây là một đại gia đình đúng không?

Duy nhún vai:

- Không tranh luận với anh nữa.

Biên tò mò:

- Em sẽ làm gì khi thi xong tốt nghiệp?

Duy ngần ngừ rồi quyết định nói thật:

- Có lẽ tôi tìm một việc làm.

Biên gật gù:

- Tôi cũng đoán thế.

Phượng Duy liếc xéo anh:

- Chớ không phải anh nghe chị Khuê nói?

Biên lắc đầu:

- Không, Khuê không đề cập tới chuyện đó.

Phượng Duy gặng:

- Thế chị ấy đề cập tới chuyện gì của tôi?

Biên tủm tỉm cười:

- Tôi không dễ bị... dắt đầu cô bé

Phượng Duy hơi què nhưng cô vẫn gân cổ lên:

- Xì! ai thèm..dắt anh. tôi thừa biết anh và chị Khuê cùng phe mà.

Biên tỉnh táo:

- Em còn... biết gì nữa, nói luôn đi?

Phượng Duy nghêng mặt:

- Không thèm.

Biên cười. Cái nụ cười mà Duy ghét cay ghét đắng ấy, trưa nay trông cũng không đến nỗi nào.

Anh bỗng hỏi:

- Em định làm việc gì?

Duy bối rối:

- Tôi chưa biết

- Dạo này em hết nhận đánh máy rồi à?

Duy rầu rĩ:

- Người ta không thuê nữa.

- Phải chi em biết xử dụng máy tính, tôi có thể giới thiệu cho em nhiều việc làm.

- Đã bảo tôi không điều kiện học mà

Biên trầm giọng:

- Nếu em không chê, tôi có thể giúp em những phần cơ bản nhất của tin học.

Phượng Duy tròn mắt nhìn anh rồi ấp úng:

- Tôi... tôi sợ là phiền anh

Biên mỉm cười:

- không sao đâu. Quan trọng là em có thích học không kìa. chả có gì khó

ha?

Duy nghe giọng mình lạ hoắc:

- Tôi thích chứ.

Biên vào đề luôn:

- Vậy em thi xong, chúng ta sẽ bắt đầu.

Phượng Duy lưỡng lự:

- Tôi còn phải hỏi ý mẹ nữa

Biên nheo nheo mắt:

- Lúc này trông em không giống gì một thằng quậy, như em từng vỗ ngực xưng tên hết.

Duy trấn tĩnh trái tim mình:

- Tôi lúc nào cũng là tôi, quậy chánh hiệu đầu. Có điều chất du côn đang lặn xuống.

Biên nheo mắt:

- Và tôi thích chất quậy đó dù nó lặn hay trộ. Sao chúng ta không là bạn nhỉ?

Phượng Duy thủng thỉnh:

- Làm bạn với tôi được ít mất nhiều và chả hay ho gì

BIên bật cười:

- Eo ơi đáng sợ thật.

Ngay lúc ấy Lan Khuê dẫn chiếc Astrea vào. Thấy Biên ngồi cạnh Duy, mặt nó xụ xuống.

Giọng cọc lóc, khuê gằn:

- Mở cửa !

Phượng Duy chưa kịp đứng lên, Biên đã nhanh nhẹn bước ra cổng. Lấy chìa khoá từ trong túi anh mở khoá và kéo rộng cánh cửa trước sự ngạc nhiên của Duy.

Lan Khuê gắt gỏng:

- Duy ngồi đó mà để anh Biên làm việc của mình mà thấy được à. Miết rồi chả ra thể thống gì hết. Chị méc nội cho xem.

Phượng Duy làm thính, cô muốn nghe xem Biên nói thế nào, khi anh ta muốn là bạn của cô.

Biên nói bằng giọng đường phèn pha mật:

- Anh tình nguyện làm việc này mà Khuê. Em đi học đi kéo trẻ bé ọ.

Lan Khuê nũng nịu:

- Vì anh tình nguyện nên em bỏ qua.

Nhìn nó, Duy nhớ lúc này với Hoàng cặp mắt nó cũng chớp tắt như thế. Đúng là yêu nữ đội lớp thiên thần. Rồi Biên nữa cái kiểu anh tình nguyện của hắn nghe lơ lơ lửng lửng sao đấy. Hắn tình nguyện vì ai? vì Khuê chứ có phải vì Duy đâu.

Bống dưng Phượng Duy giận dữ. Cô đứng dậy đi một nước vào nhà. Tốt nhất không nên có một gã bạn nguy hiểm như Biên. Làm bạn với hắn Duy mới là người được ít mất nhiều Và chả hay ho gì. Trước mắt chút tình cảm chị em vốn mong manh giữa Duy và Khuê như càng mong manh hơn nữa rồi vì hắn.

Biên biết Duy giận mới bỏ vào nhà, nhưng hắn có thèm đi theo như bọn thằng Trung, thằng Ân đâu. hừ! đúng là kênh kiệu, dễ ghét. Hắn muốn đem Duy và Khuê ra làm thước đo sức quyến rũ của hắn à. Xì! cô ứ thèm làm bạn với hắn, chơi với Trung với Hoàng vẫn thích hơn.

Rót một ly nước lọc, Duy từ tốn uống từng ngụm để trôi cơn nóng xuống.

Mới uống được nửa ly, cô suýt sặc khi nghe Biên gọi mình.

Phượng Duy quay ra và thấy Biên đứng tựa cửa, trên tay anh là một túi xốp khá to.

Đặt cái túi lên bàn, biên nói:

- Quê ở quê mang lên mong Duy đừng chê.

Lòng Duy chột dụi xuống theo ánh mắt của Biên. Cô bối rối:

- Sao nhiều thế anh... anh nên mời Lan Khuê mới đúng.

Biên lắc đầu:

- Phần này tôi dành cho Duy, học thi cần phải bồi dưỡng mới đủ sức.

- Cám ơn anh, mà anh về quê hồi nào vậy?

- À thằng bạn về rồi mang lên hộ tôi.

Phượng Duy vẫn không thôi tò mò:

- Quê anh ở đâu lận?

- Ở Tiền Giang, nếu có dịp mời Duy và các bạn em về quê tôi một chuyến.

- Vâng, nếu có dịp.

Biên mỉm cười:

- Tôi tin là sẽ có dịp...

Đặt lên bàn một cái chìa khoá, Biên nói:

- Duy cất để phòng khi về trễ không ai mở cửa.

Duy chớp mắt:

- Giữ chìa khoá riêng, tôi sẽ bị mắng. Anh phải hiểu rằng tôi bị quản lý về giờ giấc, chớ không chỉ đơn giản là về trễ không ai mở cửa.

Biên nheo mắt:

- Tôi thấy em có đi chơi đâu nào?

Phượng Duy thần nhiên:

- Tôi đang tu tâm dưỡng tánh đấy.

Biên hóm hỉnh:

- Cho tôi học cách tu với. Biết đâu chúng ta cùng đắc đạo.

Duy bùi môi:

- Hông dám đâu tôi không muốn bị mang biếng rủ rê người khác.

Biên hơi thách thức:

- Em đủ sức rủ người khác sao?

Phượng Duy hất mặt nhìn trả lại anh chớ không trả lời. Biên nhìn trả lại cô rồi khen:

- Em có đôi mắt đẹp thật.

Duy khịt khịt mũi:

- Trước anh nhiều gã đã nói thế rồi.

Nhưng chắc chắn họ chưa nói hết ý.

Kiểu lấp lửng của Biên làm Duy khó chịu, co nhúu mày:

- Còn ý gì nữa cơ chứ?

Biên cười bí hiểm:

- Có lẽ tôi không nên nói vào lúc này.

Duy ảm ức:

- Sao vậy?

- Vì chưa tới lúc.

Duy khoanh tay:

- Tôi không dễ bị anh... dẫn đầu.

- Tiếc thật tôi đành chôn xuống tận đáy trái tim cái ý chưa nên nói vào lúc này rồi. Theo tôi, đó là một câu em cần được nghe để hiểu thế nào là khổ đau hay hạnh phúc.

Duy hoang mang nhìn Biên xem đồng hồ:

- Tôi phải đi rồi. Ráng học bài đi bé.

Phượng Duy phản ứng ngay:

- Hình như anh bị lộn. Câu nói này dành riêng cho bé Khuê mới đúng. Tôi không phải là bé.

Biên tủm tủm thật khó ưa:

- Chắc là tôi lộn. Xin lỗi nhé... nhóc

Nheo con mắt đa tình. Biên vừa bước đi vừa huýt sáo bài Duy vẫn hay hát với cô Út.

Tôi đi bằng nhịp điệu

Một hai ba bốn năm

Em đi bằng nhịp điệu

Sáu bảy tám chín mười...

Phượng Duy đứng lại một mình với muôn ngàn tức tối. Biên đã ra một câu đố và cô sẽ phải trả lời cho đến khi có được câu trả lời. Hừ! anh ta đúng là con cáo già dễ ghét nhưng nhất định Duy sẽ bắt được con cáo ấy.

Trần Thị Bảo Châu

Lời của gió

Chương 6

Tú Nhi đang khều Duy, làm cô đang suy nghĩ đi đâu cũng phải giật mình quay về thực tại.

- Thăng cha ở trọ trên gác nhà mi mê con Khuê lắm hi?

- Ai nói với Nhi vậy?

Lan Khuê khoe với bọn con gái lớp mình. Nó bảo rằng thăng cha đó mê nó như điên điên, nhưng nó không thèm.

Phượng Duy mĩa mai:

- Nó là nhà văn, muốn tưởng tượng thế nào chả được.

Tú Nhi gật gù:

- Mi nói chí hay Lan Khuê đúng là giỏi tưởng tượng. Theo cách nói của nó, bọn con trai trong lớp, mười thăng hết tám thăng yêu nó rồi.

- Lan Khuê đẹp, nó đáng được yêu ấy chứ

Tú Nhi trề môi:

- Tụi nó chọc chơi chứ yêu giống gì một đứa giả dối như rứa.

- Vậy là mày làm bọn chúng thích Lan Khuê thật đó.

Nhìn lên ô cửa tò vò Tú Nhi hỏi:

- Thăng cha nớ cùng rứa hi?

Phượng Duy lắc đầu:

- Đối với hần tao không biết

Tú Nhi tài lanh:

- Mi chịu khó để ý sẽ biết chứ gì.

Duy kêu lên:

- Mặc mớ gì tao phải để ý chuyện người khác. Mày đừng xúi dại.

Tú Nhi cười cười:

- Căng thăng dữ rứa hay mi mới là đứa có vấn đề với thăng cha nớ?

Duy lừ mắt:

- Vớ vẩn! học bài đi ở đó mà nhiều chuyện.

- Thì cũng phải thư giãn một tí chứ

Dứt lời Tú Nhi dán mắt vào vở. Nó có tật học bài phải đọc. Cái giọng nặng trịch của nó cứ như ru Duy ngủ. Mỗi lần buồn ngủ cô lại thèm có món gì cho vào mồm nhai cho đỡ. Nhà cô đang có một bao các món ăn của Biên nhưng cô chả muốn đụng vào nó chút nào.

Dạo này mẹ không ở nhà, bà đi làm tận Vũng Tàu, tự nhiên Duy như bị hụt hẫng. Cô không quen vắng mẹ, đi ra đi vào thui thủi cô đơn, trống trải. Duy buồn lắm. Cô xin phép cho Tú Nhi tới học bài với mình, thỉnh thoảng mẹ con bé cho nó ngủ lại nên cô cùng đỡ quạnh quẽ.

Giọng bà Tám của Tú Nhi lại vang lên:

- Tau thấy Biên hay đấy chứ?

Phượng Duy cộc lốc:

- Hay điểm nào? sao tao không thấy nhỉ?

Tú Nhi nhe răng cười:

- Mắt mi bận ngó thẳng Ân thấy mô tê chi nữa.

Duy bình thản:

- Mắt mày ngó Biên, hăn ta hay ở điểm nào, nói thử coi

Tú Nhi khen:

- Hăn đẹp trai quá chừng. Mắt hăn có đuôi là... giống đại đa tình. Nhưng Biên lại không nhìn tau mới buồn chứ.

Rồi Nhi phán một câu sấm sét:

- Biên mà thèm mê con Khuê Hăn mê mi thì có. Tau dám cá rửa đó.

Phượng Duy ngó người mất mấy giây, cô liếc vội lên ổ cửa tò vò:

- Mày nói bậy, lẽ hăn nghe thì sao?

- Thì hăn cảm ơn tau nói đúng tâm trạng hăn chớ răng nữa. Không mê mà hăn chịu khó chăm sóc mi . Nào là mật ong, trái cây, nho khô, mì gói, sữa tươi...

Duy gân cổ lên:

- Nhưng tao đâu có động vào những thứ đó.

- Rửa mới là gốc

- Hừm! tao sẽ mang trả hăn.

- Trong khi mi đói meo? Hăn sẽ không nhận vì "tình cho đi có lấy lại bao giờ"

Phượng Duy lâu bầu:

- Nếu ba mớ mật ong, nho khô, sữa hộp ấy là tình của Biên, tao càng phải trả cho bằng được. Hừm! tình gì mà toàn đồ ăn không
- Hả thực tế rứa, mi còn chê . Thật khó lòng quá.
- Tao thích lãng mạn hơn.

Tú Nhi cười hì hì:

- Thì hôm nào Biên chả thổi harmonica cho mi nghe. Vật chất tinh thần đầy đủ rứa, còn muốn cái chi nữa.

Phượng Duy nói:

- Suy đi nghĩ lại, tao thấy mình chẳng có điểm nào để Biên thích hết.
- Răng lại tự ti rứa? Nhưng mi có thích hăn không?
- Đương nhiên là không hề.

Tú Nhi biũ môi:

- Xạo, vậy mi thích ai? thằng Ân hay thằng Trung?

Phượng Duy trầm giọng:

- Con nhà nghèo lại không hay như tao, thích ai cũng khó, tốt hơn hết là tránh xa chuyện yêu đương, để khỏi phải khổ.

Tú Nhi kêu lên:

- Chu choa! đúng là mẹ non. Tao sợ nước lý sự cùn của mi rồi.

Duy hất hàm:

- SỢ thì học bài đi.

Nhi hấp háy mắt, nó dụ khi:

- Tao đang đói nấu cái chi ăn hì?

Duy nhăn mặt:

- Định làm khó tao à? Tao sẽ trả hăn đó
- Lẽ ra khi Biên đưa mi đừng nhận, chứ nhận rồi, mang trả lại khó coi lắm. Hăn sẽ bảo mi chảnh.

- Mặc xác hăn.

Tú Nhi chép miệng:

- Đúng là cố chấp có những thứ mi càng cố tháo nó càng buột chặt.

Phượng Duy gắt:

- Nhưng tao không thích Biên. Hay tao sẽ làm mai hăn cho mày?

Tú Nhi cười:

- Tao khen Biên đẹp, nhưng tao có mê hấn mô mà mi mần bà mai.

Dứt lời, con nhỏ cầm vở lên đọc một tràng bài. Phượng Duy cũng chúm mĩu vào vở của mình.

Trên cao lại có tiếng harmonica Bài "Ướt mi" cứ làm người ta ngẩn ngơ buồn.

Tú Nhi huýt vào chân Duy:

- Biên đang trao tặng mi sự lãng mạn nớ

- Xỉ! trong nhà này đâu phải chỉ có mình tao. Biên thổi harmonica cho cả thế giới cùng nghe đấy chứ

Tú Nhi gấp vở lại:

- Nhưng để thốn thức chắc chỉ một người. Thôi tao về.

- Còn sớm mà.

- Mạ tao có công chuyện tao phải về sớm để trông chừng nhà.

Phượng Duy chấp miệng:

- Lại chỉ còn một mình chán.

- Đôi khi mi cần ở một mình để thấy mình không ở một mình. Nè! tao về rồi thế nào Biên cũng xuống nhà mi. Hấn nói chi nhớ kể tao nghe với đó.

Phượng Duy bước qua bếp cửa nhà lớn. Cô lấy chìa khoá treo ở góc tường ra mở cổng cho Tú Nhi về rồi cô treo lại đúng chỗ cũ.

Trước đây Duy có một chìa riêng, dạo ấy cô rất ham chơi, chỉ cần rảnh một chút là Duy có mặt ở đầu hẻm, chỗ bọn thằng Ân, Trung, Hoàng tề tụ để đá gà đá banh. Có một lần, Duy theo tụi nó xuống đường ủng hộ đội tuyển dành huy chương bạc Seamgames tới khuya mới về và tự ý mở cổng vào nhà. Bà nội đã ùng ùng nổi giận từ đó Duy và cả mẹ không được quyền giữ riêng một chìa khoá cổng nữa. Bà nội quy định giờ giấc đi về của Duy sau mỗi buổi học. Cô chỉ cần về trễ ba mươi phút là bị mắng ngay.

Hôm trước xe Trung hư, Lan Khuê trông thấy, nhưng nó vẫn cố tình nhốt cô ngoài đường. Nó rất thích hạ Duy trước mặt người khác để nâng mình lên. Duy rất muốn phản ứng lại cho bỏ ghét, nhưng lần nào cô cũng dằn khi nghĩ tới mẹ. Bà không muốn chị em xích mích, bà không muốn nội buồn và Duy đành chịu ý mẹ.

Ngần ngừ nhìn những món Biên mua cho mình,Phượng Duy thở ra thở vào không biết phải làm sao.

Lần trước Biên cho mật ong, cam sành và bảo quà ở nhà quê . Lần này ngoài sữa nho khô, phô mai... cũng có phần quà ở quê này nữa. Rõ ràng Biên mua . Anh khiến cô phải suy nghĩ rồi tự ái khi cho rằng mình đang... bị anh thương hại.

Xách những túi xốp, Duy lên lầu. Cô nhất định mang trả lại Biên. Chân cô mỗi lúc một nặng nề khi tới gần căn gác của anh. Từ khi Biên ở đây đến giờ, Duy chưa ghé vào lần nào.

CỬa phòng anh mở, Duy nghiêng đầu nhìn và ngạc nhiên khi thấy Biên đang chồm người ra ô cửa tò vò. Anh ta làm gì thế nhỉ?

Duy gõ nhẹ cánh cửa gỗ, Biên thụt vào:

Anh ngạc nhiên:

- Ủa Duy hả?

Phượng Duy ấp úng:

- Tôi vào được không?

- Được, Được quá đi chứ. Trời ơi mang trả cho khổ chủ đấy à? Duy làm tôi buồn quá.

Duy nhẹ nhõm vì khỏi phải nói lý do mình lên đây. Cô đặt tất cả lên bàn.

- Mong anh hiểu co .ọ Tôi không thể nhận những món này.

Biên có vẻ không quan tâm tới những thứ bị trả lại. Anh nhìn vật gì đó trong tay mình và nói:

- Duy nè !

Duy tò mò:

- Gì thế?

Biên mỉm cười:

- Lại đây xem, thế nào Duy cũng thích.

Phượng Duy bước đến gần một con sẻ non tròn trĩnh đang nằm gọn trong bàn tay có những ngón dài mạnh mẽ của anh. Nó tròn xoe mắt nhìn Duy, khiến cô không thể im lặng:

- Ối, dễ thương quá, sao anh lại bắt nó?

Biên đáp:

- Nó bị rơi ngay bậu cửa. Chắc là đang tập bay.

- Tội nghiệp chưa.

Biên đưa con sẽ cho Duy, Duy xoè tay ra. Anh giữ tay cô và đặt nó vào. Hai người chụm đầu ngắm nhgiá nó với hai trái tim đập thành thịch trong lồng ngực.

Phượng Duy lo lắng:

- Không khéo nó sẽ bị mèo xơi mất.

- Hay là mình nuôi nó

- Không được nó sẽ chết vì nhớ mẹ.

Biên mê mãi nhìn Duy. Cô bé vô tình chẳng biết. CÔ đang mê mãi vuốt nhẹ lớp lông tơ của con sẽ với tất cả trùi mền.

- Phải trả nó về tổ. Anh biết tổ nó ở đâu không?

Vừa hỏi Duy vừa ngược lên nhìn và bắt gặp ánh mắt rất gần của Biên. Nó dăm đuối đa tình va tha thiết làm sao.

Phượng Duy chột bàng hoàng. Rồi như sực tỉnh cô vội vàng trả con sẽ cho Biên, mặt nóng bừng bừng.

Biên mỉm cười:

- Duy phụ tôi trả nó về tổ nhé?

- Phụ bằng cách nào?

- Lúc này tôi tìm và thấy tổ của nó ở trên vòm cửa sổ. Nhưng để đưa nó vào tổ thì hơi mạo hiểm vì tôi với tay không tới.

Phượng Duy lắc đầu:

- Vậy thì phải làm sao?

Biên nheo nheo mắt:

- Mình nổi vòng tay lớn đi. Tôi sẽ chồm người ra hết mức, Duy có bốn phận đứng phía sau nắm tay tôi kéo lại:

Duy tròn xoe mắt:

- Lỡ tôi kéo anh lên không nổi thì sao?

Biên tỉnh bơ:

- Tôi sẽ rơi xuống đất và hồn lìa khỏi xác. Bay chấp chớ như những cánh thiên di.

Phượng Duy gật gù:

- Một cái chết nghe thì đẹp lắm, nhưng chắc nhìn thì khủng khiếp vô cùng. Tôi không chơi trò mạo hiểm này đâu.

Biên hơi thách thức:

- Em sợ gì?

- Oan hồn.

- CÓ chết tôi cũng không theo em đâu mà sợ.

Rồi Biên ử con sẽ trong tay:

- Chú mày phải sống chung với ta thôi.

Dứt lời, anh đặt nó lên bàn. Con chim bắt đầu kêu thật ai oán.

Biên nhìn Duy:

- Mình nuôi nó nghe... nhóc?

Định cãi: "tôi không phải nhóc", nhưng Duy lại thôi. Cô nhỏ nhẹ:

- Chỉ sợ nó chết thì tội lắm.

Biên búng tay như dân anh chị:

- Một là tôi hy sinh, hai là nó chết. Em lựa chọn đi.

Môi Duy cong lên:

- Tôi muốn nó được trả về tổ, anh làm sao thì làm.

Biên ra điều kiện:

- Nhưng em phải "nối vòng tay lớn" với tôi. Cũng đâu có khó gì quan trọng là em có dám cầm tay tôi không hà.

Bị khích, Phượng Duy nóng máu:

- Chuyện nhỏ, cứ xem như tôi nắm khúc gỗ. Có sao đâu? nhưng tôi phải thấy cái tổ chim trước đã.

Chỉ tay ra phía cửa sổ, Biên hơi nghiêng người:

- Xin mời.

Phượng Duy chồm người ra dòm, cái tổ chim nằm trên một cây đòn tay, chìa ra ngoài sát mái vòm cửa. Cô vói thử và biết rất khó tới.

Giọng Biên vang lên:

- Đừng chồm ra nghe. Tôi không... bay theo kịp Phượng Duy đâu.

Duy quay vào:

- Tôi thấy khó đó.

- Quyết tâm cao sẽ thành công. Miễn là giữa chừng Duy đừng buông tôi ra.

Phượng Duy bĩu môi:

- Tôi đâu có ác dữ vậy.

Biên cười toe:

- Vậy thì mình bắt đầu. Khi tôi đếm tới ba em phải kéo vào thật mạnh. Mạnh hết sức đó nghen. Nếu không tôi rơi xuống đất à. Nào chuẩn bị. Năm tay... năm

Phượng Duy đưa tay cho Biên và nghe anh lâu bầu:

- Tự vỗ ngực xưng là nam nhi mà tay vẫn mềm như tay con gái. Liễu yếu đào tơ thế này không hiểu có đủ sức giữ chắc một đại bàng sắp tung cánh không đây. Giao mạng sống cho em đúng là uống thuốc liều.

Giận dỗi giã tay ra, Duy nói:

- Vậy thì thôi, anh gọi chị Khuê lên đi.

Biên bẻ mép:

- Kêu Khuê làm gì khi tôi chỉ trao mạng cho em thôi.

Phượng Duy tỉnh queo:

- Đừng nghĩ tôi tin miệng lưỡi của anh mà lầm. Nào đưa tay đây.

Biên tím tím:

- Giao bàn tay cho em nắm là giao cả cuộc đời tôi cho em đấy. Phải cẩn thận nghe.

Phượng Duy giữ cánh tay Biên bằng cả hai tay của mình. Cô hồi hộp nhìn anh nhòai người ra ô cửa nhỏ. Biên càng rướn người, Duy càng nắm chặt tay anh.

Biên vừa đếm tới ba là Duy kéo anh hết sức bình sanh... Biên xoay trở vào, theo đà kéo của Phượng Duy, cả hai té dài trên sàn gác. Duy hồn vía lên mây người đờ ra như chạm phải điện. Lần đầu tiên trong đời Duy bị rơi vào tình thế chẳng đặng đừng, bất khả động... đây quái ác như vậy.

Cô đang bị cả thân hình hộ pháp của, cứng như đá của Biên sát vào, mặt anh ta sát mặt cô đến mức Duy hoa mắt chẳng thấy, chẳng cảm nhận được gì ngoài sự sợ hãi tột cùng.

Một giây, hai giây hay một thế kỷ vừa trôi qua Duy không biết nữa. Cô cố đẩy Biên nhưng không nổi. Cả người cô dường như bị Biên khoá chặt và làm tê đi cùng thời gian.

Duy tức tưởi:

- Buông tui ra !

Biên chột bưng tỉnh. Anh ngồi dậy và đưa tay đỡ Duy, nhưng cô hất mạnh anh, giọng run lên vì giận:

- Anh gạt tui... Anh... anh... thấy ghét lắm. Tui thù anh đời kiếp sau luôn.

Nghiêng ngã đứng lên, Duy vội chạy đi. Chưa ra khỏi căn gác xép cô đã bị Biên giữ lại.

Anh ôm đại cô:

- Anh xin lỗi. Anh...

Duy nổi máu nóng:

- Anh im đi và buông ra nếu còn ham sống.

Mắt quát lên thật dữ dội, cô buông từng chữ:

- Tôi không muốn thấy anh. Không bao giờ muốn thấy anh nữa.

Biên tuyệt vọng nhìn cô ào ào bước xuống thang. Duy không bao giờ tha thứ cho anh, cho dù vừa rồi anh không hề cố ý.

Bước tới ô cửa sổ, anh đưa mặt ra đón gió. Gió đang ào ạt thổi về... Cái phong linh leng keng, leng keng..khiến anh phát cáu. Qươ tay, Biên đập thật mạnh, những âm thanh kim loại quấn vào nhau tấp tịt. Âm thanh cũng trốn cơn bực bội của anh. Xung quanh vẫn còn gió, gió đang xoa dịu những biến động trong anh, xoa dịu những xúc cảm bất ngờ ập tới rồi cũng bị cướp mất ngay bằng cơn giận của Duy.

Bình tâm lại, Biên sắp xếp mọi chuyện vừa xảy ra. Theo đúng trình tự trước sau.

Đầu tiên là con sê, người ta bảo chim sa cá lụy là xui. Anh đang xui đúng kkkhông? Cũng chưa hẳn là thế. Tất cả cũng tại anh bày trò. Anh định nhong nhèo một chút với Duy, định thừa cơ hội được nắm tay con bé. Không ngờ mọi chuyện xảy ra hơn cả dự định của anh.

Cái té ấy không có trong dự kiến vì Biên không ngờ... Duy mạnh đến thế

Thú thật lúc đó hồn vía anh cũng lên mây. Nhưng bản năng đàn ông đã mau chóng khuấy động Biên. Anh bàng hoàng nhận ra một Phượng Duy đang run rẩy khác hẳn vẻ ngông nghênh thường ngày đang sát cạnh mình. Gương mặt ửng đỏ của Duy kề mặt anh . Đôi môi hay bĩu ra của Duy sát

đến mức chỉ cần anh thở mạnh một cái là môi anh đã chạm phải.

Biên cứ trôi đi trong một cơn mơ. Anh muốn hôn liều nhưng lại sợ giấc mơ tan. Còn Duy, cô bé nghĩ gì mà lúá đó cứ nhắm tít mắt lại thế. Có phải cô cũng đang chờ một nụ hôn không? Giá như Biên dạn dĩ hơn một tí,đàn ông hơn một tí nhỉ?

Biên đấm mạnh vào tường. Anh chột xấu hổ vì sự nuối tiếc hết sức tầm bậy của mình.

Phượng Duy ghét anh, thù anh, không muốn thấy bản mặt cơ hội của anh là đúng. Anh khó lòng bào chữa cho trò tha chim về tổ của mình.

Thở dài Biên nhìn những bao xộp trên bàn.Tất cả những gì tốt đẹp anh giành cho Duy, con bé đều trả lại. Con bé sắp thi cần được bồi dưỡng. Thế là Biên lại...

Chắc Duy rất giận anh, rồi tâm trí đâu để con bé học hành.Anh đúng là quá tệ. Lòng dâng lên niềm ân hận không nguôi, Biên lăn lộn trần trở trên giường. Anh suy nghĩ cách xin lỗi sao cho Duy không giận, không buồn anh nữa. Anh suy nghĩ muốn nổ tung đầu và nhận ra Phượng Duy từ lúc nào đã trở thành quan trọng với mình. Thế nhưng cô có biết điều này không?

Lại thở dài, lại rầu rĩ, ăn năn. Biên nắm tay chân dang ra như bị đóng đinh trên cây thập tự.

Anh nằm mãi nằm mãi cho đến khi trời tối, cho đến khi bà Thảo gọi anh xuống ăn cơm.

Vào bàn anh uể oải cầm đũa, uể oải chào mời khiến bà Nhu thắc mắc:

- Cháu làm sao thế? không khoẻ à?

Biên âm ự:

- Cháu đang ngủ bị gọi dậy nên có hơi sật sừ, chớ đâu làm sao ạ.

Lan Khuê chép miệng:

- Anh Biên sướng ghê, em muốn ngủ mà nghĩ tới bài vở mà không dám.

Ước gì có người học bài hộ để em được ngủ nhỉ.

Bà Thảo cười:

- Ai bảo con cố học rồi than. Cứ như con Duy có phải sướng không. Giờ này nhà vẫn chưa bật đèn chắc nó ngủ trừ cơm.

Biên chột áy náy trong lòng, anh nghe bà Nhu nói:

- Hay là nó đi đâu? chớ thường ngày nó chả bao giờ ngủ giờ này. Con Khuê sang gọi nó xem.

Khuê nhăn nhó:

- Trời đánh tránh bữa ăn mà nội.

Ông Thân vội đứng dậy:

- Để đó cho ba.

Nhìn theo dáng tất tả của chồng bà Thảo tắt lười:

- Đúng là số cực, mà con Duy thì có chuyện gì chứ.

Lan Khuê càu nhàu:

- Thím Hiệp cũng kỳ, đã biết Duy ham chơi hơn ham học mà vẫn bỏ mặt nó để đi làm xa.

Bà Thảo lơ lửng:

- Thím ấy muốn có cuộc sống riêng theo ý mình. Trời mới cản được.

Bà Nhu nhíu mày:

- Con nói vậy là sao?

Bà Thảo gấp vào chén bà Nhu miếng thịt:

- Có gì đâu má. Con buột miệng thôi mà.

Ông Thân ngồi vào bàn ăn:

- Con Duy ngủ quên. Tôi mới kêu nó dậy

Bà Nhu hỏi:

- Sao con không bảo nó qua ăn cơm luôn.

- Dạ con có bảo nhưng nó không chịu.

Lan Khuê liếc Biên:

- Chắc nó ngại... Ồi dào! nó chuyên môn chơi với con trai, giờ bày đặt xấu hổ gì cơ chứ.

Bà Thảo nói:

- Con sai rồi. Người ta có trăm ngàn lý do để xấu hổ. Duy xấu hổ... vì... vì

Ông Thân nhẹ nhàng nhưng kiên quyết:

- Thôi ăn đi.

Biên cảm thấy no ngang. Anh cố ăn thêm một chén nữa rồi đứng dậy.

Lan Khuê hỏi ngay:

- Sao anh ăn ít thế?

Biên ngượng gạo:

- Anh no rồi.

Khuê nheo nheo mắt:

- Không phải no ngang vì nghe nhắc tới nhỏ Duy chứ . Em biết anh không thích Duy nhưng phải isống chung nhà với nó.

Biên làm thình anh ghét cách nói của Khuê, nhưng cũng chẳng thèm phân bua làm chi.

Bỏ ra sân, anh ngồi trên ghế đá giữa khoảng không lập loè tối. Bà Nhu bước ra ngồi kế bên.

Giọng chân tình, bà hỏi:

- Cháu có chuyện không vui à?

- Dạ không ạ.

Bà Nhu nhỏ nhẹ:

- Bà gọi cháu ở đây với mục đích để cháu như được sống trong một gia đình. Bởi vậy cháu đừng ngại nếu có chuyện buồn phiền gì đó.

Biên lắc đầu:

- Cháu không có thật mà.

Bà Nhu mỉm cười nhìn anh:

- Cháu rất giống ông nội.

Biên ngạc nhiên:

- Bà biết ông nội cháu à.

Bà Nhu gật đầu:

- Xưa kia ông nội cháu và ông nội Lan khuê là bạn thân mà. Thời cuộc thay đổi lmỗi người một nơi. Ông nội Lan Khuê rồi cuộc chết ở xứ người. Riêng nội cháu vẫn ung dung tự tại với cơ ngơi ngày càng lớn. Phải hãnh diện có một người ông như thế.

Biên bỗng khô khan:

- Ông ấy chẳng liên quan tới cháu. Thậm chí ông không hề biết cháu tồn tại trên đời này.

Bà Nhu nói:

- Điều đó không thể trách ông ấy được:

Biên im lặng. Một lúc sau anh bảo:

- Vâng cháu hiểu.
- Thế cháu có hiểu vì sao ba cháu lại gọi cháu cho bà không?

Biên khẽ lắc đầu. Bà Nhu Bổng hỏi:

Nghe đâu Liêm đang lo thủ tục cho cháu đi du học à?

- Dạ vâng.
- Nếu được thế thì tốt. Bố Liêm của cháu vừa đa tình vừa hiếu thảo nên khổ. Cháu nên thông cảm cho Liêm.

Rồi bà chuyển đề tài:

- Phượng Duy hay phá cháu lắm phải không?
- Dạ... đâu có
- Sao Lan Khuê lại nói thế kia.

Biên vội giải thích:

- Tại tính Khuê nghiêm nên nghĩ như vậy mỗi khi thấy Duy khoanh tay, hất mặt nói chuyện với cháu.

Bà Nhu thở dài:

- Phượng Duy ngang ngược như một thằng con trai khó dạy. Nó khác với Lan Khuê một trời một vực.

Tội nghiệp con không cha mà.

- Ba của Duy đâu hả bà?

- Mắt bà Nhu xa xôi:

Nó đang sống ở Canada nhưng bà xem như nó đã chết rồi, vì từ hồi ba Phượng Duy đi tới nay, nó không hề thư từ về nhà. Nếu không có người quen ở bên về nói lại, gia đình đâu nghĩ rằng nó còn sống. Nó lấy vợ khác và có những đứa con khác

Thở dài bà nói tiếp:

- Phượng Duy ngỗ nghịch cũng vì một phần nó giận ba nó. Nó luôn mặc cảm bị cha bỏ rơi.

Biên xoắn xang trong lòng khi nghĩ tới mình. Anh cũng mang mặc cảm như Duy . Anh không biết cha mình là ai, mãi cho tới năm rồi mẹ anh bệnh nặng... khi hấp hối bà mới cho Biên gặp một người đàn ông và bảo đó là cha anh.

Chuyện xảy ra y như trong phim, Biên không mừng để nhào lại ôm người đàn ông xa lạ ấy. Anh đứng trơ như phỗng, nhìn rồi quay đi và khóc.

Giọng bà Nhu vang lên:

- Bà mong cháu hiểu hoàn cảnh của Phượng Duy để đừng trách mỗi khi con bé có làm gì không vừa ý cháu.

- Cháu hiểu rồi ạ.

Có hai đứa cháu nội đều là con gái, đứa nào bà cũng thương như nhau. Đứa nào buồn khổ bà cũng không chịu nổi hết.

Biên chột dạ, anh hoang mang không hiểu bà Nhu vô tình nói thế, hay có ngụ ý gì. Anh... rà soát lại bản thân và thấy với hai cô cháu nội của bà, Biên chả làm gì sai trái. Trừ chuyện nóng hổi vừa xảy ra chiều nay.

Bà Nhu vào nhà rồi Biên vẫn còn thù người trên ghế đá. Căn nhà nhỏ của Phượng Duy đã sáng đèn. Anh muốn tới bên cô để một lần nữa nói lời xin lỗi, khổ nỗi muốn thì có muốn thật, nhưng ngay lúc này anh chưa thể.

Thở dài, Biên trở lên căn gác đầu hiu của mình và lặng lẽ nghe gió đi về.

Trần Thị Bảo Châu

Lời của gió

Chương 7

Thằng rú rê:

- Còn sớm ghé nhà tao chơi chứ về làm gì?

Ngần ngừ một chút Biên gật đầu. Về làm gì giờ này khi anh biết chắc Lan Khuê lẫn Phượng Duy đều đi vắng. Anh sẽ buồn đến rã rời trong khu vườn đầy gió ấy. Biên không muốn thế...

Thằng hồ hởi:

- Ông bố tao mới tậu giàn compact mới nghe phê lắm. Bảo đảm mày sẽ mê tí.

Biên lại gật đầu Phượng Duy cũng rất mê nhạc. Con bé có một máy cassette cũ và một mớ băng đã nhão, như Duy vẫn hay nghe. Những buổi trưa vắng, tiếng nhạc vang lên cũ kỹ, buồn bã khiến người ta cứ thẫn thức, nhưng vì lẽ gì thì không biết được.

Thằng phóng khoáng:

- Dĩa mới nhiều lắm. Mày cứ lấy về nghe thoải mái.

Biên Cười:

- Ở rồi tao sẽ mượn, chỉ sợ mày xót của.

Anh có một máy đĩa chạy pin, Lan Khuê trông thấy và mượn ngay, dù con bé có một máy walkman loại xịn. Biên thật khó chịu khi trước mặt Phượng Duy, Khuê líu lo khen máy của anh tốt, nhạc anh tuyển riêng cho Khuê tuyệt hay. Lẽ ra Khuê đã trả lại anh, nhưng anh nhiệt tình với Khuê quá, con bé chưa đành lòng trả vì sợ anh buồn.

Khi nghe Lan Khuê huyên thuyên như vậy, Phượng Duy chỉ cười nhạt. Đạo này Khuê hay lân la xuống nhà Duy, chẳng biết hai cô nàng rù rì chuyện gì mà Khuê tươi roi rói, còn Duy đã lìm lì xa lánh, nay còn xa lánh lìm lì hơn nữa với Biên.

Thái độ của Duy khiến anh ray rứt khôn nguôi. Cô bé vẫn chưa bỏ qua chuyện đó cho anh. Còn ah thì cố chấp chưa ngỏ lời xin lỗi thêm lần nữa.

Đạo này Duy và Khuê đã nghĩ học. Hai cô đang ráo riết ôn tập để thi. Chỉ

còn mười ngày nữa thôi cả hai sẽ thật sự bước qua thời trung học . Đường tương lai giành cho Khuê thênh thang rộng mở, nhưng với Duy thì lại khác. Cô đã chọn lối rẽ ngang ngấn nhất để bước vào đời ở độ tuổi còn quá trẻ. Cô vẫn chưa được trang bị chút chuyên môn hay kinh nghiệm nào để tìm một việc làm. Biên thấy lo lắng cho Duy, nhưng có lẽ cô không hề biết và cũng không cần biết vì cô đang ghét anh ghét đến tận kiếp sau luôn.

Xe ngừng trước nhà, Thăng hăm hở nhấn chuông. Phải hơn ba phút sau, cổng nhà nó mới mở. Biên suýt kêu lên khi thấy người mở cổng là bà Hiệp. Bà cũng trân trối nhìn anh rồi vội vã bước vào trong.

Biên không ngăn được tò mò:

- Ai thế Thăng?

Giọng Thăng lơ là:

- À bà giúp việc.

Rồi nó kéo Biên vào phòng riêng. Hai đứa tha hồ nghe nhạc, nhưng tâm trí Biên vẫn bị chi phối bởi bà Hiệp

Anh khều chân Thăng:

- Bà giúp việc nhà mà tên gì vậy?

Thăng trả lời:

- Cả nhà gọi là dì Sáu

- Dì ấy làm lâu chưa?

- Chỉ độ chừng hai tháng

- Nhà Dì Sáu ở đâu mà biết không?

Thăng nhú mày:

- Dì ấy nói ở thành phố này. Sao mà quan tâm tới bả dữ vậy?

Biên ngáp ngừng:

- Tao thấy dì ấy giống người quen.

- Nhưng người quen tốt hay người quen xấu?

- Tốt. Rất tốt nữa là khác. Nhưng tại sao bà ấy lại ở nhà mà nhỉ?

- Để tao gọi dì ấy vào cho mà hỏi.

Biên xua tay:

- Không nên. Vì hoàn cảnh dì Sáu mới đi ở cho gia đình mà, chớ gia đình dì ấy không biết. Trước kia dì Sáu làm cho công ty Thanh Thủy.

Biên chưa kịp nói típ thì có tiếng gõ cửa. Thăng nhanh nhẹ đẩy cánh cửa gỗ ra.

Bà Hiệp rụt rè:

- Cho dì gặp Biên một chút.

Biên bước ra:

- Cháu đây ạ.

Bà Hiệp không rào đón:

- Chắc cháu đã biết bác ở đây làm gì rồi?

- Vâng ạ.

Bà Hiệp thở ra:

- Vì muốn Phượng Duy yên tâm học và không mặc cảm với bạn bè, bác nói dối là đi làm ở Vũng Tàu, bây giờ cháu biết cả rồi mong cháu giữ bí mật hộ bác.

Biên vội nói:

- Bác yên tâm, cháu hiểu mà.

Bà Hiệp thắc thỏm:

- Dạo này Duy thế nào? nó học hành ra sao? cháu biết không?

Biên mỉm cười:

- Phượng Duy vẫn khoẻ, dạo này cô bé thức khuya học bài chăm lắm.

Bà Hiệp rầu rĩ:

- Không biết nó ăn uống thế nào nữa. một mình nó rất lười ăn.

Biên chạnh lòng trước sự lo lắng của bà Hiệp. Anh nhỏ nhẹ:

- Đúng là Duy rất lười ăn. Cháu thấy bà nội có nhắc nhở, nhưng cũng chẳng kết quả gì. Nếu bác về được một buổi động viên cô bé thì tốt quá.

- Bác muốn lắm chứ nhưng công việc không bỏ được.

Biên ngập ngừng:

- Cháu hứa sẽ chăm sóc Duy theo khả năng của mình. Chỉ ngại cô bé không thích thôi.

Bà Hiệp nhìn Biên:

- Phượng Duy bướng bỉnh nhưng rất chịu ngọt. Cháu khuyên nó học bác với

- Vâng, cháu sẽ cố gắng.

Thăng nháy mắt ki bà Hiệp xuống bếp:

- Chà! Được gởi gắm con gái rườu ghen. Con bé ấy chắc xinh lắm.

- Ờ xinh.

- Vậy tao phải gọi dì Sáu là má mới được

Biên bật cười:

- Không tới phiên mày đâu.

Thằng tò mò:

- Nhưng hoàn cảnh Dì Sáu ra sao? mày nói rõ để gia đình tao đối xử với dì ấy đúng mực chứ.

Biên ngần ngừ một chút rồi để cho Thằng nghe những gì anh biết về gia đình bà Hiệp.

Thằng nói:

- Chăm sóc bà nội tao không phải là một ngày một bữa mà chắc phải dài lâu. Tao sẽ nói ba mẹ cho dì Sáu nghỉ một ngày để về động viên cho con gái.

Biên kêu lên:

- Nếu được vậy thì không gì bằng.

- Nhìn mày mừng mà thấy thương.

Biên ngượng ngịu:

- Tao tội nghiệp bác Hiệp

- Còn con gái của bà ấy thì sao?

- Con bé ấy khó vào lắm mày ơi.

Thằng cười cười:

- Mày sợ khó thì để tao.

- Thôi đi thằng quý tao về đây.

- Không mượn đĩa à?

- Vài ba cái gì đó mày chọn dùm đi.

Thằng nhúng vai:

- Úm ba la bóc đại. Chắc không có tâm trí nghe rồi.

Biên phóng xe về, trong sân bạn của Duy và Khuê năm sáu đứa.

Anh nghe giọng con gái đặt sệt:

- Khuê ơi! cây si của mi về kìa chu choa là đẹp trai.

Rất bình thản Biên dựng chống xe và bước về phía đó

- Chào các em, bữa nay sao đông vui thế nhỉ?

Tú Nhi lễ phép:

- Dạ thưa anh bữa nay tụi em tới đây để Lan Khuê giới thiệu cây si của hẳn cho bọn em biết mặt. Khuê ơi! mi giới thiệu được chưa? Phải anh là Biên không hi?

Mặt tái xanh rồi ửng đỏ, Lan Khuê lắp ba lắp bắp:

- Nhi nói bậy Nhi không phải bạn mình. Trêu chọc người khác cũng phải có giới hạn chứ đâu phải Nhi nghe lời Phượng Duy xúi rồi muốn nói gì thì nói. Dứt lời Lan Khuê chạy một mạch vào nhà, con Phượng Duy thì chết sững vì lời buộc tội của khuê.

Tú Nhi ngơ ngác:

- Răng nhỏ Khuê lại giận hè? Rõ ràng là nó khoe anh ni là cố thụ của nó mà. Nhỏ Phượng Duy không xúi chi hết.

Mặt Biên tái xanh vì quê . Anh không ngờ bị rơi vào tình huống này. Phượng Duy dù ghét anh thế nào cũng không nên bày trò này. Với anh, đây quả là một sự sỉ nhục.

Ném về phía Duy cái nhìn như có lửa, Biên hăm hăm bước vào nhà, anh lên gác, ngồi một đồng trên giường. Ngay lúc ấy anh nghe giọng Lan Khuê tức tưởi:

- Thật xấu hổ khi nghe người ta nói thế . Em biết anh rất giận, nhưng em không... không..

Biên khó chịu vì tiếng khúc khích có hơi cường điệu của Khuê . Nhưng không lẽ để con bé đứng khóc ngay cửa? Đứng dậy anh bước tới vỗ nhẹ vai Khuê:

- Đừng khóc anh hiểu em mà.

Không ngờ con nhỏ ngã hẳn vào lòng anh.

- HIỂU? anh hiểu thế nào về em hả?

Biên sững người vì cái thân hình mềm mại nóng hừng hực của Khuê đang dán sát vào mình. Anh chưa biết phải xử sự ra sao, Lan Khuê đã sục sùi nói tiếp:

-Phượng Duy dựng chuyện để anh ghét em, và anh đang rất ghét em có đúng không?

Biên lắc đầu:

- Không, anh không ghét em.

Lan Khuê ngược lên, hơi thở nhồn nhột ở cổ Biên:

- Nhưng anh ó yêu em không?

Biên ngần ngừ:

- Anh rất quý em.

Mắt Khuê tối sầm thất vọng, nhưng cô vẫn không rời Biên, trái lại cô nàng úp mặt vào vai anh tức tưởi.

Nâng cằm Khuê lên Biên noi:

- Anh xem Khuê như em gái.

Dứt lời anh hôn phớt lên trán cô . Săn đà Khuê bấu cổ Biên xuống hối hả tìm môi anh. Hành động bất ngờ và táo bạo của cô khiến Biên không phản ứng gì kịp. Anh chỉ đứng ngay người ra như một gã ngốc rồi sau đó vụng về hôn trả lại cô cho ra vẻ ta đây từng trải.

Tiếc nổi rời môi Biên, Lan Khuê hất mặt hỏi bằng cách của một kẻ nghĩ mình đã làm chủ vật mình muốn có:

- Còn xem em như em gái nữa không?

Biên nhếch môi:

- Không, nhưng không có nghĩa là người yêu của anh. Chẳng qua vừa rồi anh muốn biết cảm giác của em thế nào thôi. Môi em ngọt đấy, anh có thể hôn nữa, nhưng không yêu.

Lan Khuê đứng chết trân, phải gần cả phút sau con nhỏ mới rít lên:

- Đồ đểu ! tôi sẽ không tha thứ cho anh.

Biên buông người lên giường, anh đúng là đểu. Lẽ ra không nên ác với Lan Khuê như vậy, nhưng chẳng hiểu sao anh lại buông những lời độc thể. Vì anh vốn kiêu ngạo à?

Lan Khuê vẫn khoe có nhiều đuôi bám theo, Biên từng ngại khi nghĩ con bé ghi luôn tên mình vào danh sách ấy. Sự lo ngại của anh vậy mà đúng. Chắc chắn Lan Khuê đã rêu rao anh là cây si của nó với bạn bè, chứ không phải phượng Duy bày đặt như lúc này Biên đã nghi ngờ.

Nếu đúng thế Lan Khuê đáng được nghe những gì anh vừa nói lắm.

Biện luận cho mình xong, nhưng Biên vẫn thấy mình đúng là đồ đểu. Anh

đã khiến hai cô gái nhà này căm ghét. Lan Khuê ghét vờ chả nhằm gì Biên, chỉ khổ Phượng DUY ghét thật mới buồn chứ.

Năm trăm trở mãi cũng chẳng giải quyết được gì. Biên từng bước ra sân. Anh gõ cửa nhà Phượng Duy, con bé bước ra với gương mặt hết sức ngầu.

- Nếu anh tin lời của chị Khuê, tới đây bắt bẻ tôi thì xin lỗi tôi chả có gì để giải thích hết.

Biên nhỏ nhẹ:

- Anh tới đây vì muốn nói chuyện với Duy chứ không liên quan gì tới Lan Khuê hết

Phượng Duy chớp mắt:

- Lúc này tôi thấy anh giận lắm mà.

Biên tủm tỉm:

- Trông anh lỗ bịch lắm phải không?

Duy khoanh tay:

- Đi mà hỏi chị Khuê.

- Anh thích hỏi em hơn

Phượng Duy nhún vai:

- Tôi không quan tâm tới anh nên không chú ý xem anh có lỗ bịch hay không

Biên nghiêng đầu nhìn Duy:

- Anh tin chắc em vừa nói dối.

Duy hơi khựng lại:

- Để làm gì cơ chứ?

Biên không trả lời, Duy ấm ức liếc anh và đi loanh quanh trong vườn. Biên lẻo đẻo theo sau. Anh nói vừa đủ hai người nghe:

- Con sẽ hôm trước đã bay được rồi.

Duy hỏi:

- Sao anh biết?

- Anh nhìn thấy nó vẫn hay đậu trên bậu cửa sổ để chờ anh cho những vụn bánh mì. Nó dạn đến mức hôm nay đã rủ thêm một cô nàng sẽ đáp xuống cùng. Trông hai đứa riu rít mà buồn...

- Sao lại buồn?

Biên đá trái khế non dưới chân:

- Buồn vì sự lẻ loi đơn độc của mình.

Duy khịt mũi:

- Anh hát cải lương chắc hay lắm.

- Anh chưa hát với ai bao giờ nên không biết.

Duy bĩu môi:

- Tin lời anh thì có chết.

Biên cười. Con mắt đa tình bỗng sáng rực:

- Duy nè! đừng thù anh tới kiếp sau nữa nghe?

Phượng Duy dài giọng:

- Nếu có kiếp sau, tôi nhất định tiếp tục thù.

Biên nói:

- Chắc chắn phải có kiếp sau rồi. Bởi vậy anh tình chúng ta có duyên.

Phượng Duy quay gót:

-Không thèm nói chuyện với anh nữa. Cách nói của anh hợp với chị Khuyên hơn.

Biên phật ý:

- Sao lại vội kết luận như thế. Anh buồn lắm đấy.

Duy thản nhiên:

- Rất tiếc tôi không làm anh vui được.

Dứt lời cô bước vội vào nhà, khép cửa lại.

Ngước lên, Biên thấy Lan Khuê đứng khoanh tay ngạo nghễ trên balcon.

Biên nhếch môi vờ ra. Khu vườn đang vắng lặng bỗng râm ran tiếng tiếng ve sầu. Anh lâng lâng một nỗi buồn thật sự, nhưng lẽ nào anh không phá vỡ được bức tường thành Duy cố bao quanh? Biên thích cô anh phải vượt qua mọi chướng ngại để đạt được mục đích chứ, sao chưa chi đã chọn thất tình làm bạn rồi.

Buổi cơm chiều tẻ ngắt rồi cũng xong. Biên ngồi lỳ trước máy tính, nhưng không phải học mà chơi game.

Nhìn đồng hồ đúng mười giờ. Biên xách bịch mì gói xuống gõ cửa số nhà Duy.

Đang ngồi học bài con bé ngó ra đây cảnh giác:

- Chuyện gì vậy?

Mặt Biên nhăn nhó thật thảm hại:

- Anh đói bụng quá đói muốn xỉu luôn.

Phượng Duy chớp mắt:

- Sao lại... ăn vạ với tôi?

Biên hạ giọng:

- Không phải ăn vạ. Anh định nhờ Duy nấu hộ tô mì. Giờ này xuống bếp lục đục sợ bà nội thức, phiền lắm.

Phượng Duy hất mặt:

- Tui hỏng phiền sao?

Biên ngọt ngào:

- Anh không sợ phiền vì em rất nhân hậu.

Duy mát cả ruột nhưng vẫn chảnh chệ:

- Dựa vào đâu anh dám nói thế?

Biên cười:

- Một con chim sẻ em còn... còn...

Phượng Duy nhe răng khểnh:

- Đừng nói chuyện chim chích với tôi. Hừ! anh có đói vì chết cũng không liên quan tới tôi.

Biên nhỏ nhẹ:

- Con chim đã bay được rồi, sao em còn giận hờ Duy ? Hôm đó anh không hề cố tình.

- Xì! có điên mới tin anh.

Biên cố tình hiểu sai ý Duy:

- Anh đang đói bụng thiệt mà.

Duy lạnh lùng:

- Nhờ chị Khuê ấy.

Biên thở dài:

- Nhờ được Khuê, chắc anh đã ra người thiên cổ rồi. Thà anh chết vì sự độc ác của Duy.

Dứt lời, Biên thất thế quay lưng. Phượng Duy mím môi:

- Tôi cho anh mượn bếp đấy.

Biên mừng rỡ, anh đợi Duy mở rộng cửa là thẳng đường xuống tận bếp. Đây là lần đầu anh được vào nhà Duy, mà lại vào tận bếp mới đáng kể chứ. Đặt bịch mì gói lên bàn, Biên đảo một vòng mắt. Bếp nhỏ nhưng thật gọn gàng, sạch sẽ, khiến anh không biết phải bắt đầu ở đâu.

Phượng Duy khoanh tay nhìn Biên như thách thức. Biên gãi đầu:

- Bếp gọn sạch quá anh sợ làm lung tung lên ghê.

Duy nói:

- Không sao. Tôi sẽ dọn lại hộ anh. Nhưng hỏi thật anh biết nấu mì không?

- Anh biết nấu cả cơm ấy. Nhưng tối nay anh chỉ nấu mì thôi. Duy phải ăn một gói xem tài nghệ anh ra sao nhé.

- Nấu mì gói mà cần gì tài nghệ.

Biên múa mép:

- Cần chứ, không tin lát nữa Duy thử sẽ biết. Bây giờ Duy lên học bài đi.

Phượng Duy ngần ngừ rồi bước lên trên. Ngồi vào bàn cô nhìn những hàng chữ trong vở mà chả nhớ được chữ gì. Để một người lạ vô nhà, ở một thời điểm không còn sớm như thế này có nên không? Nếu mẹ hay nội biết, chắc chắn cô sẽ bị mắng. Bởi vậy sẽ không có lần thứ hai đâu.

Giọng Biên vang lên:

- Mì gói đã xong, mời cô chủ ăn thử.

Phượng Duy xuống bếp, cô chun mũi:

- Thơm quá.

Biên mở nắp tô ra, Duy khen:

- Có cả hành lá, ớt tươi nữa. Anh tài thật.

Biên cười:

- Anh thấy những thứ này trong rổ trên kệ bếp và nghĩ nó dành cho mình.

Nào! Duy ăn đi.

Duy bồi hồi:

- Lâu ghê mới có người ngồi chung với tôi.

- Vài hôm nữa thế nào bác gái cũng về

-Sao anh biết?

Biên ngần ngừ:

- Anh đoán thế. Duy sắp thi bác phải về động viên em chứ.

Phượng Duy tò mò:

- Bao lâu anh mới về quê thăm mẹ một lần.

Biên nói:

- Trước đây mỗi tháng anh mỗi về.

Duy hỏi tới:

- Còn bây giờ?

Biên lắc đầu, anh trộn đều tô mì lên:

- Em ăn đi.

Phượng Duy hơi nhõng nhẽo một chút:

- Anh chưa trả lời người ta mà?

Biên ậm ự:

- Bây giờ anh không về nữa.

- Anh không sợ mẹ mình buồn à?

- Không, vì mẹ anh mất rồi.

Phượng Duy thảng thốt nhìn Biên. Cô ấp úng:

- Ôi! buồn quá! em xin lỗi...

- Anh quen rồi

Nhỏ nhẹ ăn. Duy hỏi:

- Anh vẫn còn gia đình dưới quê chứ?

Biên thản nhiên:

- Không, anh không còn ai hết.

- Thế bác trai?

- Ông ấy ở saigòn với vợ và con của ông. Có thể nói bây giờ anh mồ côi cả cha lẫn mẹ.

Phượng Duy ái ngại trước những lời có vẻ khô khan của Biên khi anh nói về ba mình. Thì ra anh có hoàn cảnh riêng có nhiều gút mắc chớ không sung sướng như Duy từng hình dung vì thấy anh sống kiểu vô lo, thoải mái. Duy cũng không có cha, nhưng dù sao cô vẫn còn mẹ, chớ không một mình như Biên.

Giọng anh đều đều:

- Anh mới gặp mặt ba mình trước khi mẹ anh chết độ mấy ngày. Bởi vậy tới bây giờ đối với anh, ông vẫn là người xa lạ.

Duy tò mò:

- Bác không quan tâm, săn sóc anh sao?

Biên hơi mỉa mai:

- Có chớ. Nếu đó là sự quan tâm chăm sóc như anh nghĩ. Mỗi tháng anh mỗi gửi tiền cho anh ăn học đều đặn, anh chưa bao giờ gặp khó khăn về tiền. Nó giúp anh có được nhiều thứ, nhưng không phải là tất cả.

Phượng Duy buồn buồn:

- Dầu gì anh cũng biết mặt ba mình. Còn tôi thì không.

Biên gật đầu:

- Anh có nghe bà nội nói về bác trai.

- Sao bà nội lại nói về ba tôi với anh?

Biên ngập ngừng:

- Anh và nội nói rất nhiều vấn đề, câu chuyện đẩy đưa tới ba em.

Duy nhú mào:

- Dường như bà nội quen với ba anh thì phải.

- Đúng vậy, bà nội Duy quen biết với gia đình ba anh. Ông muốn gọi anh ở đây cũng vì chỗ quen biết ấy.

-Thảo nào ngày đầu tay xách nách mang tới đây, anh đã vỗ ngực xưng là khách của bà nội.

Biên sáng mắt lên:

- Duy vẫn còn nhớ à.

Phượng Duy ngừng đùa:

- Ghét ai chừng nào, tôi nhớ dai chừng ấy. Ấy da! cay quá !

Duy ôm mặt đứng phắt dậy. Biên vộ vàng rót nước nóng trong ấm mang tới:

- Em súc miệng đi.

Mặc kệ nước mắt tràn trụa, Duy nói:

- Hông thèm...

Rồi cô xuýt xoa ngồi xuống ăn tiếp. Biên tùm tùm cười:

- Em... chì lắm !

Phượng Duy nhúng vai:

- Chuyện nhỏ ! tôi không thích vờ vĩnh như các tiểu thơ để người khác phải

quan tâm chú ý tới mình

Biên ồm ờ:

- Nhưng tạo ấn tượng còn hơn là vờ vinh để người khác phải quan tâm.
- Tôi không hiểu ý của anh

Biên nheo mắt:

- Mì anh nấu ngon không?

Duy liếc anh:

- Ngon đến mức tôi phải rót nước mắt.

Biên hỏi với giọng tự đắc:

- Thế có ai ngoài anh làm em khóc chưa?

Phượng Duy ngênh ngang:

- Chưa ai làm tôi khóc hết. Rơi nước mắt không phải là khóc.

Biên bồng trầm giọng:

- Trong đời anh chỉ biết khóc một lần đó là khi mẹ anh mất.

Duy tò mò nhìn Biên. Cô không tưởng tượng được khi khóc, anh sẽ như thế nào. Trong đám bạn của cô, thằng An là mít ướt nhất, Duy đã thấy nó khóc mấy lần vì bị ba nó mắng. Những lúc ấy nhìn nó buồn cười hơn là tội nghiệp. Duy không có ba, cô không biết khi bị ba mắng, mình có khóc không? Từ lúc hiểu chuyện đời tới bây giờ, Duy chưa khi nào bị mẹ rầy. Người hay lớn tiếng chê bai, mắng mỏ cô chỉ là bà Thảo. Duy tức lắm, như vì mẹ, cô hoàn toàn làm thính như mình có lỗi. Mãi rồi cũng quen, Duy xem những lời của bà Thảo như nước đổ đầu vịt.

Biên thở dài:

- Anh yếu đuối quá phải không?

Phượng Duy lắc đầu:

- Mong rằng anh không bao giờ phải khóc nữa.

Biên dụi dụi nhìn Duy:

- Em là cô bé đặc biệt mà anh đã được gặp.

Cô tránh ánh mắt anh:

- Như chị Khuê mới đặc biệt chứ tôi thì...

Biên nói ngay:

- Đặc biệt như kiểu Lan Khuê không thích hợp với anh.

Duy nhếch môi:

- Không thích hợp thì đã không có chuyện xảy ra ban chiều. Chị Khuê khoe với bạn trong lớp, anh là người yêu của chị và tụi nó đòi coi mặt.

Biên đứng dậy:

- Không lẽ em cũng tin lời Lan Khuê như các bạn trong lớp?

Phượng Duy bưng tô đi dẹp:

- Chị Khuê có người yêu là chuyện vui, dĩ nhiên tôi nên tin chứ.

Im lặng vài giây, Duy nghe Biên trầm giọng:

- Để đó anh rửa. Em học bài đi.

- Anh không biết ý sẽ làm xáo trộn nhà bếp của tôi.

- Anh biết ý mà, sẽ không có gì xáo trộn nếu Duy tin vào anh.

Phượng Duy bước ra ngoài. Đêm dịu ngọt hương nguyệt quế. Lòng hoang mang cô không hiểu Biên muốn gì ở mình mà kiếm chuyện đói bụng thế này. Dầu anh muốn gì, hiện giờ Duy vẫn thấy vui hơn mọi ngày. Niềm vui ấy như nhiều hơn khi Biên khẳng định không có gì với Lan Khuê.

Nếu Khuê nghe được những lời này, cô chị hờn hình của Duy sẽ nghĩ sao nhỉ? Bất giác Duy mỉm cười thích thú.

Biên đứng kế bên Duy:

- Anh rất thích khu vườn có nhiều gió này, cũng như ăn bếp gọn gàng ấm cúng của em. Nó gợi cho anh nhớ tới mẹ. Hồi đó nhà anh cũng chỉ có hai mẹ con. Mẹ anh đi dạy một buổi, một buổi ở nhà, bà vun vén trong ngoài, chăm sóc anh từng chút. Lúc đó anh vô tư sung sướng chứ không phải cực nhọc như em bây giờ. Khi lên Saigon họ lúc rảnh là anh về với mẹ ngay, đôi khi một tháng anh về hai ba lần.

Giọng Biên trầm uổng đứt quãng:

- Bà mất vì viêm thận cấp tính. Thật đột ngột. Anh bị sốc suốt một thời gian dài, tưởng không gượng dậy nổi.

Phượng Duy chớp mắt:

- Bây giờ anh đã bình tâm trở lại rồi phải không?

Biên gật đầu:

- Ba anh nói, anh cần một không khí gia đình, tứ mà ông không cho anh được, bởi vậy ông đã gửi anh vào gia đình em với mong muốn anh sẽ lấy

lại thẳng băng.

Phượng Duy nói:

- Bác trai thật chu đáo, anh có thường gặp ông không?
- Rất ít khi . Anh ngại làm xáo trộn cuộc sống đã đâu vào đấy của ông lắm.
- Nhưng anh có thương ba mình không?

Biên ngập ngừng:

- Anh không biết.

Duy nhìn Biên:

- Sao lại không biết? anh đang tự dối mình kìa. Dầu ba đã bỏ mẹ con tôi, nhưng tôi rất muốn có ông để thương quý. Không cha khổ lắm.
- Anh biết mà.
- Vậy anh nên siêng đi thăm bác trai hơn.

Biên miễn cưỡng:

- Anh sẽ cố. Nói thật, không dễ dàng gì để chấp nhận một ông bố đã bỏ mình từ khi còn trong bụng mẹ. Dầu bây giờ ông ấy lo cho anh tất cả.

Phượng Duy nói:

- Anh là người hạnh phúc đấy. Anh biết không?

Biên khẽ gật đầu, hai người chợt rơi vào im lặng

Duy lên tiếng trước:

- Nay giờ thư giãn đủ rồi. Tôi phải học bài tiếp.

Biên tiếc nuối:

- Bên em, thời gian như chấp cánh bay.

Phượng Duy tùm tùm:

- Anh lại hát cải lương nữa rồi. Tôi thích nghe harmonica hơn.

Biên tươi rói:

- Anh sẽ thôi. Em chờ nghen.

Roi anh vội trở về căn gác điều hiu của mình. Đêm thơm như một dòng hương bay .Biên thả hồn vào nhạc với tất cả mê say, vì anh biết dưới nhà, cô gái đang bưng bình của anh đang lắng nghe. "Mối thù" cô nàng đòi mang theo tới kiếp sau dường như đã tan biến rồi, Biên cảm thấy thế giới như dễ yêu hơn bao giờ hết.

Phượng Duy vừa cắt tóc cho Út Trầm vừa càu nhàu:

- Sao tóc Út mau dài vậy?

Thay câu trả lời, Út Trầm nhe răng cười. Nụ cười không hồn không vía trông ngơ ngác đến tội nghiệp.

Duy chột thờ dài khi giọng bà Thảo the thé:

- Út Trầm đâu rồi? hừ! phá như quỷ mới đó xé nát tờ báo của người ta.

Bà Nhu có vẻ giận:

- Có xé thì mua tờ khác. Sao con la dữ vậy? tiền đây nè.

Bà Thảo hậm hực:

- Vấn đề không phải con tiếc tiền nhưng thú thật một mình con dọn dẹp hết nổi rồi. Má không thấy dạo này cô Út quậy quá sao? Lâu lâu cũng phải cho cô ấy đi khám lại chứ. Lỡ cổ lên cơn thì khổ.

Bà Nhu Gắt ngang:

- Mà chỉ gió độc mồm. Nó như thế mà nói lên cơn gì cơ chứ.

Lan Khuê giậm chân đùng đùng trên lầu:

- Ổn ào quá làm sao người ta học. Hay là con khỏi thi, ở nhà đi bán cho vừa lòng mẹ và nội.

Tiếng nói của Khuê quả là có trọng lượng. Hai bà một bà, một mẹ đã im thinh thít. Khu vườn lại leng keng tiếng chuông gió trên ô cửa gác xép. Biên vắng nhà nên vừa rồi Khuê mới bộc lộ bản chất hỗn láo của nó ra như thế.

Duy không thi đại học nên bà nội đặt hết tất cả tin tưởng vào Lan Khuê. Con bé cho mình quyền phách lối xác xược với mọi người. Những lúc có Biên ở nhà, Lan Khuê vẫn thích đóng kịch cho Biên xem. Chẳng biết anh có biết Khuê đóng kịch không mà Duy thấy anh cũng vui vẻ thân mật với nó giống như anh đối với cô. Điều đó khiến Duy khó chịu. Biên từng nói không thích hợp với Lan Khuê kia mà. Nhưng anh đâu là gì của riêng Duy để cô ghen.

Bất giác Phượng Duy đỏ mặt khi từ ghen thoáng qua tâm trí. Sau lại ghen khi cô chả ưa Biên chút nào. Kể từ buổi tối anh tình nguyện nấu mì cho Duy ăn tối nay, tình cảm của hai người đúng là có khác trước. Biên thường xuống nhà trò chuyện với cô hơn. Đã thi tốt nghiệp xong, Duy hoàn toàn rảnh. Cô và Biên có nhiều buổi trưa ngồi ngoài sân nói đủ thức chuyện trên trời, mặc kệ bà Thảo ra vào ngáy háy. Bà đay nghiến có vãn có điếu:

- Suốt ngày cặp với con trai, thế nào rồi cũng đẻ vài con rơi.

Duy tức lắm, cô sợ Biên nghe thì có nước độn thổ, Nhưng bà Thảo chỉ rao lên những lúc không có Biên. Duy thừa hiểu tại sao. Hừ! Bà Thảo biết ba của anh là người giàu lại có thể lực nên muốn giành anh cho Lan Khuê. Bà thấy Duy trò chuyện với Biên thì mắng, nhưng luôn tìm đủ lý do để anh cận kề Lan Khuê. Nào là cô bé hơi yếu môn hoá nhờ anh kèm hộ để nó vững khi thi đại học và anh vui vẻ nhận lời làm Duy ngân ngơ giận mà không sao nói được.

Cô Út Trầm nghêu ngao hát:

Ta đi bằng nhịp điệu

một hai ba bốn năm

Ta đi bằng nhịp điệu

Nhịp điệu sao khác màu...

Duy bồng cau có:

- Út đừng hát bài đó nữa. Chán chết.

Mặt xụ xuống vì bị rầy, Trầm vùng vằng bước đi.

Có lần Tú Nhi khen cô Trầm đẹp, mà cô Út đẹp thiệt, có điều cái đẹp vô hồn, trông sợ sợ làm sao. Mẹ bảo không ai cưới một người như cô Trầm, dù cô có thể sinh những đứa con khôn ngoan xinh xắn.

Duy đã vô tâm hỏi:

- không ai cưới làm sao cô Út sinh những đứa con xinh xắn khôn ngoan được.

Mẹ chép miệng:

- Biết thế rồi, nhưng đời mà, ai đoán trước được chuyện gì sẽ xảy ra. Bốn phận của con là phải coi chừng Út Trầm cho kỹ, cô ấy như đứa trẻ, xông ra đường là phiền phức lắm.

Phượng DUY vô tư gật đầu. Cô Trầm như một đứa trẻ, Duy có bốn phận coi chừng cho kỹ. Vào nhà Duy lấy gói snack tôm ra đưa cho cô Út. Đây là những món quà vặt mà Biên mua để dành lúc hai đứa tán gẫu nhai cho đỡ buồn miệng. Anh biết tật hay ăn vặt của Duy nên vờ nói thế thôi. Và cô thấy ấm lòng khi nhận sự chăm sóc rất nhỏ của anh.

Trên bàn của Duy chất ba bốn quyển sách tin học. Biên... bắt Duy xem,

phần nào không hiểu anh sẽ giải thích. Thoạt đầu cô từ chối, nhưng trước sự nhiệt tình và tận tâm của Biên, Duy đã bị khuất phục. Để mỗi lần cầm sách lên tim cô lại rối mù. Hừm! học mà không hành cũng bằng thừa. Nhưng để lên căn gác tít trên cao ấy để vọc máy, Phượng Duy không dám. Dầu quen với con trai từ nhỏ, song cô cũng hiểu những câu nói của bậc thánh hiền. "Nam nữ thụ thụ bất thân" nghe xưa như trái đất mà đúng. Với bạn thằng Hoàng, thằng Trung, và cả thằng lăm điều Ân, có cấu véo đụng chạm, Phượng Duy vẫn trơ lì cảm xúc. Nhưng với Biên thì hoàn toàn khác. Duy nhớ có lần Biên té đê lên người cô mà bủn rủn. Cái cảm giác ấy vẫn đeo đẳng Duy tới tận bây giờ, để mỗi khi ngồi cạnh anh, tim cô cứ đập lung tung, nghĩ vớ vẩn. Ôi! đầu óc của cô tâm tối tự bao giờ vậy?

Xoa vội gương mặt bừng bừng nóng, Duy định vào nhà nhưng chuông ngoài cổng reo vang. Cô bước từng bước dài ra mở cửa.

Cái nón màu cam của thằng Ân đập vào mắt Duy, khiến cô xập ngay cổng lại. Nhưng nó đã nhanh miệng:

- Ân tìm Lan Khuê.

Duy lạnh tanh:

- Vậy thì mời vào.

Ân dựng chống cái cúp cà tàng của nó lên rồi lếch thếch theo cô:

- Duy vẫn còn giận Ân à?

Duy thẳng thắn:

- Tôi không thích gặp Ân chớ hổng giận hờn gì hết.

- Trước đây mình vẫn là bạn thân mà.

- Nhưng Ân đã phá vỡ tất cả.

- Duy đừng nói thế, Ân thương Duy thật.

Phượng Duy cúi lên:

- Tìm chị Khuê thì vào nhà mà tìm đừng theo tui nữa.

Hậm hực cô vào nhà mình đóng cửa lại. Lật quyển sách dạy tin học Duy đọc nhưng không vào. Hừ! cái thằng Ân thật thấy ghét. Sao nó không như thằng Hoàng hay thằng Trung có tốt hơn không.

Mà như thằng Hoàng cũng dở nó đeo theo Lan Khuê và làm tất cả những chuyện con nhỏ nhờ vả. Từ chuyện chép toàn bộ bài thơ, truyện ngắn của

Khuê, vào cuốn sổ mạ vàng rồi phải vẽ bao nhiêu hình minh hoa. (vì Hoàng rất khéo tay) vào thời điểm phải tập trung cho thi cử, đến chuyện đánh vi tính bản thảo, rồi in ra để Khuê gửi các báo, thằng Hoàng đều răm rắp tuân lệnh.

Duy biết Lan Khuê lợi dụng Hoàng, chớ người kiêu căng tự phụ như nó đời nào thích thằng nhóc cùng trang lứa. Nếu muốn cô có thể làm thế với Ân lẫn Trung, Nhưng Duy khác Lan Khuê, cô không thích sống hai mặt, dối gian trong tình cảm là độc ác. Thà từ chối ngay từ đầu để người ta còn biết mà yêu kẻ khác. Quan điểm của Duy là thế và cô sẽ triệt để với Ân.

Lại chuông reo, Duy lười lỉnh nằm ì trong nhà. Chắc không phải Biên vì anh đã có chìa khoá. Nhưng ai thế nhỉ ai cũng mặc kệ họ. Duy chán chuyện canh giữ cái cổng ấy lắm rồi. Cô nhắm mắt vờ ngủ mãi đến khi giọng bà Thảo léo nhéo bên ngoài, Duy mới nhồm dậy nhìn ra.

Thì ra là Biên anh chở trên xe một mày vi tính và đang khệ nệ khiêng về phía nhà cô.

Duy vội bước ra ngoài, không đợi cô thắc mắc, Biên nói ngay:

- Máy anh ráp để bán cả tuần nay, nhưng người ta vẫn chưa ghé lấy. Anh gửi tạm nhà em vậy, rồi em sẽ có máy thực hành.

Phượng Duy ngập ngừng:

- Nhưng mà...

Biên xụ mặt:

- Anh ghét hai tiếng nhưng mà của em quá. Dọn bàn cho anh để máy đi nha.

Thấy Biên đứng nhìn ôm màn hình, Duy đành làm theo lệnh anh.

Nhìn anh loay hoay với bàn phím, con chuột, ổ cắm điện, lòng Duy dâng lên niềm cảm động sâu sắc. Cô biết Biên muốn tạo điều kiện cho mình. Có điều Duy rất ngại nhận giúp đỡ.

Giọng Biên đầy phẫn chấn:

- Ngồi vào ghế anh dạy cho vài thao tác. Dễ lắm.

Phượng Duy ngoan ngoãn để Biên hướng dẫn. Cô chưa kịp nhấn vào nút enter là nghe giọng Lan Khuê vang lên:

- Anh Biên! em học với.

Ngược lên Duy thấy cả Ân. Nó lừ lừ nhìn Biên với cái nhìn căm ghét khiến Duy phải ớn lạnh.

Đang lúc Duy chưa định thần Lan Khuê lại bảo:

- Duy để chị thử máy một chút coi.

Như một phản xạ cô đứng dậy bước ra ngoài trước vẻ bất ngờ của Biên. Anh miễn cưỡng cười với Khuê, nhưng mắt không rời Duy.

Cô ngồi xuống ghế đá và Ân ngồi xuống kế bên ngay.

Giọng nó dài ra:

- Đúng là sai lầm nếu Duy mê hấn ta.

Duy đỏ mặt:

- Ân biết gì mà dám nói thế?

- Sao lại không? Biên đang chơi trò bắt á, chỉ tinh ý một chút cũng nhận ra chuyện này. Hấn muốn chinh phục Lan Khuê, nhưng lại quơ quào luôn cả Phượng Duy. Đúng là đồ đểu.

Tự dưng Duy mất bình tĩnh vì những lời buộc tội của Ân. Cô hỏi tới:

- Ai nói là Biên đang chinh phục Lan Khuê? Tôi không tin

Ân cười láu cá:

- Duy tin hay không thì tùy nhưng đó là sự thật.

Duy nhú mày:

- Ai bảo Ân là thật?

- À, vì Lan Khuê coi bộ đã điêu đứng vì Biên. Hai người đã... Ê, Duy nhìn kìa. Ân không phải giải thích gì thêm đâu nhé.

Phượng Duy quay người lại đúng lúc Biên đang cúi xuống còn Lan Khuê đang ngược lên với tất cả tình tứ khiến Duy tái cả người khi tưởng hai người xấp hôn nhau.

Giọng Ân như chế dầu vào lửa:

- Trông tình tứ ghê.

- Chuyện của người ta, sao Ân dư hơi thế?

Dứt lời, Duy đứng dậy bỏ đi, Ân đeo theo một bên, Duy thần thờ đến mức không buồn đuổi nó như cô vẫn thường nói.

Thằng Ân giở giọng ngọt ngào:

- Những lúc như thế này Duy cần có Ân kế bên. Có điều gì bực dọc Duy cứ

nói Ân sẵn sàng nghe và chia sẻ.

Phượng Duy phát ngấy vì Ân cứ lải nhải mãi. Cô mím môi đi loanh quanh phía bên kia vườn. Duy không muốn trông thấy Biên và Khuê thân mật như thế.

Mà tại sao cô không vờ với Ân để coi phản ứng của Biên thế nào nhỉ? Máu kiêu căng và háo thắng bốc cao, Duy nắm tay Ân, giọng lạ hẳn đến mức cô còn không nhận ra giọng mình đang nói

- Duy chỉ muốn nghe Ân nói thôi. Nói gì cũng được miễn là không phải những lời giả dối.

Ân sững sờ mất mất giây, nó như lú lờ:

- Anh... anh đã nói rồi, anh thương em.

Phượng Duy chớp mi:

- Mình còn quá trẻ con, Ân không thấy sao? nói chuyện thương yêu lỡ mẹ hay, nội nghe thì chết Duy đấy. Bởi vậy Duy ghét Ân là như thế.

Ân nòng nà:

- Nhưng Duy chịu cho Ân thương chứ?

Duy cong môi:

- Hông biết.

Dứt lời cô bước vội đi. Ân dạn dĩ nắm tay cô kéo lại. Duy giăng ra:

- Duy không muốn bị trông thấy đâu.

Rồi cô đi về phía nhà mình. Ân phấn khởi đi kể bên, mặt vui như con nít được quà.

Lan Khuê lên tiếng khi Ân huýt gió:

- Yêu đời quá nhỉ? Nhìn hai người như sam sung sướng thật.

Ân cười toe:

- Khuê cũng thế chứ có riêng gì tụi này.

Khuê gật gù:

- Công nhận Ân xử dụng khổ nhục kế hay thật. Chịu để thầy cho một cặp trứng ngỗng nhưng bù lại có được Duy. Mai một phải gọi Khuê là chị đang hoàng đó nghe.

Duy giậm chân:

- CHị Khuê nói gì em chả hiểu gì hết.

Lan Khuê ranh mãnh:

- Duy không hiểu, nhưng ở đây ai cũng hiểu hết. Phải không anh Biên?

Mặt Biên thản nhiên như không, anh nghiêm nghị nhìn Duy rồi nói:

- Chừng nào thi đại học xong, Khuê sẽ cùng học với Duy . Còn bây giờ thì Duy thực hành trước.

Phượng Duy đồng đánh:

- Ngay bây giờ à? tôi đang có bạn mà.

Biên ngạo mạn:

- Anh sẽ hướng dẫn luôn bạn của Duy . Có sao đâu. Cả hai... đứa còn phải học nhiều điều ở anh.

Ân vênh váo:

- Xin lỗi tôi và cả em Duy không nghĩ sẽ học được điều gì đó ở anh. Phải không DUy?

Duy chưa kịp trả lời, Lan Khuê đã phá ra cười:

- Hôm nay trông Ân phong độ ra phết, chắc chắn nhỏ Duy phải "phu xướng phụ tùy" thôi.

Khó chịu vì miệng lưỡi ngoa ngắt của Khuê, Duy phản ứng:

- Chị nói bậy.

Khuê tỉnh bơ:

- Bậy mà đúng nên vẫn có giá trị của nó.

Biên ngọt ngào:

- Khuê đừng trêu nhỏ Duy nữa. Em về ôn bài đi. Anh sẽ kiểm ra đấy.

Lan Khuê lúng liếng mắt với anh:

- Vâng ạ.

Rồi cười chiến thắng với Duy:

- Ân ở chơi nhá, Duy đang cần Ân lắm đó

Đợi Khuê đi xong, Biên liền nói:

- Em vào làm quen với máy đi

Phượng Duy nhũn xuống vì anh mắt của Biên, cô bảo Ân:

- Ân về học bài đi, Duy không muốn Ân thi rớt đâu.

Thằng nhóc gật đầu. Duy tiễn Ân tận cổng

Ân nói một hơi:

- Anh không muốn Duy học Biên. mai mốt anh sẽ học chung với Duy ở trung tâm.

Phượng Duy thở ra:

- Duy cần học ngay để nhận việc làm ngay, Duy không có điều kiện học ở trung tâm, cũng không thể đợi Ân được.

Mặt thẳng Ân thốt ra như trái mướp, Nó giận dữ:

- Anh về đây.

Duy thấy tội nghiệp. Nhưng cô chẳng nói thêm lời nào. Duy đóng cổng rồi quay vào nhà

Biên đang ngồi trước màn hình, giọng tỉnh ruội:

- Em chia tay bạn trai nhanh hơn anh tưởng nhiều. Thì ra em vẫn ham học hơn ham yêu. Tốt đấy nhóc.

Duy mím môi:

- Chúng ta bắt đầu được rồi:

Biên lắc đầu:

- Chưa được, vì em chưa chuẩn bị tinh thần học.

Duy kêu lên:

- Vậy tại sao anh bảo... bảo .....

Biên thản nhiên:

- Anh không thích thấy thẳng nhóc ấy xum xoe bên em.

Phượng Duy bĩu môi:

- Anh nhỏ mọn vừa thôi

Biên nghiêm mặt:

- Anh không nhỏ mọn.

Duy ảm ức:

- Vậy anh thân mật với chị Khuê thì sao? người ta cũng có ưa đâu.

Mắt Biên tinh quái:

- Người ta nào?

Phượng Duy tức điên lên:

- Anh không biết người ta nào thì đi cho rồi chứ ở đây làm chi nữa.

Biên ngồi lại, Duy xuống bếp, vắt cái khăn ướt úp vào mặt. Cô muốn mình không buồn, cô muốn mình phải tỉnh táo lắm lì, bậm trợn trước Biên như

những ngày đầu gặp gỡ. Và cái khăn mát thơm xà bông đã giúp cô lấy lại cân bằng

Vắt khăn lên dây, Duy quay lại và đụng Biên. Anh sát cô đến mức cô không biết phải lùi vào đâu nữa.

Giọng Biên giễu cợt:

- Sao lại ủ mặt trong khăn lâu thế nhóc? em muốn dấu điều gì của riêng mình à?

Cơn giận trong Duy bỗng bùng lên, cô xô mạnh anh:

- Anh lên với chị Khuê đi.

Biên giữ chặt vai Duy:

- Để làm gì khi anh chỉ muốn ở gần em.

Phượng Duy dẫn ra nhưng không được.

- Anh nói dối

- Không tin cứ nhìn vào mắt anh đi.

- Không thèm, nhất định là anh nói dối.

Biên kêu lên:

- Chẳng lẽ anh dối với em thế nào em không hiểu?

Đầu Duy gục xuống. Cô không nhìn vào mắt Biên, cũng không trả lời anh, hai người đứng như thế thật lâu. Rồi không biết hồi nào tay Duy đã nắm ngoan trong tay Biên.

Anh thì thầm:

- Nhóc con ngang bướng, đừng làm khổ mình nữa, phải nhớ rằng với anh em rất quan trọng. Anh muốn giúp em tìm một việc làm phù hợp để có thể tự trang trải cho chuyện học của mình. Người ta có rất nhiều cách học. Điều quan trọng là họ có thích học hay không kìa.

Duy vội vàng:

- Em thích học lắm chứ.

Biên chắc chắn:

- Rồi em sẽ học đại học như các bạn của mình. Vấn đề ở đây là thời gian và ý chí.

Phượng DUY bỗng yếu đuối:

- Em cần một điểm tựa về tin thần, không có mẹ ở cạnh, em thấy chông

chên hự hẫg quá.

Biên dụ dầg:

- Hảg tặ vào anh, nếu em tin tình cảm của anh là chân thật.

Duy chớp mi, cô và Biên cùng lên nhà trên. Anh bảo Duy ngồ vào máy và hướng dẫn thật cặ kẻ cách xử dụng. Bài thực hành đầu tiên nhập tâm Duy thật dễ dàng vì người hướng dẫn cô là Biên. Anh là tiếng gió lạnh canh trên ô cửa số, là tiếng harmonica trầm bổng hàng đêm, nhưng anh phải là người yêu không? Duy chưa trả lời đượ, vì Biên chưa có một lời tỏ tình nào cụ thể với riêng cô .

Trần Thị Bảo Châu

Lời của gió

Chương 8

Phượng Duy lễ phép nhìn ông cụ đang đứng trước cổng nhà mình.

- Thưa ông tìm ai ạ?

Ông già chống tay lên cây ba ton:

- Đây là nhà bà Nhu, phải không cháu?

- Dạ vâng ạ.

- Tôi muốn gặp bà Nhu

Duy khá ngạc nhiên vì trong những người quen biết bà nội, cô chưa gặp ông cụ bao giờ

Ngập ngừng một chút Duy bảo:

- Dạ, cháu mời ông vào nhà ạ.

Vào tới sân ông cụ ngồi xuống ghế đá:

- Cháu vào nhà thưa với bà Nhu là có ông Ngôn muốn gặp.

- Vâng ạ, cháu sẽ báo với bà nội ngay. Xin ông vui lòng chờ.

Vừa đi Duy vừa cố lục lạo trí nhớ, nhưng vẫn không biết ông Ngôn là ai.

Vào nhà, cô tìm bà nội, vừa nghe nhắc tên Ngôn, bà nội đã lật đật bước ra sân.

Mắt nheo nheo bà Nhu kêu lên:

- Đúng là anh Ngôn rồi, trời ơi! Bao nhiêu năm rồi hả trời.

Ông cụ đứng dậy:

- Ai cũng gần đất xa trời cả rồi. Tôi mừng khi gặp lại chị trước khi về với ông bà.

Bà Nhu Phật ý

- Ấy chết sao anh lại nói thế? Nào mời vào nhà.

Quay sang Duy bà hạ giọng:

- Lo nước nôi cho nội.

Duy dạ nhỏ. Cô mau chóng vào bếp, bắt ấm nước và pha trà. Thứ trà sen thường dùng của nội.

Từ phòng khách, giọng run run của những người không còn trẻ nữa, nhỏ

nhưng đủ để Duy quan tâm vang lên:

- Tôi đến đây trước là thăm chị sau là tôi muốn gặp cháu mình.

Bà Nhu nói:

- Chuyện đó không khó tôi sẽ gọi nó cho anh. Nhưng không biết nó có chuân bị tinh thần cho cuộc gặp gỡ này chưa. Tôi nghĩ không nên để nó bị sốc.

Ông Ngôn đầy chủ quan:

- Nó không sốc đâu, song có thể nó khó chịu và không chấp nhận tôi.

Bà Nhu ôn tồn:

- Cứ thông thả đã. Ông vội gì cơ chứ, dầu gì nó cũng là đứa bé vô thừa nhận hằng hai mươi mấy năm rồi mà.

- Hừm! chị trách tôi đấy à.

- Tôi chỉ nói lên sự thật chứ đâu dám trách chi.

- Chị trách tôi đâu có sai. Tôi đã độc ác chia cách thẳng Liêm với đứa con gái đó, vì môn đăng hộ đối, vì tương lai cơ nghiệp của giòng họ. Tôi muốn Liêm cưới vợ giàu và nó đã ngoan ngoãn nghe lời tôi bỏ cô gái mình thương yêu.

Bà Nhu trầm ngâm:

- Tôi nhớ lúc đó ông nhà tôi phản đối rất quyết liệt chuyện này.

- Vâng chúng tôi đã giận nhau một thời gian khá dài. Để bây giờ tôi ân hận quá sức. Nhưng thú thật tôi không hề biết Liêm đã bỏ một giọt máu rơi.

Phượng Duy đưa tay chặn ngang ngực. Cô đã biết hai ông bà cụ đã đề cập đến ai. Duy cố nén xúc động, cẩn thận châm nước sôi vào ấm trà rồi nhẹ nhàng bưng lên phòng khách.

Bà Nhu hỏi:

- Biên có ở nhà không Duy?

Cô lễ phép:

- Dạ, anh ấy ở trên gác ạ.

Bà Nhu cao giọng:

- Con lên mời anh Biên xuống đây và bảo là có ông nội tới thăm.

Ông Ngôn ngần ngừ:

- Phải nói rõ thế sao?

- Tôi nghĩ thằng bé cần chuẩn bị tinh thần cho cuộc gặp bất ngờ này.

- Nhờ nó không muốn gặp tôi thì sao?

Bà Nhu điềm đạm:

- Nó vẫn có thể bỏ đi ngay sau khi nghe tôi giới thiệu ông là ai. Bởi vậy theo tôi, anh cứ để Biên quyết định gặp hay không.

Phượng Duy bước lên gác với những bước chân khá nặng nề. Cô chưa biết được Biên sẽ phản ứng thế nào khi nghe cô nói.

Duy biết Biên vẫn còn giận giòng họ ba mình. Anh từng nói với cô họ là những kẻ giàu có, nhưng thiếu trái tim. Với anh họ mãi là những người xa lạ. Vậy mà bay giờ một trong những người xa lạ ấy lại tới tìm anh.

Biên đang ngồi trước máy. Duy gõ nhẹ cửa, anh quay lại và cười làm cô rối một chút vì cái miệng rộng của anh.

Biên nheo nheo mắt:

- Anh đang cố đoán xem Duy tìm anh làm gì?

Phượng Duy nói:

- Em chắc chắn anh không đời nào đoán ra.

Biên cười:

- Anh dốt đến thế sao?

Duy chớp mắt:

- Không phải dốt mà không đời nào ngờ tới... Chịu thua em đi.

Biên nghiêng đầu nhìn cô:

- Em bật mí một tí thôi, biết đâu anh sẽ đoán được

Duy buột miệng:

- Có người tìm anh. Đố anh là ai?

Trán Biên nhíu lại:

- Ba anh à?

Phượng Duy khẽ lắc đầu. Biên nôn nóng:

- Vậy là ai khi bạn anh không hề biết chỗ này?

Phượng Duy nhỏ nhẹ:

- Ông nội anh đấy.

Biên thẳng thốt:

- Ông nội anh?

Phượng Duy nói tiếp:

- Ông đang nói chuyện với nội em. Nội bảo em cho anh hay... Ông cụ muốn gặp anh

Biên ngồi thừ ra trên ghế. Lâu lắm anh mới hỏi:

- Anh phải làm gì đây Duy?

Duy ngậm ngừng:

- Em không biết. Nhưng thế nào trái tim cung mạch bảo với anh.

Biên khô khan:

- Với những người đó anh cũng không có trái tim. Em xuống nói hộ rằng anh đi rồi.

Phượng Duy lắc đầu:

- Em không nói dối người lớn được, anh xuống đi mà

Biên gục đầu vào tay Đúng là anh không thể ngờ ông nội lại tìm mình. Ông muốn gì ở anh đây? trước kia ông đã chia rẽ ba mẹ Biên. Bây giờ chắc ông cũng không mang đến điều gì tốt đẹp cho Biên. Anh nên gặp ông hay không?

Một bàn tay nhỏ nhắn lay nhẹ vai Biên, rồi giọng Duy vang lên:

- Xuống nhà với em nghe.

Biên xiêu lòng vì ánh mắt của Duy. Cô nắm tay kéo anh dậy. Đây là lần đầu tiên Duy có thái độ thân mật với Biên, cô khiến anh khó chịu khi nghĩ cô làm thế không phải vì anh mà vì người đang ngồi dưới nhà.

Biên ngần ngại nắm tay Duy:

-Anh chưa chuẩn bị cho việc này.

Phượng Duy nũng nịu một chút để anh đỡ căng thẳng:

- Trời ơi ! gặp ông nội mà cũng chuẩn bị, em sợ tính dè dặt của anh rồi.

Biên điềm tĩnh:

- không phải anh dè dặt.

- Vậy thì mạnh dạn hơn lên, cởi mở lên. Không phải ai cũng cần biết nguồn cội đó sao? Em không thích nghe anh than cô đơn lẻ loi đâu.

Biên miễn cưỡng bước theo Duy . Anh biết mình là thế vì không nỡ trái ý cô bé chớ không phải vì nguồn cội gì đó.

Siết chặt tay Duy, Biên cố tình dùng dằng bước thật chậm. Cùng xuống

từng nấc thang với Biên cô nói:

- Nôi anh trông hiền lắm.

Biên hờ hững:

- Thế à?

Duy nhìn mặt, cô kéo anh đứng lại:

- đừng như thế xấu lắm.

Buông tay Biên ra cô bảo:

- Anh xuống một mình đi, thấy em kéo anh nội sẽ mắng em tò mò, nhiều chuyện đó.

Biên nhún vai, anh đi một mạch ra phòng khách. Phượng Duy thở phào, cô lắng tai nghe nhưng không nghe gì ngoài những tiếng xì xi loáng thoáng.

Cô bước ra sân ngồi dưới ghế đá và thấy bà Nhu cũng vước ra.

Tới bên cô, bà nói:

- Hy vọng ông cháu họ sẽ làm lành với nhau.

Phượng Duy tò mò:

- Phải hồi xưa ông nội anh Biên đã chia cắt ba mẹ ảnh không nội?

Không trả lời Duy, bà Nhu hỏi lại:

- Sao con biết?

- Anh Biên nói.

- Hừ! hai đứa thân thiết dữ, đã biết rồi sao còn hỏi nội?

Phượng Duy chớp mắt:

- Nhưng con chưa biết rõ tại sao?

Bà Nhu thở dài:

- Tại mẹ Biên nghèo. Nghèo so với gia đình ông Ngôn thôi chứ gia đình bên ngoại Biên là dân có ăn học, ông ngoại nó là công chức hảnh hoi. Nhưng ông Ngôn vẫn chê vì thích Liêm lấy vợ giàu để phát triển hơn nữa công ty ông ta đang làm chủ.

Phượng Duy bất bình:

- Vì sự nghiệp mà bỏ giọt máu của mình, ba anh Biên thật đáng trách

Bà Nhu nạt:

- Trẻ con biết gì mà phê phán.

Duy bướng bỉnh:

- Nhưng sự thật là thế mà nội.

Bà Nhu thở dài:

- Bởi vậy mới nói chuyện quả báo. Ông Biên bảo ông và ba thằng Liêm không hề biết có nó trên đời này, mãi cho đến khi bệnh sắp chết, mẹ nó mới cho người cha về nhận con. Ba Biên nhận con rồi, nhưng vẫn giấu cha mình.

Phượng Duy lo lắng:

- Vậy hôm nay ông nội Biên chẳng mang điều gì tốt lành tới.

Bà Nhu lắc đầu:

- Không phải đâu. Ông Ngôn tha thiết xin nhận cháu đích tôn đó. Hừ! ngoài Biên ra, ông ta chẳng có đứa cháu nào ra hồn cả.

- Ủa nghĩa là sao hả nội?

Bà Nhu kê?

- Liêm, ba của Biên ở với cô vợ giàu có được hai mặt con. Đứa con trai chẳng may cũng nghênh ngang khù khờ như cô Út Trầm hư hỏng. Nó chơi ma túy bây giờ thân tà ma đại cả rồi.

Phượng Duy gật gù:

- Chính vì vậy ông Nội Duy mới nghĩ tới Biên. Con nghĩ quá muộn rồi.

Bà Nhu nhíu mày:

- Sao lại muộn?

- Anh Biên vẫn còn hận hăm.

- Ồi dào, cha con, ông cháu làm gì có chuyện hận thù.

Phượng Duy vênh mặt:

- Lúc này con năn nỉ ghê lắm, Biên mới chịu xuống đó.

Bà Nhu lừ mắt:

- Oai quá nhỉ ! Biên không giống mấy thằng bạn con đâu. Phải đàn hoàng, nghiêm chỉnh với nó.

Duy đơng đưa chân:

- Con vẫn đang đàn hoàng nghiêm chỉnh mà nội.

Bà Nhu im lặng như để nghe ngóng tình hình trong phòng khách, nhưng chẳng động tịnh gì ngoài tiếng gió xào xạc thổi lá trong vườn.

Duy thắc mắc:

- Không biết chuyện gì đang xảy ra.

Bà Nhu chắc nịch:

- đâu rồi sẽ vào đấy. Biên là đứa có tấm lòng nhưng lại tỏ vẻ khô khan lạnh lùng.

- Sao nội biết?

- Nếu không nó chẳng nghĩ tới hoàn cảnh của con để giúp đỡ. Ráng chăm chỉ học vi tính để có một công việc làm.

Phượng Duy hoang mang:

- Ý Nội là anh Biên thương hại con, tội nghiệp con vì con không cha?

- Chớ sao? Nó như vậy là quá tốt rồi, con còn muốn gì hơn nữa? nghịch ngợm bướng bỉnh như con chỉ có thể là một đứa em gái, Biên thiếu tình cảm gia đình nó rất vui khi có người để chăm sóc. Những nỗi riêng tư thầm kín, Biên đã có Lan Khuê để chia sẻ. Nội an tâm khi Khuê được Biên thương yêu.

Phượng Duy ngồi chết điếng vì những lời vô tình của bà Nhu . Lẽ nào Biên chỉ xem cô như em gái, còn trái tim anh đã thuộc chị Khuê. lẽ nào Duy đã ngộ nhận tình cảm anh dành cho mình?

Duy còn đang hoang mang, hệt hăng thì bà Nhu lại nói tiếp:

- Nội không thích con với thằng Ân. Cả hai đứa còn quá trẻ con, rồi đứa nào nói đứa nào nghe đây?

Duy ấp úng:

- Con đâu nghĩ gì tới thằng Ân.

Bà Nhu bảo:

- Nếu không có thì tốt. THằng Ân nói với Khuê là con và nó thề bồi đủ thứ...

Duy ảm ức:

- Cái thằng bố láo, rồi nó sẽ biết tay con.

Bà Nhu bật cười:

- không có thì thôi, ráng lo học vi tính, rồi nội sẽ nhờ ba thằng Biên kiểm việc cho hai con. Giờ còn bé xíu bày đặt yêu làm gì.

Duy buột miệng:

- Chị Khuê cũng bé vậy nội.

Bà Nhu hơi khựng lại một chút:

- Nhưng nó biết suy nghĩ biết tính toán như người lớn, chớ không bốc đồng bộp chộp như con.

Phượng Duy xùi xuống như bông gòn mắc mưa. Cô muốn khóc cho hả, cho vơi khối nặng nề đang đè mình hết sức.

Duy cắn môi:

- Sao nội biết chị Khuê với anh Biên?

Bà Nhu trả lời:

- Thì Lan Khuê nói.

Phượng Duy nhún vai:

- Vậy thì chưa chắc đó là sự thật.

Bà Nhu cau mày:

- Lại ganh tỵ con không muốn chị Khuê có được nơi đàn ông hoàng sao?

Phượng Duy bướng bỉnh:

- Con không nghĩ anh Biên thích chị Khuê.

Bà Nhu xằng giọng:

- Hừ! nói vậy chẳng lẽ nó thích mày? Đồ du côn chẳng một chút nữ tính

Duy đau nhói vì những lời vô tâm của bà nội. Cô hiểu nội không cố ý nhưng bà có lý khi nói thế. Nếu so sánh Duy chả có điểm nào hơn Khuê hết, vậy thì tại sao cô lại cố vịn vào câu nói "Đặc biệt kiểu Lan Khuê không thích hợp với anh" để tin là Biên không có tình ý với Khuê?

Duy đang cô ru ngủ mình đó sao? Biên cũng có thể đang chơi trò bắt cá như Ân đã cảnh cáo cô lắm chứ.

Bỗng dưng Duy thấy rả rời. Anh từng là điểm tựa của em. Nhưng bây giờ điểm tựa ấy sao đáng ngờ đến thế hở Biên?

Bà Nhu lại nói tiếp:

- Nên nhớ vì Lan Khuê nên Biên mới làm ơn dạy con học vi tính. Bởi vậy nội dặn con đàn ông hoàng nghiêm túc bởi nó là thế.

Duy nhếch môi. Thì ra Biên đang ra ơn làm phúc với cô, vậy mà...

Cổ Duy ứ nghẹn. Cô cố nén tiếng nước nở vào tim. Nước mắt không rơi nhưng Duy biết mình đang khóc, khóc như thế này đau đớn làm sao.

Bà Nhu bỗng khều Duy:

- Nè! con vào coi cửa phòng cô Út có khoá không? lỡ ra nó ra ngoài quậy thi ê mặt lắm.

Duy đứng dậy, cửa phòng cô Út đã khoá cẩn thận, Duy an tâm trở về nhà mình. Có cũng khoá cửa lại và ao ước mình được điên như cô Út.

Trần Thị Bảo Châu

Lời của gió

Chương 9

Biên cau mày bực dọc:

- Mấy hôm nay em làm sao vậy Duy?

Duy nhát gừng:

- Có làm sao đâu!

- Anh có cảm giác em không muốn học tiếp.

Duy nhìn bầu chim sẻ dạn dĩ đang nhẩy nhót trên sân rồi nhỏ nhẹ:

- Em hỏi thật, tại sao anh tốt với em vậy? có phải tại vì em không có cha không?

Biên nhìn cô:

- Sao em lại hỏi anh như thế?

- Anh cứ trả lời em đi, phải hay không?

- Không.

Duy hỏi tới :

- Vậy vì lý do gì?

Biên hơi cúi:

- Vì anh thích làm thầy được chưa.

Phượng Duy khoanh tay:

- Không đủ sức thuyết phục.

Biên nói tiếp:

- Anh muốn giúp em một việc làm để đỡ dần cô Hiệp. Anh muốn em có thể vừa làm vừa học. Thuyết phục chưa?

Duy ậm ự:

- Vẫn chưa... Anh chưa nói thật.

- Đừng kiếm chuyện nữa. Học nhanh lên để không còn thời gian vì anh sẽ không ở đây nữa.

Phượng Duy sừng sờ :

- Anh... anh đi đâu? về nhà ông nội à?

Biên lắc đầu. Anh lạnh lẽ nhìn Duy, rồi bước vào nhà cô.

Phượng Duy vào theo. Cô cố dẫn cơn xúc động xuống bằng cách hít một hơi dài.

Từ hôm ông Ngôn đến đây tới nay cô không dám hỏi Biên nội dung cuộc trò chuyện của hai ông cháu, và hình như anh cũng không thích nhắc tới. Duy để ý thấy Biên lo ra lúc hướng dẫn mình. Cô âm ỉ ghen vì nghĩ anh mãi nhớ tới Lan Khuê. Con nhỏ đã thi đại học xong và đêm nào cũng... mò lên gác để học vi tính với Biên mà vợ Thảo chẳng hề la, trái lại bà ấy còn khuyến khích Khuê phải chăm học hơn nữa.

Những lúc chỉ có hai người họ học như thế nào? có giống như lúc Biên dạy cô không? Lan Khuê là chúa mơ mộng, lãng mạn, nó sẽ dùng những lời mật ngọt đầy vần điệu êm ái của thơ văn để nói với Biên, chớ đâu cộc lốc nhất gừng hoặc châm chọc như Duy đối với anh. Duy chưa kịp dụ dàng, Biên đã rời khỏi đây rồi sao? có thể anh chỉ xem Duy như em gái chứ không yêu như yêu Lan Khuê. Duy cũng buồn đến lạc hồn lạc vía nếu vắng bóng anh.

Ngập ngừng, Phượng Duy nói khác với lòng:

- Anh không ở đây nữa chị Khuê sẽ buồn chết được.

Mắt Biên tối sầm lại:

- Em không buồn sao?

Duy làm tỉnh:

- Có chứ mà đó là hai nỗi buồn khác nhau. Mà anh đi đâu?

Biên nhún vai:

- Em không buồn chết được như Lan Khuê thì anh đi đâu mặc kệ, em hỏi làm chi.

Phượng Duy cay đắng:

- Em... em không có quyền biết thì thôi vậy. Nếu em vì chị Khuê phải dạy em học thì em ngại vô cùng. Anh mang máy sang cho chị ấy đi, em không làm phiền anh nữa.

Biên bật cười:

- Anh vì yêu Lan Khuê nên dạy em học để lấy... điểm à? Sao em giỏi tưởng tượng vậy? Nếu có yêu Khuê, anh cũng chả cần làm thế, huống hồ chi anh

không yêu.

Duy kêu lên đau đớn:

- Anh nói dối ! Nếu an không yêu sao chị Khuê dám nói với bà nội vậy chứ. Vậy mà trước đây anh bảo với tôi là tình cảm của anh là chân thật, hãy tin anh và tựa vào anh... anh đã gạt tôi. Anh xấu lắm.

Biên vội vàng bước tới chỗ Duy đứng. Anh hồi hả nói:

- Anh không hề nghĩ tới Khuê, con bé tưởng tượng ra chuyện đó. Anh sẽ không dạy Khuê nữa.

Phượng Duy quay đi:

- Dạy hay không chả liên quan gì tới tui.

- Sao lại không chứ? Anh đối với em như thế, em vẫn chưa hiểu lòng anh sao?

Duy bướng bỉnh:

- Em không hiểu gì hết

Biên thở dài:

- Em vẫn là một con nhóc, anh muốn mang hình ảnh "nhóc" ấy khi ra đi, chớ không muốn Duy mất nét dễ yêu này vì anh. Rồi em sẽ quen với việc anh không còn ở đây nữa.

Phượng Duy than thốt:

- Nhưng anh đi đâu?

Biên nói:

- Anh sẽ sang Ấn Độ học về phần mềm.

- Ấn Độ à?

Biên gật đầu:

- Đó là nước có công nghệ phần mềm đứng đầu thế giới. Ba anh đã lo cho anh đi học. Cuối tháng sau anh sẽ bay.

Phượng Duy sửng sờ nhìn Biên:

- Anh đi bao lâu?

- Ba, bốn năm gì đó.

Không hỏi thêm câu nào Duy bỏ chạy ra vườn. Cô buồn đến rơi nước mắt nhưng không muốn Biên thấy mình khóc.

Ba, bốn năm, so với tuổi mười tám của Duy, xa một người thân hai ba năm

đà là một khoảng thời gian dài. Ai biết chuyện gì xảy ra trong ba, bốn năm dằng dằng.

Tựa vào gốc khế già sần sùi, Duy nhắm mắt sụi sụi. Giờ một mình cô chẳng cần che giấu cảm xúc, cô tha hồ hít ướm để vơi bớt nặng nề.

Biên đã đến bên Duy, anh nói:

- Xin lỗi đã làm em thất vọng đến phải khóc. Nhưng Duy hãy tin anh. Dù ở đâu, sống vui khổ thế nào anh cũng luôn nghĩ tới em. Anh luôn muốn là điểm tựa của em. Em chờ anh nhé Duy?

Phượng Duy ngơ ngác nhìn Biên. Chờ anh, anh muốn cô chờ anh à?

Duy ấp úng:

- Thế còn chị Khuê, anh có muốn chị Khuê chờ tới này anh về không?

Biên lắc đầu:

- Đừng để Lan Khuê chen vào giữa chúng ta.

- Nhưng mà...

Biên nghiêm giọng:

- Đừng bao giờ tin những lời Lan Khuê nói về anh. Trong tim anh chỉ có em thôi, nhóc con ạ. Khổ nỗi em còn bé, anh lại sắp đi xa. Anh sợ tác động bên ngoài khiến chúng ta sẽ lạc mất nhau.

Phượng Duy nhú mày:

- Lạc mất nhau nghĩa là sao, em không hiểu?

Biên nòng nà:

- Em có muốn là người duy nhất, đặc biệt và hết sức quan trọng đối với anh không?

Duy nóng bừng mặt vì đôi mắt của Biên. Cô chẳng phải ngốc cũng không phải đùa thích vờ vĩnh, giả bộ ngây thơ để không hiểu ý anh. Nhưng câu hỏi đơn giản đó lại có sức nặng ngàn cân, khiến Duy không thể trả lời ngay được.

Cô nhớ tới Ân và bối rối. Khi nó nói yêu cô, Duy đã phản ứng hết sức gay gắt lẫn thô bạo. Mới cách đây không lâu cô đã bảo với nó: mình còn quá trẻ con để nói chuyện thương yêu. Thế bây giờ thì sao đây? Chẳng lẽ với Biên cô đã người lớn.

Phượng Duy cúi đầu, chân di di trên những hòn sỏi nhỏ. Cô không biết phải

trả lời sao. Lòng rối bởi mâu thuẫn, Duy nghe giọng Biên tha thiết hơn:

- Anh đã vội vàng và ít kỹ khi đã buộc em trả lời. Duy không thích thì thôi. Chúng ta tiếp tục học, thời gian chẳng còn bao nhiêu lâu đâu.

Phượng Duy cố bước theo Biên. Ngồi trước màn hình, cô cố tập trung nghe anh hướng dẫn cách đánh một số văn bản, nhưng mọi thao tác của Duy ngược ngật thế nào ấy.

Biên bỗng nói:

- Trước khi đi anh sẽ giới thiệu em với ba anh.

Duy ngược lên thảng thốt:

- Để làm gì?

- Ông sẽ tìm việc cho em.

- Qua yêu cầu của anh à. Em không muốn thế, vì em biết anh và bác còn nhiều buồn vui chưa... chưa

Biên ngắt lời cô:

- Nhưng nếu nhờ em mọi việc trở nên tốt đẹp hơn thì sao? Phượng Duy anh hy vọng em sẽ là chiếc cầu nối giữa cha con anh.

Phượng Duy nói:

- Em luôn mong anh và giòng họ nội hòa thuận, nên không ngại làm cầu nối đâu. Em nghĩ bác trai phải có nỗi khổ riêng, Nỗi khổ ấy sẽ nhân lên gấp bội nếu anh vẫn còn oán trách bác đã bỏ rơi anh và bác gái.

- Anh đã có suy nghĩ khác trước rồi nhóc ạ Nhờ em đó.

- Sao lại nhờ em?

Biên nhìn Duy và không nói gì. Ngay lúc đó Ân và Lan Khuê ào vào.

Lan Khuê nũng nịu đầy cố ý:

- Bây giờ tới phiên em học, nhỏ Duy đi chơi với Ân. Nội cho phép rồi đó.

Biên khô khan:

- Anh đang hướng dẫn Phượng Duy và không muốn bị cắt ngang. Em và Ân đi chơi thì đúng hơn.

Khuê lừ mắt:

- Duy! có nghe chị nói không? Ân chờ em này giờ trong nhà, chị trả Ân lại cho em, em phải trả anh BIÊN lại cho chị chứ. Cứ tìm cách giữ rịt ảnh như vậy hoài đâu có được.

Mặt Biên đỏ bừng:

- Khuê nói chuyện nghiêm túc một chút, anh không thích đùa thế đâu.

Lan Khuê tủm tỉm cười:

- Em không đùa nữa. Nghe đây Duy, nội nhờ em đi mua thuốc, Ân sẽ chờ em đi cho nhanh. Mau mau vào gặp nội đi.

Biên thản nhiên:

- Anh sẽ chờ em Duy à, không có chuyện gì phải vội hết.

Lan Khuê khịt mũi:

- Nó mà dám để anh chờ, hổng dám có chuyện đó đâu. Nội sẽ đưa toe tua cho mà xem.

Ân khiêu khích:

- Anh nghĩ tôi sẽ để Duy đi với anh à? không có chuyện đó đâu.

Phượng Duy kêu lên:

- Đủ rồi Ân. Tôi sẽ đi một mình.

Cô liếc khuê một cái rồi bước vội vào nhà lớn. Ân vội vã đi theo.

Lan Khuê thì thào đủ Biên nghe:

- Nó nói thế chứ anh sẽ thấy nó ngồi sau lưng thằng Ân cho mà xem.

Biên bỏ đi lấy xe, Khuê đeo theo nói tiếp:

- Anh đi giành Duy với Ân à? không cần phải hạ mình thế đâu. Hai đứa nó từng là một đôi từ hồi hớp mồi. Sau đó, Duy bỏ Ân theo Trung. Bây giờ nó lại bỏ Trung quay về với Ân.

Biên bực mình:

- Chưa bao giờ Duy nói không tốt về em, nhưng em thì hừ! khó nghe quá!

Mắt Lan Khuê tròn xoe ngơ ngác:

- Em có gì xấu để cho Duy nói? trong khi nó bóí mãi chẳng ra một điểm tốt để khen. Thú thật học chung với nhau mấy năm là em xấu hổ với Duy gần ấy năm. Duy đóng kịch tài tình lắm. Anh chưa hiểu hết bản chất của nó đâu. Nội em cũng không thích nó dây dưa quẩn rủ anh. Nhưng thấy anh thiệt tình vì tội nghiệp thân không cha của nó quá, nội đành để anh dạy nó học. Nội em quý và rất nể nang anh, sợ Duy quậy nên bà bắt em phải theo sát để ý nó... y

Biên cười khẩy, anh ngấy Lan Khuê tận cổ. Sau lần cô... dám vít cổ Biên

xuống hôn anh luôn dè chừng cô . Nhất là những lúc bất đắc dĩ trên căn gác vắng.

Một người điêu ngoa như Khuê thì chuyện gài một gã đàn ông để đạt mục đích là việc cô ta dám làm. Bởi vậy Biên luôn đặt mình vào thế cảnh giác. Bên Lan Khuê anh không một chút thoải mái, giờ lại càng khó chịu hơn vì Khuê "đeo bám" anh kỹ quá.

Sau ngày ông nội tới và nhận anh là cháu đích tôn của giòng họ Nguyễn Hải, bà Thảo không dấu mục tiêu của mình là gán ép Biên cho Lan Khuê. Bà nói xa nói gần về cơ nghiệp bên nội Biên và cho rằng anh xứng đáng thừa hưởng nó . Bà và Khuê khiến cho Biên sợ, anh không muốn bị rơi vào bẫy của những người tham danh vọng. Có lẽ đã tới lúc phải tỏ thái độ với Khuê rồi.

Biên hắng giọng:

- Khuê này! anh có chuyện muốn nói.

Lan Khuê ngọt như mật:

- Vâng, em nghe đây.

Biên từ tốn:

- Đạo này anh bận lắm, không có thời gian hướng dẫn em đâu. Anh rất tiếc nhưng đành phải thế. Em nên đến trung tâm...

Khue nói ngay:

- Còn Duy thì sao? nó cũng nghĩ luôn chứ?

Biên nói rõ từng chữ:

- Rồi Duy cũng sẽ nghĩ.

- Nghĩa là bây giờ nó vẫn tiếp tục? như vậy không công bằng em phản đối. Nếu anh bận đưa nghĩ học là nó chớ không phải em.

Biên nhíu mày:

- Sao em lại nghĩ vậy.

Lan Khuê nói:

- Phượng DUY đâu phải là đứa ham học và học giỏi như em. Nó lấy việc học làm kế để cạnh kề bên anh. Từ khi biết anh là người có khả năng thừa kế cơ nghiệp của giòng họ Nguyễn Hải, nó đã tuyên bố sẽ làm mọi giá để anh yêu nó. Anh cứ dạy Duy đi rồi sẽ ân hận đó.

Biên khô khan:

- Cám ơn em đã cảnh báo anh hiểu Duy là người thế nào mà. Bởi vậy, anh đã quyết định sẽ dạy Duy cho đến khi anh rời khỏi đây.

Lan Khuê kêu lên:

- Anh sẽ trọ chỗ khác?

Biên lấp lửng:

- Có lẽ vậy. Một chỗ nào đó trên trái đất này.

Dứt lời anh leo lên chiếc citi chạy ra cổng và chờ Duy trước cái nhìn ngờ ngàng tuyệt vọng của Lan Khuê. Cô biết mình đã thua cuộc vì anh đã chọn Phụng Duy chứ không phải cô.

Nhưng Lan Khuê lúc nào cũng giỏi hơn Duy, Trong tình yêu cũng thế rồi. Biên sẽ là của cô thôi.

Môi nhếch lên đây vẻ toan tính, Khuê tìm Ân, cô biết chỉ cần vài câu khích bác, thằng Ân sẽ giúp cô làm nên trò.

Trần Thị Bảo Châu

Lời của gió

Chương 10

Bà Thảo vừa nhặt rau vừa nói:

- Bằng mọi giá phải làm sao cho con quý nhỏ ấy không được ra sân bay tiễn thẳng Biên.

Lan Khuê lầm lì ngồi cạnh bên, cô bực giọng:

- Bằng cách nào mẹ nói đi khi mấy ngày nay bọn họ đeo dính nhau? thẳng Ân thua cuộc rồi, nó không đủ bản lĩnh dứt Duy ra khỏi Biên.

Bà Thảo rít lên:

- Thằng Ân thua Biên là đương nhiên nhưng lẽ nào con thua Phượng Duy khi từ xưa tới giờ con hơn nó mọi mặt?

Lan Khuê cắn môi im lặng. Cô không thể là người thua cuộc, không ăn được cũng phá cho ôi. Duy chỉ là con ốc, nó không xứng với con hoàng hạc sắp tung cánh phương xa như Biên. Mẹ đã từng tức tối nói thế và Khuê tin mẹ đúng. Nhưng Biên lại thích con ốc nhỏ nhoi ấy mới tức chứ.

Cô thở dài ngao ngán:

- Ngăn cho Duy không ra sân bay nhằm có ít lợi gì. Bất quá cùng như bữa tiệc chia tay hôm kia. Không có con Duy lúc đó, nhưng khi tiệc tàn Biên đi tìm nó ngay. Anh ấy lảng xảng bên nó trông mà ứa gan.

Bà Thảo nói:

- Hôm đó ông nội và bà thẳng Biên có ấn tượng rất tốt về con, ông hỏi nội có phải BIên dạy vi tính cho con, và tương lai sẽ đưa con vào làm trong công ty gia đình ông ta không?

Lan Khuê tò mò:

- Sao ông ta hỏi thế?

- Mẹ nghĩ chắc Biên có nói gì đó về Duy, nhưng ông ta tưởng con là nó. Vì vậy con phải tranh thủ gia đình Biên, con phải khiến gia đình nó tưởng con là người Biên thích. Trước giờ lên máy bay, Thường chỉ người yêu mới đưa tiễn nhau.

Lan Khuê hoang mang:

- Mẹ làm thế làm gì?

Bà Thảo ngập ngừng:

- Mẹ chưa nghĩ ra nhưng chắc sẽ có tác dụng tốt cho con.

Khuê lầm bầm:

- Hôm đó cô Út lên cơn điên nên Duy phải vào trông chừng cổ cho bữa tiệc được ổn thỏa nhưng bữa nay đầu cô Út có lên cơn, con Duy vẫn bỏ cổ trong phòng để ra sân bay được mà.

Mắt bà Thảo chợt loé lên tia gian xảo:

- Mẹ có cách rồi nó phải ở nhà nhưng con Duy đâu?

Lan Khuê cộc lốc:

- Nó đang ở nhà của nó.

- Có thằng Biên không?

- Con không biết.

- Phải qua xem cho biết đi chứ.

Khuê miễn cưỡng bước đi. Cô ghé mắt vào nhà Duy và thấy nó đang ngồi trước máy tính một cách chăm chú máy tính này Biên mang trên lầu xuống, là loại đời mới nhất còn rất tốt chứ không phải cái đồ dỏm, đồ lô như cái trước kia ở phòng Duy.

Trước khi đi xa chàng đã hào phóng tặng nàng một kỷ vật khá nặng tiền vậy mà nội cũng đồng ý để con nhỏ nhận.

Lan Khuê mĩa mai:

- Một tặng phẩm mà bất cứ đứa con gái nào cũng ao ước. Em làm chị phát ốm vì ganh tỵ rồi đó. Em dùng cách nào để mời chày Biên vậy.

Phượng Duy vẫn điềm nhiên nhấn phím chữ. Cô thừa biết Lan Khuê muốn kiếm chuyện với mình. Nhưng hôm nay, Duy không thích ăn miếng trả miếng vì cô đang buồn chết được.

Lát nữa thôi, Biên sẽ đi. Ngôi nhà và khu vườn âm u sẽ trở về những ngày tháng đìu hiu trước kia. Dù Phượng Duy có rủ bọn con trai ồn ào về nghịch

phá, thì tất cả cũng không thể như trước.

Duy không còn vô tư cười ha hả vì những chuyện tếu lâm của Hoàng. Cô phải làm việc để nuôi bản thân, chứ không chỉ phụ hộ mẹ như trước. Bà đâu thể đi giúp việc cho người ta như hiện giờ mãi. Dù mẹ đã bỏ ra cả ngày để giải thích, Duy vẫn không thể không buồn và mặc cảm. Cô thương mẹ lẫn thương thân. Nghĩ tới Biên cô càng thấy anh ở trên cao và mình khó lòng với tới.

Giọng Lan Khuê càng cay nghiệt hơn:

- Sao không nói nhỉ? sợ chị cướp phần à? Hừ ! chị ứ thềm. Cho mà biết, chẳng qua Biên thương hại hoàn cảnh của em và muốn đền đáp tình cảnh gia đình mình đã đối xử tốt với anh, nên anh mới cho không biếu không cái máy tính này. Suy cho cùng nó chẳng phải của riêng em.

Phượng Duy chịu hết nổi cô nhếch môi :

- Vậy chắc nó của riêng chị?

Lan Khuê trơ tráo:

- Sao lại không? nếu bà nội không thiên vị, chắc chắn nó đã thuộc về chị trăm phần trăm.

Duy đứng dậy:

- Chị cứ mang về phòng mình trước khi Biên đi. Em muốn đâu ra đó.

Lan Khuê cong cớn:

- Đâu cần phải làm thế. Chị lẽ nào tranh giành với em. Cho đùa tí cho vui thôi.

Duy lạnh lùng:

- Vậy thì hết chuyện. Xin lỗi em phải làm việc.

Lan Khuê nhong nhánh bước đi. Duy nhìn cái phong linh treo ngay cửa sổ của mình mà bồi hồi.

Hầu như Biên... dọn xuống nhà Duy tất cả những vật dụng cá nhân. Nửa đùa nửa thật, anh bảo nhờ cô giữ hộ cho tới ngày anh về. Cái máy tính cũng thế. Duy hiểu Biên là người tế nhị, nhưng nhận của anh nhiều quá cũng kỳ,

mà từ chối quyết liệt quá càng kỳ hơn. Cô sẽ hết sức... cứng cái máy tính vì cô yêu anh cơ mà.

Duy cần mỗi khi từ yêu thoáng qua hồn.

Cho tới giờ phút này giữa Biên và Duy vẫn chưa có gì rõ ràng. Ngoài những câu trò chuyện thông thường, Biên không hề nhắc lại những câu đã từng hỏi mà Duy chưa trả lời. Trong khi càng gần tới ngày chia tay, cô càng muốn nghe anh nhắc lại để được nói thật lòng mình.

Có lẽ vì tự ái Biên sẽ im mà đi. Như vậy phải Duy là đứa độc ác không?

Chống tay Duy thờ dãi nhìn màn hình, cô đang đánh bản thảo. So với thời sử dụng máy chữ, vi tính đúng là hiện đại, sang trọng hơn nhiều. Có được như vậy hoàn toàn do công sức của Biên. Vậy mà Phượng Duy cứ như là một đứa vô ơn.

Nhưng Duy biết phải làm gì đây? trái tim cô trĩu nặng. Nhìn đồng hồ thời gian đâu hề ngưng nghĩ. Giờ này Biên đang ở nhà ông Liêm. Bố con họ chắc có nhiều điều cần nói trước khi đi xa.

Duy cũng thế, sao Biên không về sớm một chút kìa. Tự nhiên cô giận dỗi và thèm có Biên bên cạnh hết sức. Cô muốn cho anh biết cô sẽ chờ anh về, Sẽ là người duy nhất, đặc biệt và hết sức quan trọng đối với anh.

Phượng Duy đứng bật dậy khi thấy Biên bước vào sân. Anh vội vàng chạy về phía nhà cô. Bỗng dưng mắt mũi Duy cay xè. Cô gục đầu vào tường và khóc.

Biên bối rối không nói nên lời. Anh bồi hồi dang tay kéo cô vào lòng. Duy run rẩy khóc trên vai anh.

- Em xin lỗi, nhưng nếu không khóc, em chết vì vỡ tim mất. Bỗng dưng em thấy sợ khi sẽ vắng anh.

Biên pha trò:

- Nhưng em cứ nhè thế này tim anh cũng vỡ mất. Quậy như Phượng Duy mà cũng mít ướt sao? Thật khó tin nếu vai áo anh không bị ướt vì cơn mưa bất ngờ này.

Phượng Duy thốn thức trên vai Biên. Anh cũng không trêu cô nổi nữa. Hai người cứ đứng lặng thình trong tay nhau.

Mãi một lúc sau, Biên mới thì thào:

- Chờ anh về nghe Duy?

- Vâng em sẽ chờ.

- Một lát ba sẽ cho xe tới đón anh ra sân bay, em đi nhé? Anh sẽ giới thiệu em với ba. Lần làm tiệc chia tay anh đã không có em ở bên cạnh, lần này không được hụt nữa đâu. Anh muốn em tiễn anh.

Phượng Duy chớp mắt:

- Em đã hứa sẽ tiễn anh rồi mà.

- Nhưng anh vẫn muốn em hứa thêm lần nữa.

Duy dụi dằm hơn bao giờ hết:

- Em sẽ ra sân bay. Chỉ sợ em lại mít ướt nữa thì kỳ.

Biên cúi xuống làm tim Duy muốn rơi ra ngoài. Cô biết anh đang hôn lên tóc lên trán mình với những nụ hôn nhẹ như sương khói.

Anh giữ gương mặt cô trong hai tay:

- Hãy giữ gìn sự trong sáng cho tới khi anh về nghe Duy. Anh muốn nhớ tới em với tất cả hồn nhiên anh gặp ở em lần đầu. Giờ anh phải tới chào ông nội. Một tiếng nữa anh sẽ quay lại đón em.

Phượng Duy bịn rịn rời tay anh. Bước được vài ba bước anh trở lại:

- Không được biến mất đó cô nhớ thích đùa dai. Anh sẽ giận nếu vắng em.

Duy nghiêm trang:

- Có thích đùa cỡ nào em cũng không đùa trong trường hợp này. Trừ khi...

Biên nhú mày:

- Trừ phi thế nào?

Mặt cô đỏ bừng lên:

- Trừ phi em không thương anh.

Biên cười:

- Anh thích nghe em nói thế lắm.

Phượng Duy nhìn Biên chạy vội về phía chiếc xe đậu ngoài đầu ngõ. Cô đợi anh khuất trong xe mới đóng cánh cổng sắt nặng nề và khóa lại.

Vào nhà, cô dật dựa nắn trên giường như bị ốm. Biên chưa thật sự đi xa, nhưng sự thiếu vắng anh đã tràn đầy khiến cô không làm việc nổi.

Nằm một mình trong nỗi nhớ, cô đếm thời gian trôi để chờ tới lúc đi tiễn đưa. Mãi đến khi nghe bà Thảo hoảng hốt la lối ngoài sân, cô mới lồm cồm ngồi dậy chạy ra.

Bà Thảo quát vào mặt Duy :

- Cô Út Trầm đâu rồi mà cửa nẻo toang hoát thế kia?

Duy gật mình nhìn ra ngoài. Hai cánh cổng sắt nặng nề do chính tay cô vừa đóng và khoá cách đây không lâu giờ đã mở toang

Sao lại thế nhỉ?

Bà Nhu trong nhà cũng hốt hải bước ra.

- Nó đâu mất thật rồi. trời ơi ! phải đi tìm nhanh. Để cô Út lạc như lần trước thì chết.

Lan Khuê nhìn chằm chằm Duy:

- Ai mở cổng mà không chịu khoá nhỉ?

Duy chưa kịp trả lời bà Thảo đã gắt:

- Lo đi tìm đi ở đó mà tra với hỏi.

Phượng Duy hoang man túa ra đường. Cô đi vòng trong xóm vẫn không thấy Út Trầm đâu. Chạy tới nhà Trung cô vừa thở vừa gọi nó.

Thằng lớp trưởng của Duy đang xà lỏn áo thun vội chạy ra. Duy nói một hơi :

- Trung làm ơn đi tìm cô Út phụ Duy. Cỗ biển đâu mất rồi Duy lo quá.

Trung trấn an:

- Không có gì phải lo. Cô Út loanh quanh mấy con hẻm gần đây thôi. Để Trung nhờ cả thằng Hoàng, thằng Ân nữa.

Duy gật đầu. Cô nhìn đồng hồ và trở về. Vừa vào tới cổng bà Nhu đã hỏi:

- Cô Út đâu?

- Con chưa tìm ra.

-Vậy mà đã về.

Phượng Duy ập ứng :

- Tối giờ con đi tiễn anh Biên rồi ạ.

Bà Nhu giận dữ:

- Tiễn thẳng Biên với tìm cô Út, chuyện nào quan trọng hơn? Nhờ xe... cán cô mà chết tươi thì sao? Hứ ! nó điên khùng có hiểu biết gì đâu chứ.

Duy thoát rùng mình vì những lời của nội. Tất tả dắt xe đạp ra, Cô đạp vòng vòng, vừa đạp cô vừa hú ba hồn chín vía cô mình, rồi tất tả quay về nhà xem sao.

Chẳng biết bà Thảo và Lan Khuê tìm cô Út ở đâu mà trên sân chỉ thấy mỗi bà Nhu.

Bà lập cập quát khi thấy Duy:

- Chưa tìm ra cô Út mà thì mà đừng về nhà. Lần trước cũng mà quên đóng cổng lần này cũng thế, nghĩa là sao?

Duy oan ức:

- Không phải con.

- Vậy thì ai? Ai đi ra với thẳng Biên hả?

Phượng Duy vuốt mặt rồi lầm lũi dắt xe ra trong khi bà Nhu vật vả khóc:

- Con với cái. Nó làm khổ tôi tới chừng nào hả trời?

Duy gặp Trung ở cuối ngõ, nó nghiêm trọng:

- Bọn trẻ con nói thấy cô Út đi với mấy thanh niên lạ. Tụi nó bảo những người này hay vào tuốt trong khu nhà nhà máy để chích. Duy với Trung vào đó thử xem.

Nghe như thế, Phượng Duy hết hồn. Cô tuyệt vọng nhìn đồng hồ rồi đạp xe theo Trung. Giờ này đã trễ để tiễn Biên. Chắc anh đang giận và rất buồn cô. Nhưng có lẽ bà nội sẽ giải thích và anh sẽ hiểu.

Tạm yên tâm với lập luận đó, Duy và Trung đạp xe vào khu nhà máy đã bỏ hoang gần một năm nay.

Vừa tới nơi, cô đã phát hoảng bởi vẻ vắng vẻ của nó.

Duy sờn tóc gáy:

- Ghê thế này, cô Út không vào đâu.

Trung chếp miệng:

-Thì cứ tìm đã.

Dứt lời, nó ngoác mồm gọi. Duy cũng gọi theo. Cả hai dựng xe cạnh bờ tường và dò dẫm bước từng bước.

Trời bắt đầu tối, ngay lúc ấy, Duy nghe có tiếng khóc ì ì rất quen thuộc. Cô chạy bổ về phía trước và chết sững khi thấy cô Trầm đang ngồi ở gốc của một hành lang dài hun hút. Điều làm cô choáng là cô Trầm ngồi co ro hai tay khoanh quanh gối, đầu gục xuống.

Trung vội vàng quay đi khi nhìn thấy thế. Phượng Duy bật khóc, cô cảm nhận được điều khủng khiếp gì đã xảy ra với cô Trầm.

Khinh hoàng Duy ngồi bệt xuống kế bên cô Út. Trung nhặt cái váy ngủ dài bằng vải màu sẫm bác Thảo may hàng loạt cho cô mặc thay về phía Duy.

Giọng nó lạc hẳn đi:

- Mình cần đưa cô Út về ngay.

Phượng Duy vừa khóc vừa mặc áo vào cho cô mình bằng đôi tay run rẩy.

Thấy Trung bước về phía mình cô Trầm ré lên sợ hãi. Duy vội ôm cô dìu từng bước ra chỗ dựng xe đạp, cô buốt thắt cả tim theo từng nhịp run của cô Út.

Duy chở Trầm phía trước, cô lọng cọng ôm siết lấy eo Duy như sợ té, như mong được cô che chở.

Trung đạp xe kế bên, nó vốn trầm tĩnh vậy mà thỉnh thoảng lại chửi:

- Đồ khốn nạn ! Nhất định phải báo công an để họ tìm ra bọn khốn nạn đó.

Duy cũng nghĩ thế. Cô nặng nề với từng vòng bánh xe quay và nặng nề với những gì vừa xảy ra với cô Út.

Trong một thoáng Phượng Duy quên mất Biên, quên rằng giờ này anh đang ở sân bay và đang rất buồn giận cô.

Trần Thị Bảo Châu

Lời của gió

Chương 11

Biên vươn vai đứng dậy. Anh đưa tay làm vài động tác thể dục rồi lại trở lại ngồi trước máy tính.

Anh làm việc ở đây đã hơn ba tháng từ ngày trở về VN. Trong thời gian bốn năm anh đi du học, ở nhà ba anh đã xây dựng được một công ty phần mềm. Bây giờ anh được giao quản lý một bộ phận trong công ty. Với nhiệt tình của tuổi trẻ, kiêu hãnh của tánh tình, Biên đang muốn chứng tỏ bản lĩnh của mình. Anh làm việc quên cả giờ giấc, ăn uống thất thường và ngủ nghê tùy tiện.

Tuy thuê căn gác ấy nhưng Biên thỉnh thoảng vẫn ngủ lại trong công ty. Ở đây anh có một phòng làm việc riêng với khá đầy đủ tiện nghi Tuy nhiên nó không thể là nơi ấm cúng để người ta ẩn thân sau một ngày vất vả. Biên vẫn thèm một mái nhà. Căn gác có vòm vữa sổ tít trên cao đó cũng không còn là mái nhà đúng theo suy nghĩ của Biên, nên anh cũng hời hợt với nó . Người xưa không còn, cảnh cũ cũng vô hồn, vô duyên. Biên bám vào căn gác nhỏ như bám vào hy vọng ngày nào đó Phượng Duy sẽ quay về. Dù biết hy vọng ấy hết sức mong manh, Biên vẫn không nguôi hy vọng.

Tập trung làm cho dứt công việc còn lại, Biên đi ăn trưa. Khác với thời sinh viên, phải ăn cơm tháng, Biên bây giờ ăn cơm quán. Phải nói là cơm nhà hàng mới đúng. Ở thành phố bây giờ có nhiều nhà hàng phục vụ cơm trưa cho công nhân viên chức. Anh thích bầu không khí ở đây hơn ở nhà Lan Khuê Bởi vậy dù trả tiền thuê nhà và cả tiền cơm, nhưng anh không ăn. Phần tiền cơm Biên đề nghị bà Thảo mua thêm thức ăn riêng cho bà Nhu. So với bốn năm trước, bà ốm đi nhiều. Suốt ngày bà quanh quẩn trong ngôi nhà vắng tanh với vẻ trông ngóng rất tội.

Bà Thảo từng kể lể:

- Nội con Khuê lẫn rồi. Sau khi cô Út Trâm chết bà suy sụp một phần, rồi con Duy bỏ đi, bà suy sụp hẳn. Hừ ! cái số cụ khổ về già khiến bác cũng khó theo, chỉ mẹ con Phượng Duy là sướng.

Biên thờ dài, chẳng biết Duy sướng ở điểm nào. Anh không tiện hỏi thật cặn kẽ thật chi tiết về Phượng Duy. Chỉ biết cô đang sống với bà Hiệp và một đứa con không cha. Chính vì đứa bé này mà Duy rời khỏi đây và đã khiến cụ Nhu quy hẳn.

Rất nhiều đêm trằn trọc, Biên bật cười khan khi nhớ lại hồi đó. Anh luôn tin Phượng Duy hồn nhiên trong trắng chứ không vừa ranh vừa quý như Khuê . Anh tôn thờ cô đến mức ở phút chia tay anh chỉ dám ôm và hôn lên vầng trán bướng ấy rồi hẹn ngày về.

Thế đấy, thánh nữ của Biên đã có con, Và đứa con ấy không có nổi một ông bố mới kinh khủng chứ.

Ngay ngày chia tay Phượng Duy đã cho anh leo cây, cô đã đùa cợt trên sự thành thật của Biên. Cô đã làm anh đau đớn suốt ba năm dài thế kia, vậy sao Biên còn mong có ngày trùng lại gặp lại?

Thú thật anh không lý giải được những mâu thuẫn trong hồn mình.

Biên chợt nhớ một bài thơ anh đọc qua mạng internet cách đây không lâu :

Anh lại về giữa mùa thu phố cũ?

Lá me xanh ngan ngát phủ con đường

Ô cửa sổ nốt nhà nào rơi xuống

Âm thanh buồn hiêu hắt đập trên vai

Cổng rào xưa dây leo tím phủ đầy

Trong ký ức tiếng em cười đâu đấy

Đàn sẻ nhỏ mắt tròn xoe thức dậy

Hỏi thăm anh màu áo củ náy đâu?

Chạy đuổi theo danh vọng mệt nhoài

Những được mất rồi chỉ là khái niệm

Anh tìm lai thưở học trò mực tím

Thiên đường xưa theo mây trắng bay đi

*Phố thênh thang xanh tựa chiếc ô xoè
Con sẻ ngậm sợi nắng vàng bay mất
Em cùng khuất tựa tháng ngày xa lắc
Anh nhặt giùm mình chút quạnh hiu rơi*

Bài thơ buồn nhẹ những sâu lắng ấy không hiểu sao cứ đeo đẳng tâm trí anh. Có lẽ tác giả của bài thơ đã nói lên đúng tâm trạng của Biên chăng?
Con sẻ nhớ Phượng Duy... tháng ngày xa lắc... chỉ còn lại anh và một nỗi quạnh hiu.

Biên băng qua đường vào nhà hàng M. ngồi xuống chỗ quen, anh chờ người phục vụ. Ngay lúc ấy anh có cảm giác có ai nhìn mình.

Đó là một thanh niên nhỏ tuổi hơn anh. Anh ta đang dùng bữa với vài ba người khác và gật đầu chào khi thấy anh ngó sang.

Ai thế nhỉ? Biên nhớ không ra dù anh ta trông khá quen. Lịch sự Biên khẽ gật đầu đáp lễ với một dấu hỏi to đùng quanh xung quanh.

Chiếc điện thoại di động reo trong túi. Biên thư thả nghe.

Bên kia, giọng Lan Khuê trách móc:

- Hôm nay đám giỗ cô Út mà anh không về, nội có vẻ buồn đó.

Biên ngớ mặt ra:

- Chết ! anh quên .

Khue lại tiếp tục trách:

- Phái chi anh về nhà thường xuyên hơn, chắc anh đã nhớ. Phái chi anh cho em số di động này, em đã nhắc anh rồi. Làm chức lớn như anh, em muốn... liên hệ cũng khó. Hễ điện tới công ty thì người ta tra hỏi là ai, tìm anh làm gì, em năn nỉ muốn gãy lưỡi mới có số phone này đây.

Biên nhỏ nhẹ cho qua chuyện:

- Anh xin lỗi.

- Vậy bây giờ anh về đi. Em có chuyện vui lắm.

- Chà ! hơi bị khó đây...

Lan Khuê kêu lên:

- Sao lại khó? Đã hết giờ làm việc rồi mà

Biên âm ự:

- Anh đang ăn cơm với khách hàng. Chiều anh sẽ về. Khuê xin lỗi nội hộ anh nhé.

Khuê thở dài:

- Đành vậy thôi, anh ăn cơm ngon nhé.

Biên cất điện thoại phần cơm của anh đã được dọn lên nhưng Biên biết mình không thể ăn ngon như lời Khuê vừa chúc.

Người thanh niên và nhóm bạn đã rời nhà hàng tự lúc nào. Lúc này Biên chợt nhớ dường như cậu ta là bạn của Lan Khuê và Phượng Duy, song tên gì Biên đã quên khuấy.

Bốn năm, một khoảng thời gian khá dài với người trẻ tuổi như anh. Biên quên những ai anh đã gặp thoáng qua cũng là lẽ thường tình.

Tạm bằng lòng với lời tự bào chữa cho sự vô tâm của mình, Biên bắt đầu buổi cơm trưa và trở về phòng làm việc bốn bề bích kín với màn điều hoà va ánh đèn néon suốt ngày.

Điện thoại trên bàn lại reo. Biên nghe giọng ông Liêm thật rõ.

- Ba cần bàn thêm với con về vấn đề lắp ráp máy tình xách tay.

Biên nói:

- Vâng, con nghe đây.

Ông Liêm cao giọng giảng dạy một hơi hơn mười phút. Biên chỉ nghe và không nói lời nào. Anh chỉ giỏi chuyện môn còn mua bán kinh doanh thì chưa có kinh nghiệm gì. Bởi vậy anh cần nghe những đóng góp của những người từng trải như ba mình.

Sau khi nói xong chuyện làm ăn, ông bỗng chuyển đề tài bất ngờ.

- Cháu nội bà cụ Nhu đã tốt nghiệp đại học phải không?

Biên nhú mày:

- Vâng.

- Trước đây con có ý muốn ba tìm hộ con bé một công việc, nhưng sau khi con đi học ba chờ mà không thấy nó ghé. Mới vừa rồi bác Thảo có tới nhờ ba, nghĩ tới con, ba đã nhận lời.

Biên ngập ngừng:

- Vậy cũng tốt. Nhưng người trước kia con nhờ vả là người cháu khác của bà Nhu.

- Thế con bé ấy bây giờ đâu?

Biên ngậm ngùi:

- Con không biết. chúng con mất liên lạc mấy năm rồi.

Ông Liêm có vẻ băn khoăn:

- Này ! Giữa con và con bé ấy đã xảy ra chuyện gì à?

Biên bối rối:

- Sao ba lại hỏi vậy?

Ông Liêm thở dài:

- Ba nhớ tới mẹ con ngày xưa. Khi trẻ, người ta hay đơn giản mọi vấn đề mà không khi nào nghĩ về già, chính là những vấn đề tưởng là đơn giản ấy lại khiến mình đau khổ khôn nguôi. Ba muốn nhắc con phải cẩn trọng trong tình cảm để không phải hối tiếc cả đời.

Biên nói:

- Vâng, con hiểu ạ.

Anh nhẹ nhàng gác máy. Lòng suy nghĩ chẳng hiểu bà Thảo nói gì với ba mình. Thì ra Lan Khuê đã được ba mình nhận vào làm việc, Khuê tốt nghiệp đại học, cô đủ tiêu chuẩn tối thiểu để làm việc ở đây. Nhưng tự nhiên Biên thấy khó chịu khi biết bà Thảo đã lợi dụng anh để xin việc cho Lan Khuê.

Hồi đó, Biên đã hứa như đinh đóng cột với bà Nhu là sẽ đưa Phương Duy vào công ty của ba mình. Việc ấy đã không thành chắc hẳn bà Thảo biết chuyện này, bà đã lập lờ khiến ba anh lầm tưởng cô gái anh từng quan tâm là Lan Khuê Ông lầm cũng phải vì cách đây bốn năm, khi làm tiệc chia tay, rồi tiễn anh ở sân bay, cũng chỉ mỗi Lan Khuê , Phương Duy như cái dấu lặng trong bản tình ca, cô hiện diện trong anh nhưng không ai thấy. Cô cho anh leo cây cũng chả ai hay.

Nhưng tất cả đã qua và đã xa rồi. Anh phải quên dần đôi khi quên hơn nhớ rất nhiều.

Có tiếng gõ cửa. Biên máy móc:

- Mời vào !

Một nhân viên chìa trước bàn anh một xấp giấy:

- Đây là bảng báo giá linh kiện máy tính của các hàng ở Phố vi tính. Anh tham khảo ạ.

Biên gật đầu, anh kiểm tra lại mục lục toàn bộ linh kiện công ty vừa thầu vào VN rồi bảo:

- Sáng sớm mai tung bảng giá của mình ra . Nhất định sẽ trúng lớn.

- Dạ.

Đợi người nhân viên ra khỏi, Biên lại dán mắt vào máy. Anh đang thiết kế một phần mềm hỗ trợ cho việc tổ chức của chính công ty của ba mình và tấy tâm đắc với nó.

Buổi chiều ra về, Biên ghé chợ mua hoa trái cây. Bối cô Trâm, anh vẫn có một tình cảm, nên anh muốn biểu lộ thương cảm của mình vào ngày giỗ của cô.

Ra mở cửa cho Biên, Lan Khuê cười tươi roi rói, cô giăng lấy hoa từ giỏ xe của anh.

- Chắc cô Trâm phải ngậm cười nơi chín suối.

Biên nhếch mép. Anh đợi Khuê xếp mọi thứ lên bàn thờ rồi mới đốt nhang.

Giọng Lan Khuê chột trầm hẳn:

- Hồi sáng Phượng Duy có về.

Tim Biên như thắt lại, anh vờ hờ hững:

- Thế à?

- Duy gọi lời thăm anh.

Biên chua chát:

- Chỉ vậy thôi sao? anh hơi ngạc nhiên vì thăm hỏi kiểu này không phải thói quen của Duy.

Khuê cười cười:

- Anh hiểu con bé nhỉ? Đúng là Duy không nói gì dù biết anh đã về và ở đây. Con bé vô tâm đến mức khó chấp nhận. Anh đã rất tốt với nó và chẳng được gì ngoài sự bạc bẽo.

Biên lãng đi:

- Bà nội đâu?

- Nằm trong phòng Phượng Duy lại khiến nội lên máu. Khổ ghê !

Rồi Lan Khuê tíu tíu khoe:

- Em sắp đi làm rồi.

- Anh có nghe ba anh nói

- Thế là mình là đồng nghiệp. Thích ghê.

Biên nghĩ tới Duy, anh mặc kệ Lan Khuê huyền thuyên gì đó bên tai. Chỉ đợi Khuê ngừng lại để thở là Biên hỏi ngay:

- Đạo này Duy thế nào hả Khuê?

Mặt cô xù xuống:

- Thế nào là sao? em không hiểu?

Biên điềm tĩnh:

- Công việc? cuộc sống riêng? đã ổn định chưa hay vẫn...

Khuê cướp lời anh:

- Vẫn phát phơ trước gió phải không?

Biên gượng cười:

- Anh chào thua cách dùng từ của em.

Lan Khuê hiu hiu tự đắc:

- Em là nhà văn mà. Phượng Duy hâm hạnh lắm mới là nhân vật của em đó.

- Em vẫn còn viết à?

Khuê ra vẻ nhà văn hơn:

- Làm sao bỏ được khi Nguyễn Du đã bảo:

"Đã mang lấy nghiệp vào thân

Cũng đừng trách lẫn trời gần trời xa"

Dẫu đang nôn nóng muốn biết tin tức của Duy, Biên vẫn phải tử tốn hỏi:

- Em đã viết thế nào về nhân vật Duy?

Lan Khuê khinh khinh mặt:

- Đó là một cô gái luôn thích chơi trội hơn người. Cô ta đã thất bại vì cuộc chơi dài ấy, với kết quả là một đứa con rơi đã ra đời.

Biên nói:

- Dường như chơi trội không phải tính cách của Phượng Duy?

Khuê phản ứng:

- Dám nuôi... à không dám có một đứa con ở tuổi mười tám, không phải chơi trội là gì? Nhân vật của em yêu cuồng sống vội và dĩ nhiên còn một kết thúc bi thảm.

Biên so vai:

- Nhân vật ấy là do em tưởng tượng chứ không phải là Phượng Duy. Cô ấy không chơi trội, yêu cuồng, sống vội.

- Và cả không có một đứa con chớ gì? Em biết anh không tin em nhưng hãy đợi đấy.

Vừa nói Lan Khuê vừa đi về phía phòng bà Nhu . Lấy ra một quyển album, cô đưa cho Biên với vẻ thách thức:

- Anh xem đi. Duy vừa mang tới khoe bà Nội hồi sáng. Hừ ! nó muốn nội chết sớm hay sao ấy.

Biên mở ra xem. Đó là những bức hình chụp một đứa bé gái khoảng ba tuổi rất xinh gái. Có nhiều hình chụp mỗi mình đứa nhỏ rồi có hình chụp chung với nó, Duy, bà Hiệp.

Tim anh xao động khi thấy Duy . Cô hơi khác xưa với mái tóc ngang vai, nụ cười đượm một chút phiền muộn chớ không vô tư như ngày nào.

Giọng Lan Khuê vang lên:

- Anh phát biểu cảm tưởng đi.

Biên vẫn không rời mắt khỏi gương mặt Duy:

- Đây là những bức ảnh đẹp

Khuê mỉa mai:

- Và dễ làm người ta xúc động nữa chứ

Biên thản nhiên:

- Đúng vậy

Lan Khuê nhấn mạnh:

- Con bé giống Phượng Duy như đúc.

Biên ngắm nghía tấm hình đứa nhỏ đang cười:

- Nó cũng có nhiều nét giống em nữa.

Lan Khuê khựng lại:

- Hồng dám đâu !

Rồi cô cáu lên:

- Em không thích đùa như vậy.

Biên nói:

- Anh đâu có đùa, cùng họ hàng có những nét giống nhau là thường tình mà.

- Nhưng anh ngụ ý gì khi nói thế?

Biên nhếch môi:

- Em đa cảm quá. Anh thấy sao nói vậy chứ chả có ngụ ý gì hết.

Để quyển album lên bàn, Biên khô khan:

- Anh lên gác đây.

Rồi không cần quan tâm xem Lan Khuê nói gì, anh bước vội lên cầu thang. Dường như Khuê có gọi anh, nhưng Biên vờ không nghe. Cài chốt cửa lại, anh rút vào cũi riêng. Một cũi riêng cô đơn buồn bã.

Còn có gì để anh nhớ về Phượng Duy nữa không nhỉ? Sự thật đã rành rành ra đó. Phượng Duy cười bên đứa bé của mình. Hai mẹ con đều trẻ con như nhau, trông như hai chị em. Hôm trước, Khuê có kể Duy bắt con mình gọi bà Hiệp là mẹ, gọi mình là chị để che mắt thế gian. Thực hư chưa biết thế nào, Nhưng những tấm ảnh được chụp rất đẹp ấy đã nói lên tất cả. Đã tới lúc Biên quên hẳn Phượng Duy rồi.

Cái chuông gió anh vừa mua khi về SG lại leng keng. Âm thanh của nó không hay bằng âm thanh của cái cũ. Biên bật cười vì nhận xét đầy chất hoài cảm của mình. Câu thơ cũ lại vang lên trong tâm trí anh.

"Ô cửa sổ nốt nhạc nào rơi xuống

Âm thanh buồn hiu hắt đậu trên vai... "

Biên nhìn xuống khu vườn lâm thâm tối và thấy bà Nhu đang thơ thẩn bên gốc khế già. Cái dáng ốm yếu của bà trông tội nghiệp làm sao.

Lòng chột đầy bất nhẫn, Biên trở xuống và ra ghế đá ngồi với bà.

Bà Nhu như hoạt bát hẳn lên:

- Nghe Lan Khuê nói cháu mua hoa và trái cây cho cô Trâm. Bà cảm ơn.

Biên nhỏ nhẹ:

- Cháu vẫn xem cô Trâm như cô của mình.

Bà Nhu thở dài:

- Trước kia bà vẫn sợ, mình chết, rồi không biết cô Trâm sẽ như thế nào, giờ lại nghĩ chả biết linh hồn nó đã siêu thoát chưa. Tội nghiệp sống như nó đã là tội, nhưng chết như nó lại càng tội hơn.

Biên quan tâm:

- Cháu nghe cô Út mất nhưng không hiểu vì bệnh gì?

Bà Nhu lặng thinh, một lát sau mới nói:

- Nó bị cảm lạnh mà đâu có ai hay.

Rồi bà trở sang chuyện khác:

- Ba cháu nhận Lan Khuê vào công ty khiến bà vui lắm. Tất cả cũng nhờ cháu.

Biên buột miệng:

- Không biết Phượng Duy bây giờ sống thế nào hả nội?

Bà Nhu ngập ngừng:

- Cũng tạp ỏn. Nghe đâu nó với bạn bè làm ăn, buôn bán đĩa mềm, đĩa cứng gì đó bà không rành. Dù có được như vậy cũng nhờ cháu... hồi đó đã dạy vi tính cho nó.

Biên nhíu mày :

- Duy làm ở đâu hả nội?

- Bà không biết. Cháu hỏi làm gì? quên nó đi.

Biên nói:

- Công ty của ba cháu có thể nhận Duy vào làm. Cháu muốn...

- Chắc Duy không bỏ tụi bạn đâu. Thấy kệ nó đừng nghĩ tới nó nữa.

Bà Nhu ngập ngừng như muốn nói thêm gì đó, nhưng rồi lại thôi. Biên cũng không hiểu sao mình nói thế, khi lúc này đứng ngay ô cửa sổ, anh đã tự nhủ phải quên Duy.

Thật ra, giữa anh và cô đã có gì sâu đậm đâu? ngay cả một lời yêu cũng còn lấp lửng. Duy đã xem anh như trò đùa. Ngày đó lúc nào quanh Phương Duy lại vắng bọn con trai. Lẽ ra Biên đừng nên tự cao lẫn chủ quan khi cho rằng trong đám tép riu ấy anh là cây đĩnh làm nghiêng ngả cả chị lẫn em. Lẽ ra anh phải hiểu là Phượng Duy vờ vĩnh với anh vì muốn Lan Khuê phải ghen tức.

Con gái là thế đó, nhưng anh vẫn không sao ghét Duy để yêu Khuê?

Trần Thị Bảo Châu

Lời của gió

Chương 12

Đọc bản giá xong Trung cau có nói :

- Chắc mình xập tiệm vì mấy công ty đại hạ giá này quá. Họ nhiều vốn bán phá giá thế này làm sao mình chịu nổi.

Hoàng cay cú :

- Nhỏ Khuê mới được nhận vào công ty Thanh Liêm đó, nó sẽ nuốt chửng bọn bình mất.

Tú Nhi chua lét:

- Răng mấy ôn lại sợ con Khuê nó mần công chớ có mần chủ mô mà nuốt mình?

Trung nhún vai:

- Ai thèm sợ nó nhưng công ty Thanh Liêm mới đáng gờm. Thiếu gia của họ vừa du học về đã thấy khác trước ngay.

Phượng Duy chớp mắt, cô thừa hiểu Trung muốn ám chỉ ai. Dù đã khẳng định Biên là một giấc mơ, đã tan biến cách đây bốn năm, anh không còn quan hệ gì với mình, nhưng cô vẫn xôn xao khi nghe nhắc tới anh.

Giọng Hoàng đầy tự tin:

- Họ có mặt mạnh của họ, mình phải né để khai thác mặt mạnh của mình. Rồi cũng sống được thôi.

Dứt lời, Hoàng bước ra cửa hàng đón khách. Phượng Duy làm thỉnh cảm cúi phân loại đĩa CD, cô đếm số lượng bỏ vào bao để Trung và Tú Nhi đi bỏ mỗi.

Đợi Nhi đi rồi Trung mới nói:

- Thỉnh thoảng Trung vẫn gặp anh Biên, Nhưng chắc anh ta không nhớ Trung là ai.

Duy hờ hững:

- Trung nói với mình điều đó làm gì?

Trung nheo nheo mắt:

- Để xem nếu Duy thích, mình sẽ đưa Duy đi gặp Biên, Trưa nào anh cũng ăn ở quán M. Chỗ ấy khá lý tưởng để hò hẹn.

Phượng Duy dẫn chồng đĩa xuống mặt tủ kính

- Duy không thích.

Trung ung dung hát:

- Thôi em đừng dối lòng, dù sao chẳng nữa cũng nhớ đến tình đôi ta.

- Mình nhớ nhưng người ta không, cũng chả ăn thua . Tốt hơn đừng khuấy động quá khứ .

- Một suy nghĩ bi quan yếm thế, đâu phải tính cách của Phượng Duy?

Duy thở dài, cô trầm ngâm thú thật:

- Nhớ tới Biên, Duy lại bị cô Út ám ảnh. Nếu chiều đó mình đừng để tình cảm chi phối đến mức quên khoá cổng, cô Út đã không bỏ đi lang thang và mọi chuyện đã không xảy ra. Mình chưa bao giờ tha thứ cho bản thân, trước đây, bây giờ và mãi mãi về sau cũng thế. Bởi vậy Trung đừng nhắc tới Biên, hãy để Duy thanh thản.

Trung kêu lên:

- Tại sao Duy lại tự kết tội mình như thế?

Duy rùn vai :

- Mọi người đều kết tội Duy như thế mà.

- Chắc gì họ đúng? người ta đã từng đổ lỗi cho người đã từng phạm lỗi đó, cho dù lần này họ không hề...

Duy cười buồn:

- Tiếc thay, chỉ Trung nghĩ như vậy.

Trung đứng lên:

- Máy giờ Duy về?

- Hôm nay mẹ mình đón bé Búp, máy giờ mình về cũng được hết.

- Vậy Duy phụ Hoàng nhé, Trung đi đây.

Leo lên chiếc 79 cà tàng, Trung đánh mấy vòng tới các mối quen bỏ đủ số đĩa rồi... đáp lại quán M. nơi Trung vẫn thường ghé ăn trưa.

Cũng như mọi khi, anh vừa ăn vừa trao đổi thông tin với những người cần

những phần mềm đặc biệt về trang trí nội thất.

Quán ăn này là nơi để Trung giao dịch và anh vẫn có thêm khách hàng mới ở đây.

Là một người khá bươn chải, anh vừa học đại học vừa phụ bán linh kiện máy tính cho ông chú ruột. Việc làm ăn thuận buồm xuôi gió. Trung kéo thêm Duy vào rồi sau đó tới Hoàng, rồi Tú Nhi.

Bây giờ đã tốt nghiệp đại học anh Nhi và Hoàng không đi làm cho công ty nào đó như Lan Khuê mà bám trụ . Ở chỗ người ta quen gọi là "phố vi tính"

Chú anh nhường lại cửa hàng vốn mấy chục triệu cho cháu làm ông chủ nhỏ. Trung vốn nhạy bén nên thấy xa trông rộng. Tương lai thị trường công nghệ thông tin rất lớn, dĩ nhiên tính chất cạnh sẽ rất khốc liệt. Ít vốn như anh phải chuyển sang kinh doanh phần mềm. Với uy tín để lại của ông chú, cửa hàng của Trung luôn luôn đông khách. Anh đang mơ ước ngày nào đó sẽ thành lập công ty công nghệ tự động hoá robo như chú mình hiện nay . Ước mơ này Trung chỉ thổ lộ cùng Phượng Duy . Con nhỏ luôn ủng hộ anh, nên Trung tin mình sẽ đạt được niềm mơ ước đó.

Nhắc tới Phượng Duy Trung lại bồn chồn. Tình bạn giữa hai người nếu tính từ khi học chung từ lớp sáu tới bây giờ, đã hơn mười năm. Đó là tình bạn đẹp, Trung khao khát nó biến thành thứ tình cảm khác, nhưng Duy thì không. Trái tim cô đã có chủ, anh chưa đủ mạnh để đánh bật gã ấy ra khỏi tâm trí Duy.

Mà tình yêu mới rất rối làm sao ! Biên và Duy bật tình nhau đặng đặng bốn năm ròng, Duy bởi biết bao nhiêu biến cố với đời nhưng vẫn không quên anh ta.

Cánh cổng khép vào trái tim Duy như vĩnh viễn khép lại sau cái chết tức tưởi của cô Trâm. Duy luôn dày vò mình, và cô không đủ can đảm để yêu lần nữa. Tất cả lòng yêu thương cô dồn hết cho bé Búp. Trong cứ như cái

bóng bên cô, không hơn không kém.

Người khách cuối cùng vừa đứng lên, Trung nhìn đồng hồ. Anh định về thì thấy Biên bước tới.

Biên mỉm cười thay lời chào:

- Trông cậu quen lắm.

Trung thẳng thắn :

- Vâng, chúng ta đã từng gặp nhau ở nhà Lan Khuê nhiều năm trước đây.

Mắt Biên sáng lên:

- Nhưng cậu thân với Phượng Duy hơn. À ! tôi nhớ rồi cậu hay chở Duy đi học mỗi ngày. Cậu bây giờ khác trước nhiều nên thấy quen tôi vẫn nhận không ra.

- Vâng anh nhớ đúng nhưng hơi chậm.

- Cậu không vội chứ?

- Không, mời anh tự nhiên.

Biên cười mở :

- Cà phê nhé?

Trung nhè nhẹ gật đầu, khác với bốn năm trước đang là một học sinh trung học, hôm nay Trung thấy mình cũng ngang cơ với Biên. Anh cũng là ông chủ như ai.

Biên hỏi:

- Cậu ở phố vi tính à?

- Vâng.

- Cả Phượng Duy chứ?

- Vâng, Duy và hai người bạn khác cùng lớp thời phổ thông.

Biên ngập ngừng:

- Duy thế nào rồi?

Trung nhát gừng:

- Vẫn khoẻ

- Lâu quá rồi chắc cô ấy đã quên tôi.

Trung nhếch môi:

- Anh nghĩ vậy à?

Biên dò dẫm :

- Tôi cho rằng Biên không phải tuýp phụ nữ vừa ru con vừa nhớ về một người nào đó .Trong những người cô ấy từng đùa vui trong quá khứ.

Trung nghếch mặt ra:

- Cái gì ru con, anh nói về Duy hay về ai vậy?

Biên im lặng. Nhấp một ngụm cà phê anh bảo:

- Ngày đó tôi tin là rất hiểu Duy, giữa chúng tôi có những kỷ niệm đẹp, hai đứa hứa hẹn sẽ chờ nhau, Chỉ hứa hẹn mà không nghĩ thời gian sẽ xoá mờ tất cả.

Giọng Biên chột chua cay:

- Cũng có thể chỉ riêng tôi không nghĩ điều đó, còn Phượng Duy thì đã nghĩ rất khác. Cô ấy biết rõ là đang đùa với một kẻ sắp đi xa, trò đùa ấy sẽ lên đỉnh cao khi Duy cho tôi leo cây ở phút chót. Cho tới bây giờ đã bốn năm, tôi vẫn chưa thể quên cảm giác hụt hẫng, tuyệt vọng đó. Tôi vẫn muốn gặp Duy để hỏi xem cô ấy đã hứa, đã thề nhưng lại vội phá hỏng lời thề còn mới nguyên. Sao Phượng Duy đành đoạn không tiến đưa khi chính hành động ấy là để bày tỏ tình cảm cô bé dành cho tôi?

Trung ngạc nhiên:

- Ủa anh thật không biết lý do à?

Biên bực bội:

- Tôi hỏi Lan Khuê chỉ ởm ờ bảo Duy bận việc riêng rất quan trọng. Khi tới xứ người tôi viết liên tiếp ba lá thư, nhưng không hề được hồi âm. Và tôi hiểu tất cả những gì Duy đối với tôi đều dối trá.

Trung cười mỉa mai:

- Đúng là chỉ Lan Khuê mới đủ độc ác để trả lời một câu hỏi khiến có người phải uất ức suốt đời như thế?

- Chẳng lẽ Khuê nói dối?

- Con nhỏ không nói dối nhưng còn hơn là nói dối. Lan Khuê cố tình gây mâu thuẫn giữa anh và Duy bằng kiểu lấp lửng ấy. Còn những lá thư chắc cũng rơi vào tay nó rồi.

Biên nuốt nghẹn xuống:

- Nhưng thật ra Duy đã bận công việc quan trọng gì?

Trung xa xôi:

- Tôi còn nhớ rất rõ, anh đi ngày hai mươi tháng tám, cách đây đúng bốn năm. Đúng chớ?

Biên nhú mày:

- Đúng rồi nhưng tại sao...

Trung xoay tách cà phê, giọng dài ra như trêu chọc:

- Vào thời điểm ấy, Duy đang ở cạnh tôi...

Mặt Biên đỏ bừng lên giận dữ, nhưng anh đã kềm chế và buột miệng:

- Thế à

Trung xoay cái ly cà phê trong tay:

- Và tụi tôi đang làm một việc quan trọng là đi tìm cô Út.

Biên trợn mắt:

- Cô Út đi lạc à?

Trung chép miệng:

- Ngay thời điểm lẽ ra Duy phải ra sân bay tiễn anh, đúng là trùng hợp phải không?

Biên lầm bầm:

- Tại sao cô Trầm ra ngoài được?

Trung gật gù:

- Một câu hỏi rất hay . Khổ nỗi đấy lại là lỗi của Phượng Duy . Bác Thảo và Lan Khuê nhất định cho rằng tại Duy không khoá cửa sau khi đưa anh về bên nội.

Biên thảng thốt:

- Vô lý. Duy đã khoá cửa, tôi đảm bảo trăm phần trăm là thế.

Trung ngạc nhiên:

- Sao anh dám chắc dữ vậy?

Biên quả quyết:

- Tôi có quay lại khi ra tới đầu ngõ, nhưng vì thấy cửa khoá nên tôi không gọi Duy nữa.

Trung kêu lên:

- Thật vậy sao? Vậy mà bấy lâu nay Duy cứ tưởng mình là người lơ đễnh. Đúng là số con nhỏ mắc oan. Duy bị dẫn vật về chuyện này dữ dội lắm.

Con nhỏ luôn nghĩ mình gây ra cái chết của cô Út.

Im lặng một lát Duy nói tiếp:

- Chắc chắc sau đó có người mở cổng mà không khoá lại.

Trung cao giọng:

- Người đó không phải Duy, con nhỏ nói thế, nhưng đâu ai chịu tin. Bác Thảo nhất định đổ lỗi cho Duy và bắt con nhỏ đi tìm bằng được cô Út, dù biết Duy đã có hẹn với anh. Con bé chạy tới nhà tôi. Phải khá lâu chúng tôi mới tìm được cô Trâm. Nhớ lại tôi vẫn thấy khổ...

Trán Trung chột nhứ lại, anh xoa đầu như muốn xoá đi hình ảnh nào đó trong quá khứ. Rồi như xức nhớ ra điều gì, Trung đứng lên:

- Xin lỗi, tôi phải đi.

Biên hơi bất ngờ, nhưng vẫn hỏi:

- Cậu cho tôi địa chỉ được không?

Trung lấy trong túi ra một tờ danh thiếp rồi không hiểu sao anh lại cất trở vào.

- Nhà tôi vẫn ở gần nhà Lan Khuê như xưa. Nếu rảnh anh cứ sang chơi, nhưng phải hơn chín giờ tối tôi mới về.

Biên gượng cười:

- Nhất định tôi sẽ tới.

Rồi anh ngập ngừng:

- Cho tôi gửi lời thăm Phượng Duy

- Vâng tôi sẽ gửi lời tới Duy nhưng tôi nghĩ anh tới thăm con nhỏ thì hay hơn. Cửa hàng của bọn tôi dễ tìm lắm.

Biên ngồi lại với ly cà phê với một nửa. Anh có cảm giác Trung vẫn còn điều gì chưa nói hết với mình.

Thì ra việc quan trọng ngăn Duy đến tiễn Biên vào phút chót là chuyện này. Nhưng đó có phải nguyên nhân chủ yếu không? Tại sao sau đó Duy không liên lạc với anh, và lý do gì lại sai lầm đến mức có con mà chẳng có chồng?

Biên trở về căn phòng làm việc kín như bưng của mình. Anh khoanh tay nhìn những lá trầu bà trong chậu, những lá ốm yếu vì thiếu ánh sáng đang

cố gắng vươn thân ra xạ Không khí tù hãm này khiến cỏ cây cũng bạc nhược nói chi đến con người.

Ngồi trước màn hình Biên tiếp tục công việc bỏ dở lúc nãy.

Điện thoại reo anh hờ hững nhắc máy. Giọng Lan Khuê vang lên thật điệu hạnh.

- Em đây.

Biên khô khan:

- Có gì không?

- Lúc nãy em định mời anh cơm trưa, nhưng điện sang không ai nhắc máy.

- À, lúc đó anh ra ngoài rồi.

- Một mình hay với ai?

Biên lấp lửng:

- Khi ra một mình nhưng lúc vào quán anh gặp người quen,, nên trở thành hai mình.

- Vui nhỉ !

Biên cộc lốc:

- Nhưng anh không vui tí nào với những gì được nghe.

Lan Khuê ngập ngừng:

- Sao thế?

- Anh có nhiều điều muốn hỏi em về Duy, song có lẽ để về nhà đã.

- Mà chuyện gì vậy? Duy thế nào?

Biên nói:

- Cũng không có gì. Em chỉ gọi để hỏi vừa rồi anh đi đâu thôi sao?

- Vâng với lại, em...

- Mai một đừng gọi nữa. Anh không thích. Thôi nhé.

Lan Khuê cuống lên:

- Khoan đã! thế chiều nay anh có về không?

Biên nhíu mày:

- Chắc là không. Công việc của anh nhiều lắm.

Khuê có vẻ dỗi:

- Thế anh thuê nhà làm gì mà cứ bỏ trống suốt. Mẹ em phiền lắm đó.
- Anh không biết bác Thảo phiền. Chà ! chắc anh phải dọn đi nơi khác quá.
- Ấy chết ! ý em không phải thế.

Biên dứt khoát:

- Thôi nhé anh bận lắm, bao giờ gặp em nói tiếp.

Biên thở phào khi gác máy. Cũng may Lan Khuê làm bên công ty của ba anh, nếu làm chung với anh, chắc suốt ngày Biên bị quấy rối quá. Càng ngày Lan Khuê càng để lộ mục đích của mình và càng khiến Biên chán. Có lẽ đã tới lúc anh nên rời khỏi căn gác đó. Phượng Duy không về nữa, anh còn trong mong gì cơ chứ.

Hết giờ làm việc, Biên vòng xe ngoài đường. Tới ngã tư Bùi thị Xuân, Tôn thất Tùng, Biên cho xe chạy chậm lại và tìm... Anh hy vọng sẽ gặp một gương mặt thân quen trong những cửa hàng vi tính mọc san sát nhau này.

Ngay lúc đó anh thấy Trung, cậu ta dừng xe trước một cửa hàng bên kia đường và bước vào trong.

Ngừng xe lại Biên thắc thỏm nhìn theo. Có hai cô gái tóc dài ngang vai, dù họ xoay lưng ra ngoài, Biên vẫn nhận ra ai là Phượng Duy. Trong tích tắc đó trái tim anh làm chủ mọi hành động. Anh phóng xe qua đường và dừng lại ngay lúc Duy quay ra.

Hai người chết sững nhìn nhau. Biên không thể rời mắt khỏi gương mặt tái xanh vì xúc động của Duy. Rõ ràng cô còn nghĩ tới anh thật nhiều, nếu không đã không thể có gương mặt bàng hoàng như thế.

Trung cũng vừa thấy Biên. Chỉ hơi ngạc nhiên một chút vì không ngờ anh xuất hiện quá sớm. Trung lấy lại vẻ ông chủ ngay. Anh vồn vã :

- A ! anh Biên ! ghé vào xem cơ ngơi của tôi.

Tiếng Trung làm cho Duy như bưng tỉnh, cô hấp tấp chạy tuốt vào bên trong nấp sau những thùng linh kiện, tim đập như muốn vọt ra ngoài.

Cô nghe giọng Biên rồi giọng Trung. Hai người trao đổi gì đó về chuyện kinh doanh. Không hiểu đây là sự tình cờ hay hữu ý mà Biên lại ghé chỗ này.

Lan Khuê khoe rằng công ty của ba Biên là một công ty vi tính lớn nhất nhì SG. Cùng ngành nghề Biên tới đây cũng là thường. Chắc chắn anh không tìm Duy đâu.

Tú Nhi cắn nhả:

- Mi mần răng rứa? tao dám cá Biên tìm mi đó. Ra chào người ta một tiếng.

Phượng Duy nhăn nhó:

- Cho tao xin hai chữ bình yên đi mày.

- Lý do chỉ vì con nhỏ Khuê hử? tao không hiểu nổi mi rồi.

Trung bước vào:

- Anh Biên muốn gặp Duy.

- Sao Biên biết chỗ này?

- Duy ra mà hỏi anh ấy.

Phượng Duy nhìn đồng hồ :

- Tới giờ mình về với bé Búp rồi.

Trung nhỏ nhẹ :

- Chớ không phải chiều nay bác Hiệp rước nó à? Thôi, đừng chạy trốn chính mình nữa. Cứ gặp một lần rồi có nói vĩnh biệt cũng có sao đâu. Trung thấy anh Biên rất thật lòng.

Duy làm thinh mà trong hồn như chuyên giông chuyên bão.

Tú Nhi hối:

- Để hăn chờ dị lăm ra đi.

Cô thở dài rồi thốn thức bước ra:

Giọng Biên nhẹ tênh:

- Mình tìm một quán cà phê nào đó gần đây. Anh muốn nói chuyện thật nhiều với em.

Phượng Duy phân vân rồi cuối cùng gật đầu. Hai người vào một quán cà phê ở góc đường Nguyễn thị Minh Khai.

Ngồi đối diện nhau và im lặng Duy chợt lo sợ không biết mình phải nói gì và sắp nghe gì từ Biên.

Cô yếu ớt:

- Anh nói đi. Em đang chờ nghe anh trách đây.

Biên vẫn nòng nàn như ngày nào:

- Sao anh lại trách khi cuộc sống hiện giờ của em có hạnh phúc gì đâu? Anh chỉ muốn biết hoàn cảnh nào đã đưa đẩy em như thế để có thể chia xé cùng em.

Phượng Duy chớp mắt :

- Đừng bắt em phải nhớ những gì em muốn quên. Em bằng lòng với cuộc sống hiện tại và không buồn tẻ như anh tưởng đâu, trái lại cuộc sống đó lại rèn luyện em cứng rắn và chịu đựng hơn trước đây.

Biên lặng lẽ nhìn Duy :

- Anh có xem hình em chụp. Trông em và cô bé tí xíu ấy cứ như hai chị em.

Duy mỉm cười:

- Ở nhà gọi nó là bé Búp. Ai cũng bảo nó giống em.

Phượng Duy bỗng cảm môi không nói tiếp. Biên chợt thương cảm :

- Vì bé Búp mà em chấp nhận đi khỏi ngôi nhà đó phải không?

Duy thảng thốt :

- Sao anh biết?

Biên trả lời:

- Anh nghe Khuê nói, không phải tự nhiên Khuê kể về em tại anh hỏi mãi.

Giọng Biên chùng xuống khó nhọc:

- Anh thật sự bị sốc khi nghe Phượng Duy thánh thiện của anh ngày nào giờ đã trở thành bà mẹ trẻ.

Phượng Duy nuốt nước bọt :

- Anh bảo Khuê nói... nói..trời ơi ! Em không ngờ chị ấy lại nói thế.

Rồi cô nhếch môi :

- Chị Khuê luôn là người khôn ngoan giỏi giải, đứng đắn hơn em về mọi mặt, nên có gì đâu mà anh phải sốc khi em đã là một bà mẹ trẻ?

Biên ngập ngừng:

- Nhưng sự thật không phải thế chứ?

Phượng Duy dứt khoát:

- Em không trả lời anh câu hỏi này đâu.
- Anh xin lỗi nhưng tại sao em không muốn gặp lại anh?

Duy chớp mắt:

- Vì em đâu biết anh muốn gặp em hay không. Bốn năm dài không tin tức về nhau. Tất cả dường như thay đổi cả rồi.

Biên trầm giọng:

- Vì muốn gặp em anh đã mượn lại căn gác đó. Với anh tới bây giờ em vẫn là người quan trọng nhất, đâu có thể đã thay đổi, nhưng anh vẫn nghĩ về em như xưa. Anh từng ngày chờ đợi em em biết không?

Phượng Duy nghe lòng rưng rưng trong một thoáng cô lại thấy mình quay về tuổi mười tám bới mối tình đầu trong như sương mai. Cô đã khóc đã hứa sẽ tiễn Biên ở sân bay, rồi sau đó hình ảnh cô Trầm trầm trường, run rẩy ngồi ở góc tối hành lang lại rõ mồn một khiến Duy tái mặt.

Cái ký ức khinh hoàng ấy vẫn không thôi đeo đẳng cô . Nó kéo theo cái chết thê thảm của cô Trầm để trở thành nỗi ám ảnh mỗi khi cô nhớ tới Biên. Nếu không vì cô quên khoá cánh cửa định mệnh ấy thì mọi chuyện đã không như bây giờ.

Phượng Duy nói:

- Em không bao giờ trở về ngôi nhà đó nữa.
- Tại sao vậy?
- Em thấy sợ khi nhớ tới cô Út.

Biên nhíu mày:

- Sao lại thế, cái chết ấy có liên quan gì tới em sao?

Phượng Duy rùng mình:

- Có lẽ là vậy, em đã quên đóng cổng để để cô Út lang thang rồi..rồi..bị cảm lạnh...
- Và em cứ ray rứt khổ sở mãi vì chuyện này?

Biên kể :

- Trưa nay anh có gặp Trung ở quán M. Trung có cho anh biết lý do tại sao

em không ra sân bay tiễn anh.

Phượng Duy kêu lên:

- Tối bây giờ anh mới biết à. Em tưởng mọi người đã nói với anh ngay lúc đó rồi chứ

- Không, trước kia Khuê chỉ nói em bận việc riêng rất quan trọng, nhưng không nói việc gì. Chính sự lấp lửng của Khuê đã khiến anh ầm ỨC suốt bốn năm trời.

Phượng Khuê nhếch môi :

- Có lẽ chị Khuê muốn thế cơ mà.

Biên nói:

- Trung bảo mọi người đổ lỗi em quên đóng cổng sau khi anh đi sang nhà ông nội.

Duy buồn bã:

- Có thể em quên thật không chừng.

Biên từ tốn:

- Em không quên. Anh làm chứng cho em.

Duy tròn mắt :

- Làm chứng bằng cách nào?

Biên trầm giọng:

-- Sau khi ra tới đầu đường anh đã quay lại vì thấy cần nói với em một điều quan trọng. Cổng đã khoá anh không tự ý mở được vì đã trả chìa khóa cho bác Thảo. Anh đành thôi vì nghĩ một lát gặp em ở sân bay anh nói cũng chưa muộn.

Duy thảng thốt:

- Có thật như vậy không anh?

Biên gật đầu:

- Anh không bao giờ quên. Đã có một linh cảm gì đó khi tay anh chạm phải ổ khóa lạnh ngắt. Đã có người khác quên khóa cửa hoặc cố tình để cửa cho cô Trầm đi lang thang chứ không phải em.

Phượng Duy hoang mang:

- Cố tình cho cô Trầm đi lang thang để làm gì cơ chứ?

Biên chắc nịch:

- Để em phải đi tìm cô Út, để em không thể ra phi trường đón anh.

Duy bỗng ôm lấy mặt. Cô choáng váng vì những lập luật của Biên. Trời ơi ! không lẽ có người ác đến thế? Chỉ vì ganh tỵ mà nỡ dựng lên một màn kịch để Duy phải đôn đáo tìm cô Trầm để cô Trầm phải chịu một hậu quả bi thảm. Duy đau nhói nhói. Những hình ảnh tội nghiệp của cô Trầm những ngày tháng trước khi chết lần lượt hiện ra khiến Duy nấc lên:

- Trời ơi ! nếu thế thì tội nghiệp cô Trầm quá ! Em không tin có ai cố tình đẩy cô em ra đường đâu.

Biên nhíu mày:

- Vậy chẳng lẽ em tin chính mình quên khoá cổng?

Tay Duy bầu vào cạnh bàn:

- Thà tin như thế em thấy đỡ khổ. Thà em là người có lỗi vẫn hơn, nội sẽ không chịu nổi cú sốc này nếu bà biết được.

Biên đánh giọng:

- Em không phải là người có lỗi sao lại gánh lấy. Trong khi kẻ khác nhờ nhờ . Anh thấy em nên làm rõ chuyện này để tâm trí được thanh thản.

Phượng Duy ngồi như hoá đá trên ghế. Nếu đúng như lập luật của Biên, không cần nói cô cũng biết ai là người tàn nhẫn ấy rồi. Biết để rồi Duy càng khổ hơn chớ thanh thản chi đâu.

Cô nghe giọng mình lạ hoắc :

- Em biết mình không có lỗi là đủ rồi, cần gì phải đào bới chuyện cũ lên để có thêm người khổ nữa. Hãy để cô Út yên nghỉ.

Biên buột miệng:

- Em đúng là bao dung.

Phượng Duy lắc đầu:

- Em không tốt như anh khen đâu.

Biên lặng lẽ nhìn cô, mái tóc ngang vai tạo cho Duy một nét dịu dàng đặc biệt. Biên khó tìm lại được vẻ ngang ngạnh, bướng bỉnh ngày nào. Nhưng không có nghĩ là những tính cách ấy biến mất nó đang chìm trong Duy . Biên khao khát nghe cô nói, nhìn cô lắc đầu để buông khuông nhận ra

mình còn quá nặng tình với Duy . Chỉ mới ngồi gần có dăm ba phút, Biên đã khơi dậy hết tất cả những si mê nhưng nhớ lâu nay, anh đã cố chôn vùi về Duy.

Anh thì thầm:

- Dù em thế nào, anh cũng vẫn chưa thể quên em.

Phượng Duy hơi chua chát:

- Thật không khi bây giờ em đã là một bà mẹ trẻ.

Biên chưa kịp nói gì, Duy đã dài giọng:

- Có lẽ anh bốc đồng nên nói thế nhưng đầu sao em cũng vui vì anh vẫn nhớ tới em, nhớ nhiều hơn là em tưởng.

Ngần ngừng vài giây, rồi Duy tiếp:

- Hôm đám giỗ cô Út em có nghe Bác Thảo nói về anh và chị Khuê nhiều lắm. Bác trai rất ưng ý chị Khuê. Thế là tốt rồi. Ngày xưa, nếu em vào làm việc ở công ty của bác biết đâu chừng bác đã thất vọng vì em. Ngẫm lại mọi chuyện, em thấy dường như có sự sắp xếp của định mệnh.

Biên phản ứng:

- Định mệnh nào cơ chứ. Nếu có sự sắp xếp thì đó là sự sắp xếp của bác Thảo. Và anh rất khó chịu khi phải nói toạc ra như vậy. Có thể với em anh không còn chỗ đứng nào hết, nhưng cũng đừng vì thế mà gán ép anh với Lan Khuê. Ngày xưa anh không thích Khuê, bây giờ và sau này cũng thế.

Mặt đỏ bừng vì kích động, Biên tiếp lời:

- Khi anh hỏi về em Khuê và bác Thảo luôn lắc đầu không biết. Giờ anh đã gặp được em, em nói rằng sẽ không về ngôi nhà ấy nữa, vậy anh ở đó làm chi ? Anh sẽ dọn đi ngay để chứng tỏ anh không muốn căn gác đó vì Lan Khuê.

Phượng Duy vội vàng:

- Anh đâu cần phải làm thế khi anh rất thích khung cảnh ấy.

Biên trầm giọng:

- Khung cảnh đẹp tới đâu nhưng không có người mình yêu quý thì cũng trở nên vô nghĩa.

Phượng Duy như chết chìm trong cái nhìn tha thiết của Biên. Cô muốn gục

đầu lên vai anh mà khóc như hôm chia tay năm nào quá. Biên vẫn còn quý mến cô vậy thì tại sao Duy còn tiếp tục trốn tránh anh chứ? những chuyện xảy ra cho cô Trâm, không phải lỗi của cô. Duy sẽ thanh toán để đến với Biên cơ mà.

Biên nghiêm giọng:

- Em có còn muốn là người duy nhất, đặc biệt và hết sức quan trọng đối với anh không Duy?

Phượng Duy nuốt nghẹn xuống. Cô thốn thức:

- Lúc nào em cũng muốn thế nhưng anh thấy đó, cuộc sống của em bây giờ không như ngày xưa. Em phải chăm sóc bé Búp, nhằm anh hiểu để thông cảm và chia sẻ với em không?

Biên nhìn vào mắt Duy:

- Anh muốn biết sự thật về bé Búp.

Phượng Duy chột bướng bình:

- Nếu sự thật đúng như lời chị Khuê nói anh nghĩ sao?

Biên từ tốn:

- Anh nghe Khuê nói như thế về em ngay khi vừa trở về nước. Anh đã rất đau lòng, tìm em anh tìm không ra. Anh suy nghĩ rất nhiều lần và thầm nhủ với lòng nhất định phải gặp em để tìm hiểu lý do tại sao... Nếu đó là việc không may ngoài ý muốn, nếu em còn nghĩ tới anh, chúng ta sẽ tiếp tục như ngày xưa.

Phượng Duy hỏi gặng:

- Thật à? anh sẽ bỏ qua tất cả sao?

Biên gật đầu. Duy diều cợt:

- Anh đã nghĩ kỹ chưa?

Biên thành thật:

- Thật không dễ dàng gì khi nói được như thế. Anh đã đánh vật với chính mình.

Duy ngắt ngang lời anh:

- Xung quanh anh hiện tại biết bao nhiêu con gái giàu có, xinh đẹp. Tại sao anh lại khổ vì em. Tốt nhất anh nên quên em đi.

Biên tha thiết:

- Nếu quên được anh đã quên rồi.

Phượng Duy chớp mắt lòng cô rộn ràng vì sự si tình của Biên. Cô còn đòi hỏi gì ở anh nữa chứ. Nãy giờ cô thử lòng Biên hơi nhiều rồi. Đã đến lúc cô phải thành thật với anh.

Phượng Duy dịu dàng nhìn anh, giọng cô rất nghiêm:

- Sự thật không như lời chị Khuê nói đâu. Bé Búp là do mẹ xin từ bệnh viện về nuôi. Nó gọi em là chị Hai, gọi mẹ là mẹ. Và nếu anh thích nó sẽ gọi anh là anh Hai.

Mặt Biên nghếch ra mắt mấy giây rồi anh hỏi:

- Em muốn biết điều quan trọng anh muốn nói khi quay lại tìm em cách đây bốn năm là gì không?

Duy lắc đầu Biên trầm giọng:

- Anh muốn nói là : Hãy đợi anh. Anh yêu em.

Siết bàn tay Duy Biên nũng nàn:

- Ngay bây giờ lòng anh vẫn chưa thay đổi. Dầu anh đã rất buồn với những gì được nghe về em. Anh vẫn yêu em, yêu như cách đây bốn năm.

Duy mỉm cười nhưng nước mắt hoen mi .

Biên không rời tay cô .

Anh đã cố tìm lại được mối tình đầu thơ dại của mình.

Trần Thị Bảo Châu

Lời của gió

Chương 13

Điện thoại trên bàn reo vang, Duy nhấc máy và nghe giọng Biên thật nồng nàn:

- Anh nhớ em.

Duy nũng nịu:

- Em không thèm nhớ anh

Biên cười:

- Anh biết thế nào em cũng nói thế mà. Ở nhà sao rồi? có ngoan không?

- Tất cả vẫn ngoan, chừng nào anh về?

- Hết tuần này nữa.

Phượng Duy kêu lên:

- Sao lâu thế? em nhớ anh nói anh đi một tuần thôi mà.

- Đúng vậy nhưng công việc chưa xong. Mà em hổng thèm nhớ anh anh đi bao lâu kệ anh. Sao em hỏi làm chi?

- Bé Búp hỏi: "anh hai đâu?" Nó nhớ anh chớ đâu phải em nhớ.

Biên dài giọng:

- Vậy thì anh ở lại HN tới hết tháng luôn.

- Anh thích thì cứ em đâu dám ngăn cản. Nhưng nhớ bao giờ về, nhớ báo trước để em trả lời con nhóc Búp.

- Anh sẽ không báo đâu. Thôi nhé ! anh cũng hổng thèm nhớ em.

Phượng Duy tủm tủm cười trong hạnh phúc. Đang đếm đĩa gần đó, Tú Nhi càu nhàu:

- Chàng gọi điện cho nàng. Nàng cười tươi... tao phát ghen với mi đó Duy.

Duy thản nhiên:

- Mày ghen thì nhằm gì.

Nhi nheo mắt:

- Lan Khuê ghen mới sợ, đúng không?

Phượng Duy nhún vai:

- Cho qua !

Tú Nhi nheo mắt:

- Qua chi mà qua, Khuê đang ghen lồng ghen lộn với mi . Hăn tới nhà tau nói xấu mi nghe điếc tai. Mần răng hăn ở không rửa hi?

Duy nhú mày:

- Bà Khuê nói gì thế?

- Hăn nói mi giệt người hăn yêu, hăn nói nhiều lắm, tao không dễ đâu. Mi phải đề phòng, Lan Khuê là đứa tiểu nhân đó. Hăn sẽ không để mi và Biên yên ổn. Hai đứa mi phải dè chừng hăn đó. Tau nghi nó đang âm mưu gì đó để mày phải xa Biên. Không được chủ quan đấy.

Duy gật đầu. Cô bước ra lấy mấy con chuột trong tủ kính cho khách hàng lựa mà đầu cứ nghĩ đi đâu.

Từ khi gặp lại Biên, biết mình vô tội trong vụ án quên khóa công. Phượng Duy càng lúc càng khinh ghét Lan Khuê . Cô biết chắc nó và bà Thảo làm việc đó rồi đổ cho cô với mục đích duy nhất là Duy không có cơ hội ra sân bay tiễn anh. Họ muốn chia rẽ cô với Biên.

Có thể hai người đều không nghĩ tới hậu quả cô Trầm phải lãnh. Nhưng sau khi chuyện tác tệ ấy xảy ra cho tới bây giờ, cả bác Thảo lẫn Khuê đều như như nét mặt, không biểu lộ vẻ gì ray rứt ân hận hay cảm xúc thương tâm. Lẽ nào khi trút hết tội lỗi của mình sang người khác, họ đã cho phép lương tâm mình thành thoi.

Lại có khách Duy mỉm cười thật tươi để chào đón.

Người đàn ông trung niên nhìn cô chăm chú rồi hỏi:

- Cháu là Phượng Duy?

Cô ngạc nhiên:

- Dạ vâng ạ.

Ông khách tự giới thiệu:

- Tôi là ba của Biên.

Duy lật đật:

- Chào bác ạ.

Ông Liêm nhìn quanh cửa hàng rồi buông quơ nói:

- Trông khá lắm, nhưng chỉ là một cửa hàng bé tẹo vốn liếng chẳng bao nhiêu.

Phượng Duy hoang mang, cô không hiểu ông Liêm ghé đây làm gì. Cửa hàng này làm sao so bì với công ty to lớn của ông được.

Cô ngập ngừng:

- Bọn sinh viên bạn cháu chung vốn làm nên đấy thưa bác.

- Thế cũng giỏi rồi. Duy này ! tôi có chuyện muốn nói với cháu cháu, cháu không bận chứ?

Duy lễ phép:

- Không ạ.

- Vậy tôi mời cháu sang quán cà phê bên kia phố để trao đổi một chút.

- Vâng ạ.

- Tôi chờ cháu đấy.

Ông Liêm vừa ra khỏi cửa, Tú Nhi đã hù dọa.

- Xem ra lành ít dữ nhiều. Mi phải bình tĩnh coi ông già nó muốn chi . Tau dám cá con yêu Lan Khuê đâm thọc chi rồi.

Phượng Duy rên lên:

- Làm ơn đừng hù tao nữa.

Vào trong rửa mặt cho tỉnh táo, Duy bước vội qua đường.

Vào quán, Duy đã thấy ông Liêm ngồi chễm chệ . Ở giữa. Trên bàn đã có sẵn thức uống.

Giọng ông vang lên:

- Tôi không nhiều thời gian nên không rào đón vòng vo nữa. Tôi nghe Biên nói nhiều về cháu. Qua lời con trai tôi, chắc hai đứa đã thương nhau?

Cứng người vì câu hỏi bất ngờ, thẳng tuột của ông Liêm, Phượng Duy gật đầu theo phản xạ.

- Vâng ạ.

Ông Liêm nhếch môi khiến ruột gan Duy như bị đốt cháy :

- Nếu thật lòng với nhau thì quá tốt, nhưng cháu có thật lòng với con trai tôi không?

Phượng Duy vén những sợi tóc may lên, cô tự nhủ phải bình tĩnh, bình tĩnh

hơn nữa.

Cô từ tốn đáp:

- Dạ cháu rất thật lòng ạ.
- Cháu không lừa dối nó bất cứ chuyện gì chứ?
- Dạ không ạ.

Ông Liêm hơi ngã người vào lưng ghế, cái phong thể giám đốc khiến ông như quyền uy hơn so với dáng vẻ nhỏ bé, ngơ ngác của Duy.

Ông cất giọng:

- Tôi muốn biết mối quan hệ thật sự giữa cô và cô em gái nuôi tên Búp

Phượng Duy rành rẽ:

- Bé Búp là em nuôi của cháu.

Ông Liêm khẳng định:

- Không đúng. Tôi đã được xem một số hình chụp cháu với bé Búp và thấy hai người rất giống nhau. Bé Búp không chỉ đơn giản là em nuôi của cháu, chắc chắn cháu và nó phải có quan hệ huyết thống.

Hai tay Duy siết chặt nhau, cô nhỏ nhẹ :

- Cháu không hiểu ý bác.

Ông Liêm nhìn xoáy vào mắt Duy:

- Có dư luận cho rằng bé Búp là con của cháu.

Mặt Duy tái xanh:

- Không phải đâu bác.

Ông Liêm khô khan:

- Vậy cháu hãy giải thích lý do tại sao trước đây đang sống chung với bà nội và gia đình bác ruột, mẹ con cháu phải bỏ đi. Trong khi thu nhập hết sức ít ỏi, mẹ cháu lại nhận con nuôi thì thật là lạ đấy.

Phượng Duy cứng cõi:

- Thương người không cần có nhiều tiền mà cần có lòng nhân là đủ rồi ạ.

Ông Liêm gật gù:

- Mẹ cháu nuôi bé Búp vì lòng nhân à? Vẫn chưa đủ sức thuyết phục tôi đâu. Nhưng không sao tôi tới đây để biết cháu thật tình tới đâu. Cháu nói là thật tình yêu Biên, tôi không cấm đoán với tôi ai cũng có quá khứ, nhưng cái quan trọng là họ có can đảm nhìn nhận quá khứ ấy để đi tiếp con đường

dẫn tới tương lai không hay hèn nhất chối bỏ nó, hèn nhất lừ người mình thương yêu vì mục đích nào đó.

Duy vuốt mặt. Quán cà phê máy lạnh nhưng mồ hôi vẫn ướt lưng áo cô. Ông Liêm không cấm đoán việc cô và Biên thương yêu nhau, vậy ông nói những câu vừa rồi với mục đích gì?

Như để trả lời thắc mắc của cô, ông Liêm nói tiếp :

- Tôi có ba đứa con, vì hoàn cảnh, tới khi Biên khôn lớn tôi mới biết có nó. Từ đó tới giờ, tôi luôn luôn làm tròn trách nhiệm người cha . Sau này Biên sẽ thừa kế cơ nghiệp của tôi, vì hai đứa em của nó không đứa nào đủ khả năng đảm nhiệm việc quản lý một công ty lớn. Một mình Biên cũng sẽ gặp khó khăn, nó cần người chung vai gánh sức. Không ai làm việc này tốt hơn vợ Biên. Nhưng cháu không thành thật, tôi làm sao yên tâm nhận cháu làm dâu con.

Phượng Duy hấp tấp:

- Cháu không hề nói dối, bé Búp không phải là con của cháu.

Ông Liêm cười khẽ nụ cười ngụ ý không tin của ông làm Phượng Duy dùng dưng tự ái. Cô ứ nghẹn ở cổ nên không nói gì thêm.

Ông Liêm bảo:

- Thật đáng buồn nếu đó là kháng định sau cùng của cháu. Khi yêu có thể Biên mù quáng, nhưng người ngoài cuộc thì không. Tôi không cấm nó yêu cháu, nhưng muốn nó hết sức thận trọng khi cưới vợ. Vợ Biên chắc chắn phải là người trung thực. Có thể cháu là vợ Biên, nhưng không phải là con dâu của bác.

Phượng Duy trầm giọng:

- Có thể cháu sẽ không là vợ Biên, nhưng cháu cũng là người trung thực. Bác đã không hiểu hoàn cảnh của cháu và có lẽ bác sẽ không bao giờ hiểu được. Nhưng cháu không hề nói dối và cũng không trách bác.

Lễ phép đứng lên, Duy thưa:

- Thưa bác, cháu về.

Đi như chạy ra khỏi quán, Phượng Duy quay về cửa hàng. Cô ra tuốt phía sau và ngồi thở dốc. Với cô những gì vừa xảy ra giống một cơn ác mộng hơn.

Tú Nhi tò mò:

- Có đúng nhỏ Lan Khuê đã hại mi không?

Duy lắc đầu, giọng khô khan:

- Mà trông cửa hàng một mình nhé. Tao mệt mỗi quá.

Nhi nhìn cô ái ngại:

- Ở mi về đi, chạy xe cẩn thận hỉ?

Phượng Duy mỉm cười dắt xe ra và uể oải đạp về nhà. Cô biết giữa mình và Biên đã có một hàng rào ngăn trở. Ông Liêm đã nói rõ rồi, vợ Biên chắc chắn phải là một người trung thực, đối với ông, Duy là một con bé dối trá, cô không thể là con dâu của ông.

Ông Liêm đã lật hết các quân bài lên và cô không được quyền lựa chọn. Nếu cô thật lòng yêu Biên và muốn anh công thành danh toại thì đừng bao giờ nghĩ tới anh nữa.

Ông Liêm đúng là một tay già đời, ông giỏi nói lời ràng buộc, nai tơ như Duy làm sao thoát khỏi lưới ông đã giăng.

Thất thế bước vào nhà Duy không buồn hôn bé Búp dù con bé đeo dính theo cô.

Nghe nó bi ba bi bô, Duy càng thêm đau lòng. Cô xoa đầu con bé rồi chui lên căn gác lửng thấp lè tè nằm xoải tay chân.

Dưới nhà tiếng bọn trẻ đồng tuổi với bé Búp cười vang lên nghe trong vắt khiến tim Duy nhức nhối.

Khi quyết định hết sức liều và can đảm là mang bé Búp về nuôi, mẹ và Duy đã trải qua những tháng ngày hết sức khủng hoảng. Vừa phải rời khỏi nhà cũ, vừa thiếu thốn tiền bạc, mẹ đã hết sức vất vả khi nhận thêm ba đứa trẻ nhỏ khác để kiếm tiền sữa cho bé Búp. Nuôi nó mẹ phải xin nghĩ việc đang làm, còn Duy suốt ngày gò lưng bên máy tính.

Ơn trời, người ta vẫn nhớ tới Duy để thuê cô đánh bản thảo. Lúc đó bản thảo rất nhiều và cô làm việc một ngày mười bốn mười lăm tiếng như một

cái máy không biết ngơi nghỉ. Cô cần tiền để nuôi ve Búp, cũng may be Búp rất dễ nuôi, Hầu như nó không biết bệnh là gì.

Mẹ bảo những đứa trẻ như nó thường rất biết thân biết phận. Tội nghiệp ! bé Búp cũng chính là số phận của Phượng Duy. Cô không ân hận khi đã quyết định nuôi nó. điều cô buồn là thái độ và hành động của Lan Khuê . Chắc chắn Khuê đã đặt điều nói với ông Liêm mối quan hệ của Duy và bé Búp.

"Lời nói là đọi máu". Lan Khuê đang ngậm máu, giòng máu của những người cùng huyết thống không làm nó ray rứt khi phải dối trá vì bản thân hay sao?

Duy biết Khuê sẽ im lặng khi có ai đó hỏi về bé Búp, do vậy nên nó sẵn sàng nói dối để được cho mình. Bà chị họ của Duy ngày càng ngập ngựa trong sai lầm mới dễ sợ cơ chứ.

Giọng bé Búp reo lên dốt đát:

- Anh Hai ! Anh Hai về

Rồi giọng cười trầm đặc đàn ông của Biên dưới nhà, khiến Duy vừa mừng vừa khổ. Như thường ngày chắc chắn cô đã chạy xuống với anh, nhưng hôm nay Duy không thể. Trái tim cô đang muốn trốn, muốn biến khỏi cõi trần đầy hệ lụy này.

Thì ra lúc này Biên vờ dối cô . Anh nói chưa về SG nhưng chắc lúc đó anh đang ở TSN. Biên rất thích gây bất ngờ cho Duy . Anh bảo rất thích nhìn cô cười, vì khi cô cười trông rất dễ thương và tinh quái. Giờ chắc Duy cười không nổi rồi.

Quay vào vách Duy nghe sống mũi cay xè:

Sàn gác rung rinh rất khẽ, không nhìn Duy cũng biết Biên đã lên tới. Đây là lần đầu anh dám lên tới đây. Duy cắn môi năm yên vờ ngủ Nhưng Biên đâu phải trẻ con để cô có thể giả vờ, Anh xoay cô lại, giọng nhỏ nhẹ nhưng hết sức cương quyết:

- Dù ba nói gì đi chăng nữa, anh cũng không bao giờ rời xa em.

Phượng Duy ấp úng:

- Sao... anh biết?

- Anh ghé cửa hàng và nghe Tú Nhi kể.

Duy úp mặt vào vai Biên:

- Ba không cấm chúng ta yêu nhau, nhưng ba không tin em.

Biên thở dài :

- Chuyện liên quan tới bé Búp chớ gì? chắc chắn Lan Khuê đã tác động vào Nói thật càng ngày anh càng ghét cô ta.

Duy đặt ngón tay trở lên môi Biên:

- Đừng nói nữa.

Biên cắn nhẹ tay cô:

- Anh nhớ em lắm. Cứ sợ ở Hà Nội về lại tìm em không gặp, chỉ nghĩ thế thôi đã thấy sợ rồi.

Phượng Duy chớp mắt xúc động, Biên hơi há dãn dính vào cô nụ hôn nghệt thở. Tình yêu quấn quýt hai người bằng những đôi tay mềm.

- Được bên em thế này là nhất anh không mơ gì khác.

Duy phụng phịu:

- Đàn ông nói thế không sợ bị cười à.

Biên lùa tay vào tóc cô và hít lấy mùi hương cỏ:

- Không. Anh chấp cả thế giới này, miễn sao anh yêu em là đủ.

Phượng Duy im lặng cô hiểu Biên không hề nói để lấy lòng. Anh yêu quý cô thật sự. Duy rất hạnh phúc và tự hào với tình yêu đó. Cô luôn tỉnh dù vật đổi sao dời, tình yêu của hai người vẫn bất di bất diệt.

Nhưng có lẽ vì thế giới này luôn chuyển động, tình yêu của Duy làm sao dừng chân được khi ông Liêm đã cố tình đánh động trái tim non trẻ còn nhiều xốc nổi, bồng bột như tim Duy . Ra vẻ như dễ dãi, nhưng thật ra ông Liêm lại không dễ chút nào, ông đang để Duy tự rút lui đó thôi.

Biên nhiệt tình:

- Anh muốn được chăm sóc em, lo cho mẹ và bé Búp.

Duy buột miệng:

- Nhưng bác trai không muốn thế. Bác đã nói sẽ không chọn em.

Biên tự tin:

- Điều đó đâu quan trọng vì anh đâu phụ thuộc vào ba. Anh tự chọn tình yêu và hạnh phúc cho mình. Anh tin ba sẽ hiểu cũng như sẽ thông cảm khi nghĩ tới mẹ anh.

Phượng Duy xốn xang trong lòng. Cô không tin ông Liêm sẽ thông cảm cho cô vì theo cách ông nghĩ, Duy là một người giả dối, cô không xứng đáng với tình cảm chân thật Biên dành cho cô. Ông sẽ phản đối vì nghĩ giữa cô và Biên không phải là tình yêu.

Nghĩ cho cùng cũng khó trách ông, có bậc cha mẹ nào vui khi thấy con mình lấy người đã có con rơi cơ chứ.

Cồ trầm ngâm:

- Bác sẽ không hiểu vì trong cái nhìn của bác em là một cô gái hư hỏng, đã có con hoang mà không dám nhận đứa bé, trái lại còn dối gạt anh bằng cách nói đứa nhỏ là em nuôi. Bác cho rằng em đang quyến rũ anh khiến anh trở nên mù quang.

Ngẩng lên nhìn Biên, Duy hỏi:

- Em hỏi thật, anh có nghi ngờ em lừa dối anh không?

Biên buốt má Duy:

- Em mà dối được anh sao? Nhưng em không muốn thổ lộ điều bí mật thì thôi, anh đành chịu.

Giọng Biên chùng xuống:

- Có điều anh buồn vì em không tin anh để nói rõ lý do tại sao mẹ và em nhận nuôi bé Búp.

Phượng Duy kêu lên:

- Không phải em không tin, nhưng vì một lời hứa, em chưa thể nói được với anh khi...

Biên mỉm cười ngắt lời cô:

- Khi anh chưa phải là thành viên trong gia đình em, khi anh chưa là chồng em đúng không?

Duy ngạc nhiên:

- Sao anh biết?

- Anh nghĩ vậy vì không có cách giải thích nào cho hợp lý hơn.
- Anh mỉa mai em đó sao?
- Su thật là vậy mà.

Giọng Biên lại vang lên:

- Ba anh rất tin lời Lan Khuê, thành ra anh nghĩ ngay bây giờ ví dụ em có nói thật bé Búp là con ai chẳng nữa, chưa chắc ông đã tin em. Anh đang gặp khó khăn đây.

Phượng Duy làm thinh, cô nghe như Biên có gì trách móc mình. Cô đang bắt anh chịu một áp lực nặng nề từ ba mình. Là người đứng giữa, Biên sẽ không dễ chịu chút nào. Nếu chọn Duy Biên sẽ mất cả sự nghiệp đang chờ anh kế thừa. Giờ còn đang mê mẩn trong tình yêu nên anh mù quáng như ông Liêm nói, lỡ sau này gặp trắc trở trên đường đời biển dâu lúc ấy anh sẽ biến yêu thành hận. Anh sẽ hận vì Duy mà công danh lặn độn.

Mẹ từng nói : "trên đời này không có gì gọi là vĩnh cửu hết". Phượng Duy nhớ tới ba mình mà ngao ngán. Ông đã bỏ mẹ con cô để đi tìm sự nghiệp nơi xứ người. Với đàn ông, sự nghiệp là trên hết. Duy thật ác khi để Biên phải bỏ sự nghiệp vì mình.

Nhìn anh cô nói bằng giọng bức xúc:

- Tốt hơn hết anh đừng yêu em. Bác trai không tin em hai bố con sẽ bất hoà. Mà em lại không muốn thế.

Biên nhú mày:

- Em nói đi đâu vậy Duy, ba không tin thì em và anh phải làm cho ông tin chứ.
- Bằng cách nào khi vừa rồi anh bảo bác rất nghe những lời của chị Khuê?
- Chỉ vì những lời của Khuê đã thuyết phục người khác tin hơn, nếu xét về mặt hoàn cảnh của em lúc nhận nuôi bé Búp.
- Trong nhóm "người khác" ấy có cả anh chứ?

Biên khó chịu:

- Sao lại gay gắt với anh?
- Vì cách lập luận của anh giống của bác trai. Theo đó thì dường như người

nghèo không thể nhận con nuôi. Đây là một định kiến hạn hẹp.

Biên bênh vực ba mình ngay :

- Ý ba anh không phải vậy.

Phượng Duy cố chấp:

- Nhưng gần giống thế, tóm lại, trong mắt bác, em không phải là người trung thực, không thể nào xứng đáng làm con dâu của giám đốc công ty lớn như công ty Thanh Liêm. Em chịu thua.

Biên gần giọng:

- Thua là sao? Chẳng lẽ bé Búp là con em đúng như lời Lan Khuê chẳng lẽ em lừa dối anh? Nói thật, anh cảm thấy mệt mỏi về chuyện thật giả chẳng phân minh này lắm rồi.

Phượng Duy nhấn mạnh:

- Thật giả chẳng phân minh. Rõ ràng anh nghi ngờ em nên mới nói thế.

Rồi cô giận lấy một cách ngu ngốc:

- Đã vậy thì thôi anh cứ nghĩ bé Búp là con em cho khỏi vì nghi hoặc, ghen tuông.

Mặt Biên đỏ bừng lên:

- Nghi hoặc, ghen tuông. Anh từng như thế với em sao? Đối với em lòng anh trong sáng chẳng chút quanh co, trước sau như một cơ mà.

Phượng Duy đổ bướng:

- Vậy chỉ là riêng em tối tăm khuất lấp, không thành thật với anh? Anh nên tin lời chị Khuê, chúng ta chia tay, lòng anh sẽ nhẹ nhõm.

Biên lặng lẽ nhìn Duy:

- Chẳng lẽ đó là cách giải quyết em muốn? tin Khuê dễ hơn tin em nhiều lắm nhưng anh đã tin em.

Duy chì chiết:

- Điều đó đâu có nghĩa anh không nghi ngờ em.

Biên nạt ngang:

- Thôi, đủ rồi Duy Anh không thích cách nói lời ràng buộc của em. khó nghe lắm.

Phượng Duy sững sờ, đây là lần đầu tiên, Biên nói lớn tiếng với cô.

Tự ái xen lẫn tự cao trẻ con, cô mai mỉa:

- Em biết anh thích cách nói ngọt ngào, lãng mạn của nhà văn hơn. Bởi vậy anh đâu thể rời căn gác xép đầy ắp kỷ niệm ấy, dù em đã bỏ đó mà đi lâu lắm rồi.

Biên đứng phắt dậy:

- Lúc nào em cũng cố tình đẩy anh về phía Lan Khuê . Đã vậy thì đừng có trách anh.

Tim Duy như có khối đá to kéo xuống, nặng nề nhói buốt, nhưng cô vẫn ngồi yên nhìn Biên bước đi. Anh đã không chịu hiểu em. Duy cảm thấy một nỗi đau khổ vô bờ bến tràn ngập trong lòng và cô úp mặt vào gối khóc rưng rức.

Trần Thị Bảo Châu

Lời của gió

Chương Kết

Biên uống hết lon bia rồi nhìn chung quanh. Quán đặc sản thịt rừng vẫn rất đông người, nhưng không ai ngồi một mình như anh. Tất cả các bọm nhậu đều có chiến hữu. Anh đâu phải bọm mà chỉ là một người muốn mượn rượu giải sầu, bởi vậy anh ngồi đơn độc cũng là lẽ đương nhiên.

Đã hai tuần rồi, Biên và Duy không gặp, không nghe, không biết gì về nhau. Tình trạng này nôm na gọi là giận. Những người yêu nhau thế nào ít nhiều cũng phải có lúc giận nhau để rồi sau đó làm lành và yêu nhau hơn.

Chẳng hiểu với tình trạng hiện giờ, Biên và Duy có làm lành để được yêu nhau hơn không, hay sẽ mãi mãi chia xa ? Sao hai người bỗng dưng lại cố chấp thế? Thật ra Biên đâu có lỗi gì, sao Duy cứ gán ép anh với Khuê.

Nhức nhối buồn anh bóp mạnh cái lon bia rỗng lúc có một người ngồi xuống đối diện.

Hắn ta cười như thân với anh từ đời kiếp nào:

- Vẫn khoẻ chứ ông anh?

Biên nhíu mày nhìn cái nụ cười có phần đều cáng ấy rồi buột miệng:

- Ân phải không?

- Đúng bon. không ngờ anh nhớ dai như vậy.

Biên nhếch môi:

- Quên sao được khi có những người mình chỉ gặp một lần nhưng lại nhớ suốt đời.

Ân nhướng mày :

- Như anh nhớ tôi chẳng hạn. Đúng không?

Biên không trả lời, Ân nói tiếp :

- Nghe nói anh mới ở nước ngoài về và đang lên hương lắm?

Biên ậm ự cho qua chuyện:

- Tôi cũng đi làm ăn lương chớ có gì đâu gọi là lên hương. À nghe nói cậu ở Nha Trang mà.

Ân gật đầu:

- Tôi học đại học Thủy Sản ở ngoài ấy, mới về Sài Gòn mấy tháng và cũng đang tìm việc làm.

Biên báo:

- Nhóm của cậu trước đây vẫn tập họp đủ Trung, Hoàng, Nhi, Duy . Cậu thử ghé phố vi tính một chuyến xem, đôi lúc tôi vẫn nghe họ nhắc cậu.

Ân chép miệng:

- Tôi có ghé chơi vài lần nhưng ngại gặp Phượng Duy quá, nên... rút.

Biên dò dẫm:

- Sao thế? Trước kia cậu thích Duy lắm mà.

Ân ra vẻ từng trải:

- Cái gì chưa từng nếm qua thì khao khát, chớ đã ngán ngẫm rồi thì... chặc ! là đàn ông với nhau chắc anh hiểu mà.

Biên khô khan:

- Tôi chả hiểu gì hết.

Ân gỏ gỏ tay lên bàn:

- Chẳng lẽ anh không biết gì về Duy trong khi trước kia anh từng chạy nước rút với tôi.

Biên tỉnh táo:

- Với tôi Duy vẫn như ngày nào.

Ân cười khùng khục:

- Láo !

Rồi anh ta hạ giọng:

- Phải nói là Duy đàn bà hơn xưa nhiều chứ. Trước kia Duy cứ như là một thằng đực rựa. Còn giờ thì... Hà hà gái một con trong mồn con mắt.

Biên nghe máu chạy rần rần trong người. Anh chồm về phía trước răng nghiến lại:

- Mà còn nói thế về Duy tao đâm cho vỡ mồm.

Ân xua tay:

- Ấy ! Đừng mất bình tĩnh chứ ông anh. Đâu phải tự nhiên tôi nói thế, tại

anh hỏi mà. Đó là lý do tôi ngại gặp lại Duy.

Biên buộc miệng:

- Thế ai là ba đứa bé.

Ân nhún vai:

- Tôi đi học xa làm sao biết được nhưng thằng Trung chắc rất rành.

Vừa lúc ấy có người gọi Ân, anh ta liền rời khỏi bàn của Biên để trở về với đám bạn của mình.

Biên chịu không nổi với những gì vừa nghe. Rõ ràng lòng anh không rộng lượng bao dung như lâu nay anh vẫn tưởng. Anh đang điên lên vì nghĩ mình bị lừa dối.

Khui thêm bia, anh uống liên tục cho tới khi đầu óc lâng lâng mới loạng choạng đứng lên. Biên chạy xe vào nhà theo quán tính.

Người ra mở cổng cho anh là Lan Khuê. Cô kêu lên như các bà vợ có chồng say rượu:

- Trời ơi ! rõ khổ sao anh uống nhiều thế?

Rồi cô ôm ngang lưng Biên để dìu anh vào, nhưng Biên không chịu. Anh lừ lừ bước từng bước lên lầu và ngã vật xuống giường.

Giọng Lan Khuê vang lên:

- Tội gì phải hành hạ bản thân như vậy? Anh không nghĩ làm thế em sẽ buồn sao?

Rồi Khuê tự động ngồi xuống:

- Bác Liêm dặn em phải chăm sóc cho anh. Nghĩ cũng đúng người đàn ông lẩm khi cũng như đứa trẻ, thiếu tay phụ nữ là không được. Anh cần có em bên cạnh anh hiểu không ?

Biên chồm lên ghệt mạnh hai vai Khuê khiến cô muốn té xấp lên người anh.

- Anh muốn biết ai là ba của bé Búp.

Môi Khuê cong cớn lên:

- Đã biết hỏi thế rồi à? Hừ! nó làm gì có ba có mẹ, nó là con nuôi của thím Hiệp mà.

Biên gầm gừ:

- Đừng đùa nữa em nói đi. Ai?

Lan Khuê ồm ờ:

- Em không biết sao anh không hỏi thẳng Duy?

Liếc mắt về phía cửa phòng, Khuê khúc khích cười :

- Anh đâu cần ôm siết thế này mới biểu lộ tình yêu đối với em. Lỡ nội trông thấy em sẽ bị mắng đấy.

Ngay lúc đó Biên nghe giọng Phương Duy tức giận :

- Đúng là dối trá trơ trẽn.

Rồi tiếng chân cô rầm rầm trên cầu thang gỗ. Biên như bừng tỉnh anh đẩy mạnh khuê ra, Nhưng cô đà kéo anh lại :

- Định đuổi theo à ! vô ích thôi ! cả hai chẳng còn ai tin ai nữa thì đến với nhau làm chi. Duy chờ anh từ chiều đến giờ. Hà ! chờ để thốt lên những lời oán hận như vừa rồi đúng là đau.

Biên gạt tay Khuê ra, anh xuống tới sân khi Duy đã ra đến ổng. Bỏ nhào theo, Biên ghì tay cầm xe đạp của cô lại.

Phương Duy quát mắt:

- Buông ra! Chúng ta dứt khoát chấm dứt. Anh không phải thắc mắc gì về em nữa hết. Bé Búp và em là máu mủ ruột rà . Anh vừa lòng chưa?

Lúc Biên còn sừng sốt vuốt mặt cho tỉnh. Duy đã cong lưng đạp xe đi. Anh bước với theo cô mấy bước rồi đứng lại trong tuyệt vọng.

Cuối cùng Phương Duy cũng phải thừa nhận những lời Lan Khuê là sự thật. Biên ngồi phịch xuống bậc thêm ẩm ướt rêu với buồn bực khốn khổ.

Yêu anh vẫn còn yêu Duy, nhưng nhắm anh có thể tha thứ cho sự dối trá đầy cố chấp của cô không?

Tiếng dép lẹp xẹp của bà Nhu vang lên, Khiến Biên phải quay lại nhìn.

Bà ngập ngừng:

- Cháu bỏ mặc Phương Duy về rồi à?

Biên gượng gạo đứng lên:

- Cháu không giữ Duy lại được.

Bà chép miệng:

- Tại lòng cháu không muốn đó thôi. Tội nghiệp Duy nó chiều nhiều áp lực quá. Nặng nề nhất là từ cháu, cháu đã không tin nó.

Biên thắng thốt:

- Ý bà là... là

Bà Nhu thông thả:

- Nó không như cháu nghĩ đâu. Lan Khuê thật ác khi đặt điều cho em mình. Bà đã mắng và nó đã ngồi khóc trong nhà. Nhưng cái biển nước mắt cá sấu của Khuê không bằng một giọt khóc thầm của Duy . Con bé đã chịu đựng quá nhiều, bà đã nhận ra điều này và thấy mình ích kỷ nếu cứ để Phượng Duy phải chịu thiệt thòi vì sự diện của bà.

Giọng già nua của bà run run vang lên :

- Hãy đến với con bé, nếu cháu thiệt lòng thương nó.

Đưa bà Nhu về phòng, Biên nhú mày thắc mắc những lời bà cụ nói, nhưng anh không dám hỏi. Rửa mặt cho thật tỉnh táo, anh phóng xe một mạch tới nhà Duy ở.

Bà Hiệp mở cửa cho anh:

- Duy ở trên lầu. Nó gài cửa căn gác lửng lại rồi. Cháu không lên được đâu.

Giọng Biên quả quyết:

- Cháu sẽ ngồi chờ ngoài sân, chừng nào Duy chịu gặp cháu mới thôi.

Bà Hiệp hỏi:

- Đã không tin Duy, cháu còn tìm làm gì?

Biên nói một hơi:

- Cháu tin Duy, nhưng ít ra Duy phải tin để cho cháu biết nhiều hơn về bé Búp chứ. Thật tình cháu rất khổ tâm về những nguồn tin khác nhau về Duy, rồi những thắc mắc của ba mình.

Bà Hiệp có vẻ ngỡ ngàng:

- Không phải chiều nay Duy đã nói hết với cháu rồi sao?

Biên nuốt nghẹn xuống:

- Duy bảo rằng bé Búp và Duy là máu mủ ruột rà, rồi cương quyết chấm dứt với cháu.

Bà Hiệp kêu lên:

- Sao lại thế? Chắc hẳn nó đã tức cháu chuyện gì rồi đó.

Biên liếm môi:

- À ra thế ! Vậy thì cháu ráng tìm cách giải thích với nó đi.

Rồi bà vào trong ổ bé Búp ngủ. Biên đi tới đi lui trên sân một hồi cũng mỏi. Anh ngồi lên cái yên xe mướt sương. Đêm càng khuya càng lạnh.

Bà Hiệp nói vọng ra:

- Vào trong nhà mà ngồi, không khéo cháu cảm lạnh mất.
- Dạ không sao đâu ạ.

Vừa dứt lời Biên nhảy mũi một hơi liền mấy cái. Giá như nghiền thuốc lá anh đã đốt vài điếu cho ấm rồi. Nhóc Duy coi thế mà ác thật. Biên thở dài... ai biểu anh yêu làm cho... Nghĩ cũng đáng đời và đáng ấm ức cho một gã như anh.

Nhưng sự thật là thế nào? Bà cụ Nhu bảo không, Duy lại nói ngược với những gì trước kia cô từng nói thật nghiêm túc với anh. Chắc chắn vì cô ghen. Nếu vì ghen, sớm muộn gì Biên cũng năn nỉ được Duy vì cô vốn đôn hậu cơ mà. Thế nào Duy cũng sẽ xuống để đuổi Biên về vì cô đâu nỡ lòng nào cho anh cảm lạnh.

Nghĩ là nghĩ thế nhưng ruột gan Biên vẫn như lửa đốt. Anh không muốn trong trạng thái khó chịu này thêm chút nào nữa. Nửa tháng trôi qua không có cô là quá sức rồi. Duy đã chủ động tìm tới anh trước, vậy mà anh lại khiến cô thất vọng. Anh thật đáng tội.

Tất cả cũng tại con nhãi ranh Lan Khuê. Lẽ ra anh phải cẩn thận trò ăn không được phá cho ôi của nó. Nhưng vì ghen, và muốn biết sự thật về Duy, anh đã quên nghĩ tới việc Khuê dày mặt gây khó cho mình. Để bây giờ chuyện cũ chưa giải quyết xong, đã kéo theo cơn giận mới. Thế mới biết Phượng Duy của anh rất Hà Đông. Biên thở dài. Anh sắp thành xác ướp mất rồi Duy ơi !

Phượng Duy bước ra với chiếc áo gió trên tay:

- Trả anh chiếc áo hôm đi Hà Nội về bỏ quên.

Biên ngăn ngừa khi cô giơ cái áo về phía mình, rồi sau đó nhanh như chớp, Biên kéo mạnh Duy vào lòng.

- Đừng làm khổ nhau nữa mà Duy.

Đẩy Biên ra Duy lạnh lùng:

- Chỉ có anh khổ thôi chứ em thì không. Bởi vậy anh đừng nghĩ tới em làm chi rồi than khổ.

Mặc cho Duy đánh liên hồi vào ngực, Biên lì lợm chịu đòn. Anh cứ ôm siết lấy khiến cô không động đậy được đành phải đứng yên cho anh ôm.

Giọng Biên tha thiết:

- Em không ra chắc anh chết vì sưng phổi mất. Giờ ôm em trong tay anh mới biết thế nào là ấm lạnh.

Phượng Duy như vẫn còn giận, cô làm thinh, người cũng cứng đờ như gỗ, mặc kệ Biên cương quý nâng niu, gì siết vào lòng.

Biên nâng gương mặt dửng dưng như tượng sáp của Duy lên:

- Đừng giận anh nữa nhé Duy . Suốt nửa tháng nay anh đã thấm thía thế nào là không có em rồi.

Phượng Duy dài giọng:

- Không có em anh vẫn có người khác chứ đâu phải cô đơn.

Biên nòng nài:

- Chẳng có người khác nào thay thế được em trong tim anh. Lẽ nào em không hiểu điều đó.

Duy bĩu môi:

- Làm sao hiểu được khi kể từ hôm đó, anh như biến mất khỏi cõi đời này.

- Em đã nói thế lẽ nào anh không tự ái. Nhưng anh nghĩ kỹ rồi. Giận em anh có giận, nhưng anh không thể vắng em.

Phượng Duy chớp mi . Hai người lặng lẽ ngồi bên nhau. Một lát sau Duy nói:

- Em xin lỗi, đã gây quá nhiều áp lực cho anh. Em xin lỗi, vì yêu nhưng còn dấu nhưng chuyện riêng của mình, dù những chuyện ấy có liên quan đến chúng ta. Chiều nay em về nhà nói với nội đã tới lúc em phải thật lòng với anh. Em rất muốn thế, nhưng khi bước lên lầu, nhìn thấy anh và chị Khuê, em tức điên lên.

Biên vội vàng:

- Em lại hiểu lầm rồi.

Duy thở dài:

- Em ghen quá phải không?
- Biên âu yếm hôn lên tóc cô:
- Tại em yêu anh nên mới ghen.

Phượng Duy noi:

- Bây giờ nhìn dáng anh đơ độc ngồi một mình dưới sương, em chợt thấy mình ích kỷ hẹp hòi, trong khi anh rộng lượng, không hề nghi ngờ em. Anh nói rất đúng, chả có lý do gì phải nhận nuôi bé Búp khi hoàn cảnh lúc đó thiếu trước hụt sau, trừ phi nó là con gái em.

Biên khẳng định:

- Búp không phải là con gái em, anh chắc chắn như thế, nhưng nó là con ai anh thật sự muốn biết.

Phượng Duy ray rứt :

- Đó là một chuyện hết sức đau lòng, nó đã ám ảnh em suốt một thời gian dài, mà mỗi khi nhớ lại em luôn thấy mình là người có lỗi, nó khiến em ray rứt không dám nghĩ tới anh. Dù biết anh đã trở về và ở trên căn gác năm xưa, em vẫn lánh mặt không dám gặp.

Trán Biên nhíu lại:

- Chuyện đau lòng gì nghiêm trọng dữ vậy Duy . Nó có liên quan tới anh nữa sao?

Phượng Duy nhếch môi:

- Nó liên quan tới cánh cổng và sự đấng trí của em.

Biên kêu lên thảng thốt:

- Cô Út Trâm.

Duy lặng lẽ gật đầu, giọng cô sũng nước mắt :

- Chiều đó em và Trung tìm khắp nơi nhưng không thấy cô Út đâu cả. Sau cùng tụi em tìm ra cô Út sau khu nhà máy bỏ hoang. Thì ra lúc đi lang thang, cô Út đã bị người xấu làm hại. Em và Trung định đem chuyện này báo với công an, Nhưng bác Thân và bác Thảo quyết liệt phản đối. Hai người cho là làm thế tự khác nào bôi tro trét trấu vào danh dự gia đình. Dù

cô Trâm là người bị tâm thần, và là nạn nhân đi chẳng nữa, thì miệng lưỡi thị phi thiên hạ vẫn xì xầm. Thôi thì cứ để mọi việc trôi qua.

Đưa tay lau mồ hôi Duy nói tiếp :

- Ý người lớn như vậy em và Trung đâu dám cãi. Hơn nữa, lúc ấy bao tội lỗi em đều gánh nên đâu dám há miệng. Mọi cái chưa được lắng xuống cho em yên thân thì việc kinh thiên động địa khác lại đến. Bác Thảo phát hiện cô Út có thai. Vì lúc nào cô cũng mặc cái váy dài quá gối rộng thùng thình nên chẳng ai để ý, đến khi biết được cái thai quá lớn...

Im lặng một chút cho cơn xúc động trôi qua Duy khó nhọc nói tiếp:

- Bác Thảo nhờ cô Sương mẹ Trung là bác sĩ phụ sản giải quyết hộ đưa nhỏ, nhưng không được vì thai quá lớn, và sức khoẻ cô Út quá yếu.

Duy ôm đầu:

- Em còn nhớ lúc đó. Thật tội nghiệp cô Út, tối ngày cô bị bác Thảo nhốt trong phòng. Em tới gần là bị mắng bị đuổi, vì em là nguyên nhân gây ra mọi chuyện cơ mà.

Giọng Duy nghẹn lại:

- Lúc đó em khổ tới mức không dám nhớ tới anh. chỉ vì quên khoá cửa mà...

Biên ôm Duy vào lòng, anh xót xa lau những giọt nước mắt oan ức trên mặt cô.

Duy tức tưởi:

- Với em lúc đó là ác mộng.

Biên hôn lên mắt cô:

- Giờ cơn mộng dữ ấy đã vĩnh viễn qua rồi. Đừng khóc nữa nhóc ạ . Bình tĩnh kể tiếp đi em.

Phượng Duy nói:

- Vì không được chăm sóc chu đáo nên sức khoẻ Út rất tệ. Chưa đến ngày sinh đứa bé đã ra đời. Cô Út không đủ sức chịu đựng nên cũng vĩnh viễn ra đi. Số phận con bé đã được định đoạt ngay lúc nó còn được nuôi trong lòng kính. Bà nội, bác Thân, bác Thảo và cả Lan Khuê nhất định cho bé Búp vào cô nhi viện, nhưng mẹ và em hoàn toàn không biết. Đến ngày bệnh viện sắp mang cho đi, Trung mới nói với em... Mẹ và em nhận bé Búp về nuôi, trước

cơ thịnh nộ của mọi người.

Đưa tay chặn lên ngực Duy kể tiếp:

- Bác Thảo ra quyết định: muốn nuôi bé Búp thì phải ra khỏi ngôi nhà này để không ai biết Út Trầm có đứa con hoang. Bà nội bắt em và mẹ thề trước bàn thờ không được kể với người ngoài gia đình chuyện này. Em và mẹ đã thề.

Biên siết nhẹ những ngón tay mềm của Duy :

- Vì lời thề đó em đã im lặng trước anh. Thế còn Trung và mẹ cậu ấy thì sao? Chẳng lẽ họ cũng phải thề.

Phượng Duy ngập ngừng:

- Mẹ con Trung rất kính miệng và tốt. Bà nội rất muốn em và Trung...

- Trung có vẻ yêu em đấy.

- Nhưng em không yêu. Trung hiểu tại sao, do đó tụi em vẫn còn là bạn tốt.

Biên gật gù:

- Chớ không phải như Ân yêu mà hèn.

Biên chép miệng:

- Song đáng sợ nhất là cách của Lan Khuê độc ác, ti tiện. Nếu anh đoán không lầm thì ngày xưa, người quên khoá cửa để cô Út lang thang là mẹ con Lan Khuê chớ chẳng ai khác.

Phượng Duy kêu lên:

- Trời ơi ! em xin anh, nội mà nghe được bà sẽ khổ mà chết. Từ xưa tới nay nội đặt biết bao nhiêu kỳ vọng vào chị Khuê, nội không đời nào thấy những điều sai trái của chị ấy đâu.

Biên nghiêm nghị:

- Bởi vậy càng ngày Khuê càng quá đáng. Anh lại nghĩ chắc nội đã hiểu Khuê là người thế nào rồi. Có hơi muộn so với những gì cô ấy đã làm. Nhưng vẫn kịp để Khuê thôi đi những lời dối trá về em.

Phượng Duy đều giọng:

- Nội nói sẽ gặp bác trai và ông nội anh để minh oan cho em.

Biên nhẹ nhàng:

- Đối với nội, đó chắc là chuyện nặng nhọc nhất, theo anh phải để Lan Khuê ba mặt một lời xin lỗi em thì phải hơn.

Phượng Duy nói:

- Em không thích đối diện với những tình huống đó chút nào. Sau câu chuyện em vừa kể với anh, nếu bác trai hiểu em tin em rồi thì thôi. Em muốn để mọi chuyện qua đi. Em muốn cô Út thật sự yên nghĩ.

Biên ngập ngừng :

- Anh hiểu ý em. Nhưng anh nghĩ sau khi ba anh sau khi thông suốt mọi chuyện chắc Khuê khó được giữ lại làm việc trong công ty, mà anh không thể giúp gì hơn cho cô ấy.

Phượng Duy thở dài:

- Nếu thế chị Khuê đành phải chịu thôi. Đó là bài học chị ấy cần được học để sống tốt hơn.

Biên mỉm cười:

- Anh cũng đã được học một bài học rất đáng giá.

Duy nhìn Biên:

- Đó là bài học gì vậy anh?

Biên trả lời :

- Đó là bài học về tình yêu. Khi yêu phải thành thật, thủy chung và cùng lý tưởng với người mình yêu.

Phượng Duy tựa vào vai anh :

- Đây là những điều kiện đầu tiên của tình yêu. Chúng ta đã có được tình yêu đúng như vậy thì đừng vì lẽ gì lại đánh mất đi nhé anh.

Biên trầm giọng:

- Tình yêu của em chính là cuộc đời của anh. Đâu ai lại tự đánh mất cuộc đời mình hả nhóc.

Phượng Duy cười, cái chuông gió cô treo trên cửa sổ lại nhẹ nhàng lạnh lạnh. Cô nghe như trong những âm thanh ấy có tiếng cô Út hát nghêu ngao như ngày nào. Ở nơi rất xa ấy chắc hẳn cô đang rất vui với tất cả những gì Duy đã làm vì yêu thương cô, yêu thương cuộc đời sống của một con người.

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vy.

Sưu tầm: SBC

Nguồn: vantuyen.

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 11 tháng 1 năm 2010